

HAYALETİN LANETİ

JOSEPH
DELANEY

DİKKAT:
KARANLIK
BASTIKTAN SONRA
OKUNMAMALI!

"NEREDEYSE ALTI AYDIR
BAY GREGORY'NİN ÇIRAGISIN,
YANI BAZI ŞEYLERİ KENDİ BAŞINA
HALLEDEBİLECEK KADAR EĞİTİM
ALMIŞ OLMALISIN," DEDİ ANNEM.
"VE ARTIK KARANLIK SENİ FARK
ETTİ, YAKALAYINCAYA KADAR
PEŞİNİ BIRAKMAYACAKTIR. YANI
TEHLİKEDESİN OĞLUM VE BU
TEHLİKE GİDEREK ARTACAK.
AMA ŞUNU UNUTMA. SEN DE
BÜYÜYORSUN OĞLUM. GENÇ BİR
ERKEK OLDUGUNDA KORKMA
SIRASI KARANLIĞA GEÇECEK,
ÇÜNKÜ O ZAMAN SEN AV DEĞİL,
AVCI OLACAKSIN. SANA BU
YÜZDEN HAYAT VERDİM."

Hayalet ve çırağı Thomas Ward, yarım
kalmış bir iőı halletmek için Priestown'a
gitti. Katedraldeki yeraltı mezarlarının
derinlerinde Hayalet'in hiçbir zaman
yeneemediği bir yaratık yatmaktaydı. Öyle
bir yaratık ki herkes onun güçlerinden
korkuyordu. Ona Zehir diyorlardı.

Thomas ve Hayalet, Zehir'le
mücadelelerinde tek düşmanlarının o
olmadığını görürler. Thomas ve ustası onları
izleyen bu lanetten kurtulabilecek mi?

WARDSTONE
GÜNLÜKLERİ 2

HAYALETİN LANETİ

Joseph Delaney

 tudem®

© 2008, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2005, Joseph Delaney

İlk basım 2004 yılında, İngiltere’de “The Spook’s Curse” adı ile Random House Children’s Books’un bir markası olan The Bodley Head tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney

Türkçeleştiren: Kerem Işık

Resimleyen: David Wyatt

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Rukiye Düzçay

Düzeltili: Burhanettin Düzçay

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Haziran 2009 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 332 - 5

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALETİN LANETİ

Joseph Delaney

 tudem®

ÜLKENİN EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE TANINIR.
DERLER Kİ, ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA
DÜNYAYI TEHDİT EDEN BİR ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIS VE
BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE, TEPELERİN ŞEKLİ
VE KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ.
ŞİMDİ, BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

WARDSTONE

Marie'ye

BÖLÜM I

HORSHAW DEŞİCİSİ

İlk çığlığı duyduğumda, arkamı dönüp ellerimle kulaklarımı kapayarak başım acıyana kadar bastırdım. O an, yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım. Ama hâlâ duyabiliyordum, acı çeken bir rahibin sesiydi bu ve yavaş yavaş yitip gidene dek, uzun bir süre devam etti.

Ben de karanlık ahırda titrerken çatıyı döven yağmur damllarını dinleyerek cesaretimi toplamaya çalıştım. Kötü bir geceydi ve daha da kötüleşmek üzereydi.

On dakika sonra, bağlayıcı ve ekip arkadaşı geldi. Koşup onları kapıda karşıladım. Her ikisi de iri yarı adamlardı; boyum ancak omuzlarına geliyordu.

“Pekâlâ evlat, Bay Gregory nerede?” diye sordu bağlayıcı, sesindeki sabırsızlığı duyabiliyordum. Elindeki feneri kaldırıp kuşkuyla çevreye baktı. Kurnaz ve zeki bakan gözleri vardı. Bu adamların ikisi de aptalca davranışlara katlanırmış gibi görünmüyordu.

“Çok hasta!” dedim, sesimin zayıflamasına ve titremesine neden olan sinirlerimi kontrol etmeye çalışarak.

“Geçtiğimiz haftadan beri yüksek ateşle yatıyor, yerine beni gönderdi. Adım Tom Ward. Çırağım.”

Bağlayıcı hızla beni süzdü, gelecekteki işi için ölçümü alan bir cenaze levazımatçısı gibiydi. Sonra kaşını öyle kaldırdı ki, hâlâ yağmur suyu damlatan şapkasının altında görünmez oldu.

“Pekâlâ Bay Ward” dedi, sesinde keskin bir alay vardı “talimatlarınızı bekliyoruz.”

Sol elimle pantolonumun cebinden duvarcının çizdiği taslağı çıkardım. Bağlayıcı, feneri toprak zemine bıraktı, yaşamdan bezmiş gibi kafasını sallayıp arkadaşına baktıktan sonra taslağı alıp incelemeye başladı.

Duvarcının talimatları, kazılması gereken çukurun boyutlarıyla çukura yerleştirilecek taşın ölçülerini veriyordu.

Çok geçmeden bağlayıcı yeniden kafasını sallayarak fenerin yanına diz çöktü, kâğıdı ışığa yaklaştırdı. Ayağa kalktığı anda suratı asıktı. “Çukur üç metre derinliğinde olmalı,” dedi. “Burada sadece iki diyor.”

Bağlayıcı işini iyi biliyordu. Standart öcü çukuru iki metre derinliğindedir, ama öcülerin en tehlikelisi olan bir deşici için normal olan üç metredir. Bir deşiciyle karşı karşıya olduğumuz –rahabin çığlıkları bunun kanıtıydı– kesindi, ancak üç metre kazacak zaman yoktu.

“Yetmek zorunda,” dedim. “Sabaha kadar bitmeli, yoksa çok geç olur ve rahip ölür.”

O ana dek, büyük postalları ve hareketleriyle kendilerine güvendikleri anlaşılan cüsseli adamlardı. Oysa şimdi

endişeli görünüyorlardı. Ahıra gelmeleri için onlara gönderdiğim çağrıdan, durumu anlamış olmalıydılar. Vakit kaybetmeden gelmelerini sağlamak için Hayalet'in ismini kullanmıştım.

"Ne yaptığını biliyor musun evlat?" diye sordu bağlayıcı. "Bu işi kıvırabilecek misin?"

Gözlerimi kırpmamaya gayret ederek gözlerinin içine baktım. "İyi bir başlangıç yaptım," dedim. "Eyaletteki en iyi bağlayıcıyı ve arkadaşını buldum."

Doğru şeyi söylemiştim ve bağlayıcı gülümsedi. "Taş ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Şafak sökmeden. Duvarcı kendisi getirecek. Hazır olmalıyız."

Bağlayıcı başıyla onayladı. "O zaman önden buyurun Bay Ward. Nerenin kazılmasını istediğinizi gösterin."

Bu kez sesinde alay yoktu. Ses tonu ciddiydi; işin bir an önce bitmesini istiyordu. Hepimiz bunu istiyorduk ve süre azdı. Vakit kaybetmeden şapkamı başıma geçirdim, sol elime Hayalet'in asasını kaptığım gibi dışarı, soğuk ve çiseleyen yağmura çıktım.

İki tekerlekli at arabaları hemen dışarıdaydı. Malzemelerin üstü su geçirmez bir örtüyle kaplıydı, arabaya koşulu at sabırla burnundan buhar soluyordu.

Yağmurdan çamurlaşmış tarlayı geçip karaçalıların seyrekleştiği yere, kilise bahçesinin sınırındaki ulu meşe ağacının hemen altına varana kadar yürüdük. Çukur kutsal

toprağa yakın olacaktı, ama çok da değil. En yakın mezar taşları sadece yirmi adım ötedeydi.

“Çukuru olabildiği kadar şuna yakın kazın,” dedim ağacın gövdesini işaret ederek.

Hayalet’in dikkatli gözetimi altında alıştırma olsun diye birçok çukur kazmıştım. Acil bir durum anında bu işi ben de yapabilirdim, ancak bu adamlar uzmandı ve hızlı çalışabilirlerdi.

Onlar aletlerini almak üzere geri dönerlerken önce çalıların, ardından mezar taşlarının arasından geçerek eski kiliseye ilerledim. İyi bir tamirat istiyordu: Çatıda eksik levhalar vardı ve yıllardır bir damla boya değmemiş olmalıydı. Yan kapıyı itince inleyip gıcırdayarak açıldı.

Yaşlı rahip hâlâ aynı konumdaydı, mihrabın yanında sırtüstü yatıyordu. Kadın rahibin başında diz çökmüş, ağlıyordu. O anki tek fark, kilisenin ısıllı olmasıydı. Kilise yönetim kurulu odasındaki mumları almış, hepsini birden yakmıştı. Beşli altılı gruplar halinde yerleştirilmiş en az yüz kadar mum vardı. Sıraların üzerine, yere ve pencere pervazlarına yerleştirilmişlerdi; ancak çoğu mihrabın üzerindeydi.

Kapıyı kaparken ani bir rüzgâr esti ve tüm alevler aynı anda titredi. Başını kaldırıp bana baktı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Ölüyor!” derken yankılanan sesi acı doluydu. “Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü?”

Haber Chipenden'a ulaştığından bu yana kiliseye gelmem iki gün sürmüştü. Horshaw otuz milden daha uzaktı ve yola hemen çıkmamıştım. Önceleri, hâlâ yataktan çıkmayacak kadar hasta olduğundan Hayalet yola çıkmama izin vermemişti.

Hayalet, en az bir sene eğitmeden çıraklarının tek başına çalışmasına asla izin vermezdi. Ben on üçüme yeni girmiştim ve onun çırağı olalı altı aydan az bir süre geçmişti. Zorlu, korkutucu bir meslekti ve çoğu zaman 'karanlık' adını verdiğimiz bir dünyanın yaratıklarıyla mücadele etmemiz gerekiyordu. Cadılar, hortlaklar, öcüler ve geceleri ortaya çıkan şeylerle nasıl başa çıkılması gerektiğini öğrenmiştim. Ama buna hazır mıydım?

Bağlanacak bir öcü vardı, doğru yapılırsa oldukça basit olmalıydı. Hayalet'i iki defa bunu yaparken görmüştüm. Her defasında usta adamlar çalıştırmıştı ve iş sorunsuz hal olmuştu. Ancak bu kez biraz farklıydı. Bazı karışıklıklar vardı.

Rahip, Hayalet'in öz kardeşiydi. Onu daha önce bir kez, sonbaharda Horshaw'a geldiğimizde görmüştüm. Bize bakıp havaya eliyle büyük bir haç çizmişti, yüzü öfkeyle buruşmuştu. Hayalet ona doğru bakmamıştı bile, çünkü aralarındaki sevgi bağı kopmuştu ve kırk yılı aşkın bir süredir konuşmamışlardı. Ancak aile aileydi ve işte bu yüzden en sonunda beni Horshaw'a göndermişti.

"Rahipler!" diye bağırıyordu Hayalet. "Neden bildikleri işi yapmıyorlar? Neden her işe karışmak zorundalar? Bir

deşiciyi alt etmeye çalışırken ne düşünüyordu acaba? Bırak da ben işimi yapayım, başkaları da kendi işini yapsın.”

En sonunda sakinleşip bana saatlerce, neler yapılması gerektiğiyle ilgili ayrıntılı talimatlar ve tutmam gereken bağlayıcı ile duvarcının adlarını, adreslerini vermişti. Bir de doktor ismi verip mutlaka onun da olması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Bu da bir başka dertti, zira doktor epey uzakta yaşıyordu. Ona haber gönderdim; hemen yola koyulacağını umuyordum.

Bir bezle yavaşça rahibin alnını silen kadına baktım. Rahibin kirli, düz ve cansız saçları yüzünü kapatmayacak şekilde geriye atılmıştı ve gözleri, yuvalarında ateşler içinde dönüyordu. Kadının, Hayalet’ten yardım isteyeceğini bilmiyordu. Bunu bilmiş olsa itiraz ederdi, bu yüzden beni göremiyor olması çok iyiydi.

Kadının gözlerinden damlayan yaşlar mum ışığında parlıyordu. Kadın onun khyasıydı, yani aileden biri dahi değildi. Kadının bu kadar çok üzüldüğünü görünce, rahip ona çok iyi davranmış olmalı, diye düşündüğümü anımsıyorum.

“Doktor yakında burada olur,” dedim “ona acısını dindirmek için bir şeyler verecektir.”

“Tüm yaşamı boyunca acı çekti,” diye yanıtladı. “Ben de onun için bir baş belası oldum. Tüm bunlar onu ölümden korkar hale getirdi. O bir günahkâr ve nereye gideceğini biliyor.”

Her kim olursa olsun ve her ne yapmış olursa olsun, yaşlı rahip bunu hak etmiyordu. Bunu kimse hak etmiyordu. Kesinlikle cesur bir adamdı. Ya da çok aptal. Öcü şeytanlıklarına başladığında, onunla baş etmek için sıradan rahip araçlarına başvurmuştu: çan, kitap ve mum. Ama 'karanlık'la böyle başa çıkılmaz. Bunlar çoğu zaman işe yaramazdı; çünkü öcü, rahip ve onun şeytan çıkarma dualarına aldırış etmezdi. Öcü, bir süre sonra kendiliğinden orayı bırakıp giderdi ve rahip, çoğu zaman olduğu gibi, övgüler alırdı.

Ancak bu, karşılaşılabilecek en tehlikeli öcü türüydü. Temel besinlerinden ötürü bunlara genellikle 'sığır deşicisi' derdik. Rahip işine burnunu sokmaya başlayınca öcünün kurbanı olmuştu. Artık o, insan kanının tadını almış olan, tamamen gelişmiş bir 'deşici' idi ve rahip canını kurtarabilirse şanslı sayılırdı.

Yerdeki döşemelerde bir çatlak vardı. Mihrabın dibinden, rahibin neredeyse üç adım ötesine kadar zikzaklar çizerek uzanan bir çatlaktı bu. En geniş olduğu kısımda genişliği yarım karışı buluyordu. Öcü, zemini çatlattıktan sonra yaşlı rahibi ayağından yakalamış ve bacağına neredeyse dizine kadar çatlağın içine çekmişti. Şimdi ise, aşağıdaki karanlıkta kanını emiyor, onu yavaş yavaş öldürüyordu. İri bir sülük gibiydi, aldığı zevki arttırmak için kurbanını mümkün olduğunca uzun süre öldürmüyordu.

Ne yaparsam yapayım riskli bir işti; rahip yaşasa da, yaşamasa da... Öcüyü mutlaka bağlamalıydım. Bir kez,

insan kanının tadını aldı mı, artık sığırları öldürmekle yetinmezdi.

“Onu kurtarabiliyorsan kurtar,” demişti Hayalet, ben çıkmak üzere hazırlanırken. “Ama her ne yaparsan yap, öcünün hakkından geldiğine emin ol. Bu senin asıl görevin.”

***

Kendi hazırlıklarımı yapmaya başladım.

Bağlayıcının ekip arkadaşı çukuru kazmaya devam ederken bağlayıcıyla birlikte ahıra geri döndüm. Ne yapılması gerektiğini biliyordu: Önce, yanlarında getirdikleri büyük bir fıçıyı suyla doldurmaya başladı. Deneyimli insanlarla çalışmanın avantajlarından biri buydu; ağır malzemeleri sağlıyorlardı. Oldukça sağlam, metal kasnakların çevrelediği ve yaklaşık dört metrelik bir çukura dahi yetebilecek kadar büyük, ahşap bir fıçıydı.

Bağlayıcı yarısına kadar suyla doldurduğu fıçıya, at arasından getirdiği büyük bir çuvaldan kahverengi bir toz dökmeye başladı. Her seferinde az bir miktar döküyor, hemen ardından kalın bir sopayla karıştırıyordu.

Çok geçmeden karıştırmak güçleşti; fıçıdaki sıvı, gitgide yoğun, yapışkan bir maddeye dönüştü. Üstelik haftalar önce ölmüş bir ceset gibi kötü kokuyordu. Eklenen tozun büyük bir kısmının ezilmiş kemik olduğu düşünülürse aslında bu pek de şaşırtıcı değildi.

Sonuç çok güçlü bir yapışkan olacaktı ve bağlayıcı karıştırmaya devam ettikçe terleyip güçlkle nefes almaya

başladı. Hayalet daima yapıştırıcıyı kendisi hazırlıyordu ve beni de bu şekilde eğitmişti. Ancak zaman çok azdı ve bu iş için gereken kuvvet, bağlayıcı da vardı. Bu yüzden ondan istenmemesine rağmen hemen çalışmaya başlamıştı.

Yapıştırıcı hazırlanınca yanımda getirdiğim torbalardan demir tozuyla tuz eklemeye başladım. Karışıma düzenli bir şekilde dağılmalarını sağlamak için de bir yandan yavaşça karıştırmaya devam ediyordum. Demir, bir öcü için tehlikelidir; çünkü tuz onu yakarken demir yavaş yavaş gücünü emer. Öcü bir kez çukura girerse oradan çıkamaz, kayanın alt kısmıyla çukurun kenarları aynı karışımla kaplandığında kendini iyice küçültüp aradaki boşlukta kalmak zorundadır. Elbette asıl sorun öcüyü çukura sokabilmektir.

Şimdilik bu konuda endişe etmiyordum. En sonunda bağlayıcı da, ben de yapıştırıcının kıvamını bulduğuna kanaat getirdik.

***

Çukur henüz tamamlanmadığından, Horshaw'a uzanan virajlı, dar yolda doktoru beklemekten başka yapacak işim yoktu.

Yağmur dinmiş, hava oldukça durgunlaşmıştı. Eylül ayının sonlarıydı ve havalar giderek kötüleşiyordu. Çok yakında yağmurdan daha kötüsüyle karşılaşacaktık ve batıdan gelen zayıf gök gürültüleri beni daha da endişelendiriyordu. Yirmi dakika kadar sonra uzaktan gelen toynak sesleri duydum. Doktor, pelerini arkasında uçuşarak, dört-nala sürdüğü atının üzerinde köşeyi dönerken, sanki cehennemin köpekleri tarafından kovalanıyor gibiydi.

Hayalet'in asasını tutuyordum, bu nedenle tanıştırılmaya ihtiyacım yoktu. Zaten doktor o kadar hızlı gelmişti ki nefes nefeseydi. Onu başımla selamladım. Terli atını kilisenin önünde otlamaya bırakarak yan kapıya kadar peşimden geldi. Saygımdan ötürü önden onun girebilmesi için kapıyı açık tuttum. Babam bana herkese saygılı davranmamı, çünkü böylelikle onlardan da saygı göreceğimi öğretmişti. Bu doktoru tanıımıyordum, fakat Hayalet'in ısrarlı tavsiyesinden, işinde iyi olduğuna emindim. Adı Sherdley idi ve siyah, deri bir çanta taşıyordu. Neredeyse, yanımda getirip ahırda bıraktığım Hayalet'in çantası kadar ağır görünüyordu. Çantayı hastasından iki metre kadar uzağa bıraktı ve hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlayan kâhyayı görmezden gelerek incelemelerine başladı.

Hemen arkasında duruyordum, böylelikle yaptıklarını en uygun açıdan izleyebiliyordum. Rahibin siyah cübbesini kaldırıp bacaklarını nazikçe ortaya çıkardı.

Sağ bacağı ince, beyaz ve neredeyse tüysüzdü; ancak öcünün yakalamış olduğu sol bacağı kızarmış ve şişmişti, yerdeki çatlağa yaklaştıkça koyulaşan mor damarlarla çevriliydi.

Doktor başını iki yana sallayıp yavaşça nefes verdi. Daha sonra kâhyayla konuştu, sesi öylesine alçaktı ki söylediklerini güçlkle duyabildim.

"Kesilmesi gerek," dedi. "Tek şansı bu."

Bunu duyar duymaz kâhya yeniden ağlamaya başladı ve doktor bana bakıp kapıyı işaret etti. Dışarı çıktığımızda sırtını

duvara yaslayıp göğüs geçirdi. “Hazırlanman ne kadar sürer?” diye sordu.

“Bir saatten az,” diye yanıtladım, “ama duvarcıya bağlı. Taşı kendisi getiriyor.”

“Eğer daha uzun sürerse, onu kaybederiz. Doğrusu, zaten pek şansı olduğunu düşünmüyorum. Acıyı dindirmek için dahi bir şey veremiyorum, çünkü vücudu iki dozu kaldırmaz ve bacağı kesmeden önce bir doz vermem gerekiyor. O zaman bile, şok onu anında öldürebilir. Sonrasında onu düz bir şekilde hareket ettirmek zorunluluğu, her şeyi daha da güçleştiriyor.”

Omuz silktim. Bunu düşünmek dahi istemiyordum.

“Tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu doktor, dikkatle yüzümü inceliyordu.

“Bay Gregory her şeyi anlattı,” dedim, kendimden emin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. Doktor bunu sadece bir kez anlatacaktı, oysa Hayalet onlarca kez anlatmıştır. Sonrasındaysa tatmin olana kadar baştan sona anlatmamı istemişti.

“On beş yıl kadar önce buna benzer bir vakayla karşılaştık,” dedi doktor. “Elimizden geleni yapmıştık ama adamı kaybettik. Çok genç, güçlü kuvvetli ve henüz hayatının baharındaydı. Dua etmekten başka çaremiz yok. Bazen yaşlılar düşündüğümüzden çok daha dayanıklı olabiliyor.”

Uzun bir sessizlik oldu, aklıma takılan bir şeyi sorarak sessizliği bozan ben oldum:

“Bir miktar kanına ihtiyacım olacağını biliyorsunuz, değil mi?”

“Sen giderken ben dönüyordum,” diye homurdandı doktor ve ardından yorgun bir şekilde gülümseyerek Horshaw’a uzanan yolu işaret etti. “Duvarcı yolda, yani kalkıp işini yapsan iyi olur. Gerisini bana bırak.”

Dikkatle dinleyince çok uzaktan, yaklaşan bir at arabasının sesini duydum. Bağlayıcıların ne durumda olduklarını görmek için mezar taşlarının arasından geçip yanlarına gittim. Bağlayıcının arkadaşı ağaca tırmanmış, makara düzeneğini sağlam bir dala takmaya çalışıyordu. Bir insan kafası büyüklüğünde, demirden yapılmış bir aletti ve üzerinden zincirlerle iri bir kanca sarkıyordu. Taşı kaldırıp tam yerine oturtmak için bu aleti kullanacaktık.

“Duvarcı geldi,” dedim.

Her ikisi de anında yaptıkları işi bırakarak beni kiliseye kadar takip ettiler.

Şimdi yolda bir başka at daha vardı, çektiği arabanın üzerindeyse kaya duruyordu. Şimdiye kadar problem çıkmamıştı, ancak duvarcı keyifsiz görünüyor, benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Yine de vakit kaybetmeden at arabasını uzun yoldan dolaştırarak, tarlaya açılan kapıya kadar getirdik.

Duvarcı, ağaca yaklaşınca kancayı kayanın ortasındaki halkaya taktı ve kaya at arabasından havaya kaldırıldı. Yerine tam uyup uymayacağını bekleyip görecektik. Kaya,

zincirden çok dengeli bir şekilde sarkıyordu, çünkü duvarcı halkayı ustalıkla, olması gerektiği gibi takmıştı.

Çukurun iki metre kadar üzerine alçaltıldı. İşte tam o sırada duvarcı, kötü haberi verdi. En küçük kızı çok hastalanmış, ateşlenmişti. Eyaleti kasıp kavuran ve Hayaleti de yatağa düşüren hastalığın aynısıydı. Karısı kızının yanındaydı ve onun da hemen gitmesi gerekiyordu.

“Üzgünüm,” dedi, ilk kez gözlerimin içine bakarak. “Ama bu kaya çok kıyak, sorun yaşamazsınız. Buna söz verebilirim.”

Ona inandım. Bu kadar kısa sürede elinden geleni yapmış ve kızıyla ilgilenmeyi tercih edebileceksen taşı hazırlamıştı. Bu yüzden parasını ödeyip Hayalet’in ve benim teşekkürlerimizi sundum, kızının bir an önce iyileşmesini dileyerek onu gönderdim.

Sonra da yeniden işe koyuldum. Duvarcılar, kayaya keskiyle şekil vermek kadar doğru yerleştirme konusunda da uzmandılar; bunun için, bir tersliğe karşı, kalmasını tercih ederdim. Yine de bağlayıcı ve ekip arkadaşı işlerinde iyiydi. Tek yapmam gereken, sakın olmak ve aptalca bir hata yapmamaya dikkat etmekti.

Önce hızlı çalışıp çukurun kenarlarını yapıştırıcıyla sıvamam, sonra da kaya yerine oturtulmadan hemen önce tabanını da kaplamam gerekiyordu.

Çukura indim ve elimde fırça, bağlayıcının arkadaşının tuttuğu fenerin ışığında çalışmaya başladım. Dikkat gerektiren bir süreçti. En küçük, iğne deliği kadar bir yer dahi

gözden kaçmamalıydı, çünkü öcünün kaçması için bu bile yeterli olabilirdi. Ve çukurun derinliği üç metre olması gerekirken iki metre olduğundan çok daha dikkatli olmalıydım.

Ben çalışırken karışım toprakta sertleşiyordu. Bu iyiydi, böylelikle yazın toprak kurduğunda kolayca çatlamaz ve pul pul soyulmazdı. Kötü olan, toprağın üzerinde yeterli kalınlıkta bir dış tabaka kalmasını sağlayacak miktarı kestirmenin güçlüğüydü. Hayalet, bunun deneyimle öğrenilecek bir şey olduğunu söylemişti. Şimdiye dek çalışmamı kontrol etmek için hep yanımda olmuş ve son rötuşları o yapmıştı. Şimdiyse, işi kendi başıma düzgün olarak yapmalıydım. İlk kez...

En sonunda çukurdan çıktım ve üst kısım ile ilgilenmeye başladım. En üstte kalan otuz santimlik, yani kayanın kalınlığı kadar olan kısmın boyu ve eni çukurunkinden fazlaydı. Öcünün kaçabileceği en küçük çatlakların dahi kapanacağı şekilde kayanın üzerine oturtulacağı düz bir zemin oluşturuyordu. Bu kısım ciddi bir dikkat gerektiriyordu, çünkü kayanın toprağa temas edeceği yer burasıydı.

İşi bitirmeme yakın, şimşek çaktı ve saniyeler sonra şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Fırtına patlamak üzereydi.

Çantamdan önemli bir şey almak üzere ahıra geri döndüm. Bu, Hayalet'in 'yem kabı' adını verdiği şeydi. Bu iş için metalden özel olarak yapılmıştı ve kenarlarında, birbirinden eşit uzaklıkta üç küçük matkap deliği vardı. Onu

dikkatlice çıkarıp benimle parlattıktan sonra doktora hazır olduğumuzu söylemek için kiliseye koştum.

Kapıyı açarken keskin bir katran kokusu aldım. Mih-rabın hemen solunda küçük bir ateş yanıyor, üzerinde üç ayaklı, metal bir sehpanın üstündeki kaptan köpükler fışkırıyordu. Dr. Sherdley kanı durdurmak için katran kullanacaktı. Bacağın kesildiği yeri katrana bulamak, kalan kısmın sonradan kötüleşmesini engellerdi.

Doktorun kullandığı tahtaları nereden almış olduğunu görünce kendi kendime gülümsedim. Dışarısı ıslaktı, o da etrafta kuru olarak tek bulabildiği kilise sıralarından birini parçalamıştı. Rahibin buna hiç memnun olmayacağına kuşku yoktu. Ama bu, hayatını kurtarabilirdi. Zaten şu anda baygındı, derin derin soluyordu ve ilacın etkisi geçinceye kadar birkaç saat daha bu şekilde kalacaktı.

Yerdeki çatlaktan, beslenen öcünün sesi duyuldu. Bactan kan emmeye devam ederken yutkunma ve şapırdamayla karışık iğrenç bir ses çıkarıyordu. Yakınında ve ziyaretine bir son vermek üzere olduğumuzu fark edemeyecek kadar meşguldü.

Konuşmadık. Sadece doktora doğru başımı salladım ve o da başıyla karşılık verdi. İhtiyacım olan kanı çekebilmesi için ona yem kabını verdim, o da çantasından ufak bir metal testere çıkarıp soğuk, parlak dişlerini rahibin dizinin hemen altındaki kemiğin üzerine yerleştirdi.

Kâhya hâlâ aynı konumdaydı; ama gözlerini sımsıkı kapatmış, kendi kendine mırıldanıyordu. Dua ediyor olmalıydı

ve yardımcı olamayacağı açıktı. Doktorun yanına diz çökerken içimin ürperdiğini hissettim.

Başını iki yana salladı. “Bunu görmene gerek yok,” dedi. “Bir gün çok daha kötülerini göreceğine kuşkum yok, ama bunun şimdi olmasına gerek yok. Sen git evlat, işine geri dön. Ben halledebilirim. Sadece o ikisini gönder de işim bittiğinde onu at arabasına kaldırmama yardım etsinler.”

Dişlerimi sıkışmış, olacaklarla yüzleşmeye hazırlanıyordum, ama bu teklifi de ikiletmedim. Rahatlamış bir şekilde çukurun yanına geri döndüm. Henüz varmıştım ki bir çığlık geceyi delip geçti, hemen ardından acılı inlemeler duyuldu. Ancak bu sesler rahipten gelmiyordu. O baygındı. Sesler kâhyadan geliyordu.

Bağlayıcı ve arkadaşı kayayı yeniden havaya kaldırmıştı bile ve üstündeki çamurları silmekle meşgullerdi. Sonra, onlar doktora yardım etmek için kiliseye doğru giderken, fırçayı son bir kez karıştıma daldırıp kayanın altını güzelce sıvadım.

El ustalığımı keyifle izlemeye vakit bulamadan bağlayıcının arkadaşı koşarak geri geldi. Bağlayıcı hemen arkasında, çok daha yavaş ilerliyordu. Elinde içi kan dolu kap vardı, tek bir damlasını bile damlatmamaya gayret ediyordu. Yem kabı çok önemli bir araçtı. Hayalet, Chipenden’da bunlardan çok sayıda bulunduruyordu ve hepsi de kendi özel tarifine göre yapılmıştı.

Hayalet’in çantasından uzun bir zincir çıkardım. Ucundaki geniş halkaya üç tane daha kısa zincir takılmıştı, hepsinin

ucunda da küçük, metal bir kanca vardı. Üç kancayı, kabın kenarına yakın kısımdaki üç deliğe soktum.

Zinciri kaldırdığımda, yem kabı hemen altında mükemmel bir dengede kaldı, yani onu çukura indirip tam merkezine yavaşça oturtmak için büyük bir yetenek gerekli değildi.

Hayır, yetenek bu üç kancayı çıkarmaktaydı. Zincirleri gevşetirken çok dikkatli olmalıydınız, kancalar kaptan çıkıp yere düşerken ona çarpıp kan damlatmamalıydı.

Bunu saatlerce çalışmışım ve çok heyecanlı olmama rağmen ilk denememde kancaları çıkarmayı başardım.

Şimdi yapılacak tek şey beklemektir.

***

Daha önce söylediğim gibi, deşiciler en tehlikeli öcülerdendir, çünkü kanla beslenirler. Genellikle hızlı düşüncüler ve çok düzenbazdırlar, ancak beslenirken çok yavaş düşüncüler ve algılamaları uzun sürer.

Kesik bacak hâlâ kilise zeminindeki çatlağa sıkışmış durumdaydı ve öcü bacaktan kan emmekle meşguldü. Kanın uzun süre dayanması için çok yavaş emiyordu. Deşiciler böyledir. Hiçbir şey düşünmeden, şapırdatarak kurbanını emer; ta ki ağzına gelen kanın giderek azaldığını fark edene dek. Daha çok kan ister, ama her kanın tadı farklıdır ve o, emdiği kanın tadını ister. Onu çok sever.

Yani aynı kandan daha çok ister ve bir kez vücudun geri kalanının bacaktan ayrıldığını fark ederse, peşine düşer.

Bu yüzden bağlayıcıların, rahibi at arabasına bindirmeleri gerekliydi. Şimdiye at arabası, Horshaw'a yaklaşmış olmalıydı ve at nallarından çıkan her tak-taka-tak sesiyle birlikte, umutsuzca aynı kandan isteyen kızgın öcünden uzaklaşıyorlardı.

Bir deşici, kan tazısından farksızdır. Rahibin ne yöne götürüldüğüne dair çok net bir fikri olacağı kesindi. Ayrıca giderek daha da uzaklaşıyor olduğunun da farkına varacaktı. Sonra başka bir şeyi daha fark edecekti: İhtiyacı olan şeyin daha fazlası çok yakınındaydı.

İşte bu yüzden kabı çukurun içine koymuştum. Bu yüzden ona yem kabı adı verilmişti. Deşiciyi tuzağa çekmek için kullanılacak bir yemdi. Bir kez içeri girip beslenmeye başlayınca, çok hızlı çalışmamız gerekiyordu ve en ufak bir hataya tahammülümüz yoktu.

Yukarı baktım. Bağlayıcının arkadaşı, platformun üzerinde tek eliyle kısa zinciri tutuyor, kayayı alçaltmaya hazır bekliyordu. Bağlayıcı tam karşımdaydı, eli kayanın üzerinde, aşağı inerken onu düzgünce yerleştirmeye hazır bekliyordu. İkisi de korkmuş görünmüyordu, hatta endişeli bile değillerdi. Birden, bu tür insanlarla çalışmak kendimi iyi hissetmemi sağladı. Bunlar ne yaptıklarını bilen insanlardı. Hepimiz rolümüzü en iyi biçimde oynamış, üzerimize düşeni en hızlı ve etkin biçimde yapmıştık. Bu, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Bir şeyin parçası olduğumu hissediyordum.

Sessizce öcüyü bekledik.

Birkaç dakika sonra geldiğini duydum. Sesi önce, ağaçların arasında esen rüzgârın çıkardığı ısıklık sesine benziyordu.

Ama rüzgâr yoktu. Hava son derece durgundu. Fırtına bulutlarıyla ufuk arasında, yıldızların aydınlatığı dar şeritte, hilal şeklindeki ay görünüyor, donuk ışıyla fenerlerine destek oluyordu.

Elbette ki bağlayıcı ve arkadaşı hiçbir şey duyamıyorlardı, çünkü onlar benim gibi yedinci oğulların yedinci oğlu değillerdi. Yani onları uyarmam gerekliydi.

“Geliyor,” dedim. “Zamanı ben söyleyeceğim.”

Yaklaşırken çıkardığı ses artık iyice tizleşmiş, adeta bir çılgılgı andırıyordu ve başka bir ses daha duyabiliyordum: Gürlemeyi andıran bir tür hırıltıydı bu, mezarlık boyunca hızla ilerliyordu. Direk olarak, çukurun içindeki kan dolu kaba yönelmişti.

Normal bir öcünün aksine, deşiciler ruhlardan daha rahat hissedilebilir, özellikle de henüz yeni beslenmişlerse. O zaman bile çoğu insan onları göremez, ancak saldırdıklarında hissedebilir.

Ben bile pek bir şey göremedim; şekilsiz, pembe-kırmızı bir şeydi. Sonra, yüzümün yakınındaki havanın titrediğini hissettim ve deşici çukura indi.

Bağlayıcıya “Şimdi!” dediğimde başıyla arkadaşına işaret verdi, arkadaş kısa zinciri daha sıkı tutmaya başladı. Zinciri çekmesinin hemen öncesinde çukurdan bir ses geldi.

Bu kez ses oldukça şiddetliydi ve her üçümüz de duyduk. Arkadaşlarıma bakınca, hemen dibimizdeki yaratığın korkusuyla gözlerinin irileştiğini, dudaklarının büzüldüğünü gördüm.

Duyduğumuz ses, kaptan beslenen öcünün sesiydi. Dev gibi ve çok çirkin bir dilin açgözlü yalanmalarına, iri bir etoburun homurtuları karışmış gibiydi. Bütün kanı bitirmesinden önce, bir dakikadan az zamanımız vardı. Sonrasında bizim kanımızı hissedecekti. Artık çılgına dönmüştü ve menüde hepimiz vardık.

Bağlayıcının ekip arkadaşı zinciri bırakmaya başladı ve kaya muntazam bir şekilde alçaldı. Bir ucunu ben, diğer ucunu bağlayıcı ayarlıyordu. Eğer çukuru hatasız bir şekilde kazmışlarsa ve kaya da çizimde gösterilenle aynı boyuttaysa sorun yoktu, kendi kendime sürekli olarak bunu tekrarlıyordum. Bir yandan da Hayalet'in son çırağı zavallı Billy Bradley'yi düşünmeden edemiyordum. Buna benzer bir öcüyü bağlamaya çalışırken ölmüştü. Kaya sıkışmış, parmakları da altında kalmıştı. Kayayı kaldırmalarına fırsat kalmadan öcü parmaklarını ısırp kanını emmişti. Yaşadığı şok, ölümüne neden olmuştu. Ne kadar çabalarsam çabalayım onu aklımdan çıkaramıyordum.

Önemli olan, kayayı ilk denemede çukura oturtmaktı (ve elbette ki parmaklarımı kayadan uzak tutmak).

Bağlayıcı kontrollüydü, duvarcının işini yapıyordu. Onun işaretiyle birlikte kaya birkaç santim yukarıdayken

Zincir durduruldu. Bana baktı, yüzünde sert bir ifade vardı ve sağ kaşını kaldırdı. Aşağı bakıp mükemmel bir konuma gelene kadar kayanın benim tarafımdaki kısmını hafifçe oynattım. Emin olmak için bir kez daha baktıktan sonra bağlayıcıya başımla işaret ettim ve o da arkadaşına işaret etti.

Kısa zincirin birkaç kez dönmesiyle kaya ilk denemede yerine oturup öcüyü çukura hapsetti. Deşiciden, hepimizin duyabildiği öfkeli bir çığlık yükseldi. Ama artık önemli değildi, ne de olsa kapana kısılmıştı ve korkulacak bir şey kalmamıştı.

“İyi iş çıkardık!” diye bağırdı bağlayıcının arkadaşı platformdan atlarken, gülümsemesi tüm yüzünü kaplıyordu. “Mükemmel oturdu!”

“Evet,” dedi bağlayıcı, soğuk bir espri yaparak. “Bu iş için yapılmış olabilir.”

Rahatlamıştım, her şeyin bitmiş olmasına memnundum. Sonra, tam tepemizde çakan şimşeklerle gök gürültüleri arasında ortalık aydınlanırken, duvarcının kayaya oymuş olduğu işareti görünce gururlandım.

B I
Ward

Üzerine çapraz bir çizgi çekilmiş olan Yunan alfabe-
sindeki beta harfi, bu kayanın altında bir öcü olduğunun
işaretiydi. Hemen sağ alttaki Roma rakamıysa bu öcünün
tehlike seviyesinin bir olduğunu gösteriyordu. Toplamda
on seviye vardı ve birle dört arasındakiler öldürücüydü.
Rakamın hemen altındaysa ismim yazılıydı: Ward. Bu da
öcüyü benim bağladığımı gösteriyordu.

İlk öcümü bağlamıştım. Hem de bu, bir deşiciydi!

BÖLÜM 2

HAYALETİN GEÇMİŞİ

İki gün sonra Chipenden'da, Hayalet bana tüm olan biteni anlattırdı. Bitirdiğimde tekrarlattı. Bu da bitince, sakallını kaşıyıp derin derin göğüs geçirdi.

“Doktor şu benim salak kardeşimle ilgili ne dedi?” diye sordu. “İyileşmesini bekliyor mu?”

“En kötü kısmını atlattığını, ama kesin bir şey söylemek için çok erken olduğunu söyledi.”

Hayalet düşünceli bir şekilde başını salladı. “Pekâlâ evlat, iyi iş çıkardın,” dedi. Daha iyisini düşünemiyorum. Günün kalanında izinlisin. Ama bunun seni gevşetmesine izin verme. Yarın her zamanki gibi çalışma var. Tüm o heyecandan sonra düzenli bir iş programına geri dönmelisin.”

Sonraki gün beni her zamankinden iki kat fazla çalıştırdı. Dersler şafak söktükten hemen sonra başladı ve ‘uygulama’ adını verdiği dersleri de içeriyordu. Bu, artık gerçek bir öcü bağlamış biri olmama rağmen, çukur kazma alıştırmaları yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Gerçekten de yeni bir öcü çukuru kazmalı mıyım?” diye sordum, yorgun argın.

Hayalet öyle bir bakış attı ki başımı önüme eğdim, kendimi çok kötü hissettim.

“Şimdi tüm bunları aştığını mı düşünüyorsun evlat?” diye sordu. “Tabi ki hayır, bu nedenle kendini beğenmişlik yapma! Hâlâ öğrenmen gereken çok şey var. İlk öcünü yakalamış olabilirsin, ama yanında sana yardım eden yetenekli insanlar vardı. Günün birinde çukuru kendin kazmak zorunda kalabilirsin ve bir hayat kurtarmak için bunu çok hızlı yapman gerekebilir.”

Çukuru kazıp tuz ve demirle kapladıktan sonra yem kabını bir damla kan dökmeden çukurun içine indirmeye çalışmam gerekiyordu. Elbette ki bu yalnızca eğitimimin bir parçası olduğundan kan yerine su kullandık, ama Hayalet bunu çok ciddiye alıyordu ve ilk denemede yapamazsam sinirleniyordu. Ancak bu kez böyle bir şansı olmadı. Bunu Horshaw’da başarmıştım ve eğitimde de aynı başarıyı gösterip on kez üst üste yaptım. Buna rağmen Hayalet, tek bir övgü kelimesi dahi kullanmadı; bu da moralimin bozulmasına neden oluyordu.

Sırada çok sevdiğim bir uygulama vardı: Hayalet’in gümüş zincirini kullanmak. Batıdaki bahçede iki metre yüksekliğinde bir direk vardı ve yapılması gereken şey, zinciri üzerine geçirmektir. Hayalet, farklı uzaklıklarda durarak bir saatten uzun bir süre boyunca çalışmamı istedi. Günün birinde karşımda gerçek bir cadı olabileceğini ve eğer ıskalarsam ikinci bir şansım olmayacağını aklımda tutmamı

söylüyordu. Zinciri kullanmak için özel bir yöntem vardı. Sol elinize doluyor, bir bilek hareketiyle soldan sağa doğru gidecek şekilde fırlatmanız gerekiyordu, böylelikle direğe soldan sağa, bir spiral gibi sıkıca dolanabilecekti. Artık üç buçuk metre uzaktan yaptığım on denemenin dokuzunda zinciri direğe sarabiliyordum, fakat her zaman olduğu gibi, Hayalet övgü konusunda gönülsüzdü.

“Kötü değil sanırım,” dedi. “Ama havaya girme evlat. Gerçek bir cadı sen o zinciri atarken olduğu yerde durmayacaktır. Yıl sonuna kadar on üstünden on olmalı, daha azı değil!”

Bu duruma çok sinirlenmiştim. Sıkı çalışıyordum ve kendimi çok geliştirmiştim. Yalnızca bu da değil, ilk öcümü yakalamıştım ve bunu da Hayalet’ten yardım almadan yapmıştım. Kendi çıraklığı esnasında daha iyisini yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştım!

Akşamüzeri, tek başıma çalışıp notlar alabilmem için kütüphanesine girmeme izin verdi, ama yalnızca bazı kitapları okumama izin vardı. Bu konuda çok katıydı. Hâlâ ilk yılımdı, bu yüzden ana çalışma konum öcülerdi. Ancak bazen, o başka bir yerdeyken, diğer kitaplarına bakmadan duramıyordum.

İşte o gün, öcüler hakkında yeterince okuduktan sonra, pencere kenarındaki uzun raflara gidip en tepedeki kalın, deri ciltli kitaplardan birini aldım. Bunlar günlüklerdi, bazıları yüzlerce yıl önce yaşamış hayaletlerce yazılmıştı. Her biri beş yıllık bir zaman dilimini kapsıyordu.

Bu kez ne aradığımı tam olarak biliyordum. Hayalet'in en eski günlüklerinden birini seçtim, genç bir çırakken bu işlerle nasıl başa çıktığını ve benden daha iyi durumda olup olmadığını merak ediyordum. Elbette ki hayalet eğitimine başlamadan önce bir rahipti, yani eğitime başladığında çıraklık için oldukça yaşlı olmalıydı.

Her neyse, rastgele birkaç sayfa seçip okumaya başladım. Tabi ki el yazısını tanıdım, ancak yazılanlardan kısa bir örnek okuyan kişi, ilk okuduğunda bunu Hayalet'in yazmış olduğunu tahmin edemezdi. Konuşurken sesi aynı eyalet insanlarınkine benzer, hissiz ve babamın deyişiyle 'havalı ve zarif' olmayan bir sestir. Yazarken ise çok farklı. Sanki okuduğu bütün o kitaplar sesini değiştirmiş gibi; oysa ben daha çok konuştuğum gibi yazarım. Yazdığım notları babam okuyacak olsa benimle gurur duyardı ve hâlâ onun oğlu olduğumu anlardı.

Başlangıçta, okuduklarım Hayalet'in daha yakın tarihlerde yazmış olduklarından farklı görünmedi, tabi daha fazla hata yapmış olmasını saymazsak. Her zamanki gibi son derece dürüsttü ve her seferinde nasıl hata yaptığını anlatıyordu. Bana hep söylediği gibi, her şeyi yazmak ve böylelikle geçmişten ders çıkarmak çok önemliydi.

Bir keresinde bir hafta boyunca saatlerce yem kabıyla antrenman yapmasına rağmen on üzerinden sekizden daha iyi bir ortalama çıkaramadığı için ustasının nasıl sinirlendiğini anlatmıştı! Bu kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Ve sonra daha da keyiflenmemi sağlayan bir şeyle karşılaştım: Hayalet ilk öcüsünü bağladığında, çıraklığının

neredeyse on sekizinci ayındaymış. Üstelik bu, sadece bir kıllı öcüymüş, tehlikeli bir deşici değil!

Bulduklarım arasında neşelenmemi sağlayacak en iyi şey buydu. Hayalet'in iyi, çalışkan bir çırak olduğu çok açıktı. Okuduklarımın çoğu rutin şeylerdi, ben de sayfaları hızlıca geçip ustamın hayalet olup kendi başına çalışmaya başladığı dönemleri anlattığı bölüme geldim. Gerçekten görmem gerekenleri görmüştüm ve kitabı kapamak üzereydim ki gözüme bir şey çarptı. Emin olmak için o bölümün başına döndüm. Okuduklarım aşağıdaki gibiydi. Tabi ki kelimesi kelimesine aynı değil, ancak hafızam oldukça iyidir ve aşağıda yazdıklarım hemen hemen okuduklarımın aynısı. Ve yazılanları okuduktan sonra, unutmam mümkün değildi.

Güz biterken eyaletin kuzeyine doğru yola çıktım, oraya insanüstü bir yaratıksa başa çıkmak için çağrılmışım. Bu yaratık çok uzun süredir o bölgeye korku salıyordu. Bölgedeki ailelerin çoğu, onun elinden acı çekmiş, birçok ölüm ve sakat kalma vakası meydana gelmişti.

Ormana girdiğimde gün batıyordu. Yapraklar dökülmüş, cürüyüp kahverengileserek yeri örtmüşlerdi ve kule, gökyüzünü işaret eden kara bir şeytan parmağına benziyordu. Kulenin tek penceresinden bir kızın el sallayıp cılgınca yardım istediği görülmüştü. Yaratık onu kendisi için yakalamış ve masa olarak kullanmak üzere o nemli, taş duvarların arasına hapsetmişti.

Önce ateş yaktim ve oturup alevleri seyrederek cesaretimi toplamaya çalıştım. Çantamdan bileği tasını çıkarıp, parmaklarımı kanatmadan ucuna değemeyeceğim keskinliğe gelene kadar kılıcımı bile dim. En sonunda gece yarısında, kuleye gidip asamla kapıya vurarak meydan okudum.

Yaratık iri bir sopayı sallaya sallaya çıktı, öfkeyle gürlledi. Hayvan derileri giymiş, kan ve hayvan yağı kokan iğrenç bir yaratıktı. Bana korkunc bir öfkeyle saldırdı.

Önce geri çekilip boşluğunu kolladım, ama ikinci kez saldırdığında kılıcımı çekip tüm gücümle basına sapladım. Taş kesilip ayaklarının dibine yuvarlandı. Onu öldürdüğüme pişman değildim, onu tekrar tekrar öldürsem yine de öfkemi dindiremezdim.

İşte o esnada kız bana seslendi, Sirenlerinkini andıran sesi taş basamakların ucundan beni kendine çekiyordu. Orada, kulenin en tepesindeki odada buldum onu, uzun bir gümüş zincirle samandan yapılmış bir yatağa bağlanmıştı. Süt gibi teni ve uzun, güzel saçlarıyla o ana dek gördüğüm en güzel kadındı. İsmi Meg'ti ve onu zincirden kurtarmam için yalvarıyordu. Sesi öylesine ikna ediciydi ki mantıksı düşünemez olmuştum; sanki tüm dünya çevremde dönüyordu.

* Yunan mitolojisinde, çok güzel sesleriyle şarkı söyleyerek denizcileri kandıran su perileri. [ç.n.]

Onu zincirlerden çıkarır çıkarmaz dudaklarını dudaklarıma kilitledi. Ve öpüsü öylesine tatlıydı ki az daha kollarında bayılacaktım.

Uyandığımda pencereden gün ışığı sızıyordu ve onu ilk kez net olarak gördüm. Lamia cadılarından biriydi ve üzerinde yılan isareti vardı. Yüzü çok güzelse de sırtı yeşil ve sarı pullarla kaplıydı.

Bu hilekarlık karşısında öfkelenerek onu yeniden zincirleyip Chipenden'daki çukura tasıdım. Onu serbest bıraktığımda öyle şiddetli cırpındı ki güçlükse kontrol edebildim ve ölümleri dahi uyandırabilecek şekilde bağıırıp çağırırken ağaçların arasından geçirmek için uzun saçlarından sürüksemem gerekti. Yağmur yağıyordu ve ıslak otların üzerinde kayıyordu. Çıplak kol ve bacaklarını dikenler çiziyordu, ama yine de onu sürükseye sürükseye götürmeye devam ettim. Yaptığım acımasızcaydı, fakat yapılması gereksiydi.

Onu çukura sokmak üzereyken dizlerime kapanıp acınacak şekilde, hickıra hickıra ağlamaya başladı. Uzun süre öylece kaldım. Derin bir ıstırap duyuyordum, az kalsın çukura ben düşecektim ki, sonrasında pişman olabileceğim bir karar aldım. Onu ayağa kaldırdım. Sarıldım ve birlikte ağladık. Onu canımdan çok sevdiğimi fark etmişken çukura nasıl atabilirdim?

* Çocuk eti ve kam ile beslenen, kadın başlı, yılan şeklindeki efsanevi canavar olan Lamia'dan bahsediliyor. [ç.n.]

Beni affetmesi için yalvardım ve dönüp el ele çukurdan uzaklaştık.

Bu olay sonrasında, yapımı normal koşullarda aylarca sıkı bir çalışma gerektirecek gümüş bir zincir sahibi oldum. Ne kaybettiğimi ya da kaybedebileceğimi düşünmeye cesaret edemiyorum. Güzellik korkunç bir şey; insanı, bir cadıyı bağlayan gümüş zincirlerden daha sıkı bağlıyor.

Okuduklarıma inanamamıştım! Hayalet güzel kadınlara karşı beni birçok kez uyarmıştı, ama işte burada kendi kuralını kendisi çiğnemişti! Meg bir cadıydı ve yine de onu çukura kapatmamıştı!

Çabucak defterin diğer sayfalarına da göz gezdirip Meg'le ilgili yazılmış başka şeyler bulmaya çalıştım, ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey!.. Sanki hiç yaşamamış gibiydi.

Cadılar hakkında epey bilgim vardı, ama daha önce lamia cadılarını duymamıştım. Defteri yerine koyup hemen altında, kitapların alfabetik sırayla dizilmiş olduğu rafı inceledim. Cadılar başlıklı kitabı açtım, Meg'le ilgili hiçbir gönderme yoktu. Hayalet neden onunla ilgili bir şey yazmamıştı? Ona ne olmuştu? Hâlâ hayatta mıydı? Hâlâ dışarıda, eyalette bir yerde miydi?..

Gerçekten çok merak etmiştim ve aklıma başka bir fikir geldi; en alt raftan, kalınca bir kitap çıkardım. Kitabın adı Yaratıklar idi ve cadılar da dahil olmak üzere her tür

yaratığı içeren alfabetik bir listeydi. En sonunda aradığımı bulmuştum: Lamia cadıları.

Görünüşe göre lamia cadıları eyalete özgü değildi ve deniz aşırı ülkelerden geliyorlardı. Gün ışığından sakınıyorlar, geceleri erkekleri avlayıp kanlarını içiyorlardı. Şekil değiştirebiliyorlardı ve iki farklı türü vardı: Vahşiler ve evciller.

Vahşiler doğal durumlarındaki lamia cadılarıydı; tehlikeli, ne yapacakları önceden kestirilemeyen ve fiziksel olarak insanlarla benzerliği az olanlar. Deri yerine pulları, tırnak yerineyse pençeleri vardı. Bazıları dört ayak üstünde dolaşıyor, bazılarınınsa üst gövdelerinde kanatlarıyla tüyleri oluyordu ve kısa mesafeler uçabiliyorlardı.

Ancak, vahşi bir lamia, insanlarla yakın ilişki sonucu evcil bir lamia olabilirdi. Yavaş yavaş, kadın biçimini alıp insana benzeyebilirdi. Tabi sırtında, belkemiği boyunca görülebilecek yeşil ve sarı renkteki dar pul şeridi sayılmazsa. Evcil lamiaların insan inançlarına sahip olanlarına dahi rastlanabiliyordu. Çoğu kez kötücüllükten vazgeçip iyi huylu bir hal alarak başkalarının iyiliği için çalışıyorlardı.

Yani Meg de en sonunda iyi huylu mu olmuştu? Hayalet onu çukura kapamayarak doğru olanı mı yapmıştı?

Aniden ne kadar geç olduğunu fark edip kütüphaneden koşa koşa çıktım, dersime gittim. Aklım hâlâ karmakarışık. Birkaç dakika sonra ustamla birlikte batıdaki bahçenin ucunda, kayalıklara bakan ağaçların altındaydık. Güz güneşi ufka doğru yavaşça alçalıyordu. Her zamanki gibi

banka oturup, Hayalet sağa sola yürüyerek konuşurken notlar almaya başladım. Ama konsantre olamıyordum.

Önce Latince dersiyle başladık. Hayalet'in öğrettiği yeni dilbilgisi kurallarını ve sözcükleri yazdığım özel bir defterim vardı. Neredeyse dolmak üzere olan defterin içinde birçok liste bulunuyordu. Hayalet'le az önce okuduklarım hakkında konuşmak istiyordum, ama bunu nasıl yapabilirdim ki? Belirttiği kitapların dışına çıkarak ben de bir kuralı çığnemiştım. Günlüklerini okumamalıydım ve şimdi kendi kendime keşke okumasaydım diyordum. Ona bu konuyla ilgili bir şey söylersem çok sinirlenirdi.

Kütüphanede okuduklarımın etkisiyle söylediklerine konsantre olmakta giderek daha çok zorlanıyordum. Acıkmıştım da ve akşam yemeği vaktine kadar zor dayanacaktım. Genellikle akşamlar benimdi, istediğimi yapmakta özgürdüm, ama bugün beni çok sıkı çalıştırmıştı. Yine de güneşin batmasına bir saatten az kalmıştı ve derslerin en zorlu kısmını atlatmıştım. İşte tam o an, içten içe sızlanma neden olan bir ses duydum.

Bu bir çan sesiydi. Kilise çanı değildi. Hayır, bunun sesi küçük çanlara özgü o çok daha yüksek, tiz sese benziyordu; ziyaretçilerimiz tarafından kullanılan çanın sesiydi bu. Hayalet'in evine kimsenin gelmesine izin verilmiyordu, bu yüzden insanlar yardıma ihtiyaçları olduğunu ustama haber vermek için dörttyol ağzına gidip oradaki çanı çalardı.

"Gidip şuna bir bak evlat," dedi Hayalet, başıyla çanın bulunduğu yeri işaret ederek. Genelde ikimiz birlikte giderdik, ama geçirdiği hastalıktan dolayı hâlâ çok bitkindi.

Acele etmedim. Evin görüş alanından çıkınca yavaş yavaş yürümeye başladım. Gün batmak üzereydi, yani bu gece bir şey yapılamazdı, özellikle de Hayalet tam olarak iyileşmemişken zaten sabahı beklemek zorundaydık. Sorunu öğrenip akşam yemeği sırasında Hayalet'e tüm ayrıntıları anlattırdım. Ne kadar geç dönersem o kadar daha az yazacaktım. Bir gün için yeterince çalışmıştım, artık bileğim ağrıyordu.

“Saz ağacı” dediğimiz söğüt ağaçlarının çevrelediği dörtyol ağzı, öğlen saatlerinde bile kasvetli bir yerdi ve beni hep korkuturdu. Öncelikle orada kimin beklediğini asla bilemezsiniz; sonrasındaysa, neredeyse her zaman kötü bir haber olurdu, çünkü oraya bunun için gelirlerdi. Hayalet'in yardımına ihtiyaçları olurdu.

Bu kez orada bir delikanlı bekliyordu. Ayağında kalın, madenci botları ve kapkara tırnaklarıyla... Benim hissettiğimden bile daha endişeli görünen delikanlı olanları öyle hızlı anlattı ki onu takip edemeyip tekrarlamasını istedim. Delikanlı gidince eve dönmek üzere yola koyuldum.

Bu kez yürümedim, koştum.

Hayalet, başı öne eğik, bankın yanında ayakta duruyordu. Yaklaştığımda başını kaldırdı, üzgün görünüyordu. Her nasılsa söyleyeceklerimi bildiğini hissettim, ama yine de anlattım.

“Horshaw'dan kötü haberler var,” dedim, nefes alış verişimi düzene sokmaya çalışarak. “Üzgünüm ama kardeşinizle ilgili. Doktor onu kurtaramamış. Dün sabah ölmüş, şafak sökmeden hemen önce. Cenaze töreni cuma sabahı olacak.”

Hayalet derin derin göğüs geçirip birkaç dakika boyunca konuşmadı. Ne söyleyeceğimi bilemediğimden ben de konuşmadım. Neler hissettiğini kestirmek güçtü. Kırk yıldan uzun süredir konuşmamışlardı, yani o kadar da yakın olamazlardı, ama ne olursa olsun rahip onun kardeşiydi ve kavgalarından öncesine ya da çocukluklarına dair bazı güzel anıları olmalıydı.

En sonunda Hayalet yeniden göğüs geçirip konuştu: “Hadi bakalım evlat, erken bir akşam yemeği yiyebiliriz.”

Sessizce yedik. Hayalet yemeğini karıştırıp duruyordu ve bunun kardeşiyle ilgili kötü haber yüzünden mi, yoksa hastalığından bu yana iştahına kavuşamamasından mı olduğunu düşündüm. Yemeğin nasıl olduğunu sormak için de olsa, genellikle birkaç söz ederdi. Bu neredeyse adet halini almıştı, çünkü Hayalet’in yemekleri yapan evcil öcüsünü hoş tutmamız gerekiyordu, çünkü küsebiliyordu. Akşam yemeğindeki övgüler çok önemliydi, yoksa ertesi sabah sucuklar yanık gelebilirdi.

“Harika bir güveç,” dedim en sonunda. “En son ne zaman bu kadar güzelini yediğimi anımsamıyorum.”

Öcü çoğu zaman görünmezdi, ancak bazen iri, kızılımsı sarı renkte bir kedi şeklini alır ve eğer gerçekten keyifleniyse mutfak masasının altında bacaklarıma sürtünürdü. Bu kez en ufak bir hırlama sesi dahi çıkarmıyordu. Ya pek inandırıcı konuşmamıştım ya da kötü haberler yüzünden sessizdi.

Hayalet aniden tabağını itip sol eliyle sakalını sıvazladı. “Priestown’a* gidiyoruz,” dedi bir anda. “Yarın sabah ilk iş yola çıkacağız.”

Priestown mu? Duyduklarıma inanamıyordum. Hayalet oradan veba mikrobu varmış gibi çekinirdi ve bir keresinde oraya asla adımını atmayacağını söylemişti. Bunun sebebini açıklamamıştı, ben de sormamıştım, çünkü bir şeyleri açıklamak istemediğinde bunu mutlaka fark ederdiniz. Ama kıyıya çok yakinken ve Ribble Nehri’ni geçmemiz gerektiğinde Hayalet’in bu kasabaya olan nefreti tam bir işkenceye dönüşmüştü. Priestown Köprüsü’nden geçmek yerine iç kısımlara doğru kilometrelerce yol katedip bir sonraki köprüye gitmiştik.

“Neden?” diye sordum. Sesim fısıltı gibi çıkmıştı, söyleyeceklerimin onu sinirlendirip sinirlendirmeyeceğini düşünüyordum. “Cenaze için Horshaw’a gideceğimizi düşünmüştüm.”

“Zaten cenazeye gidiyoruz evlat,” dedi Hayalet. Sesi sakin ve sabırlıydı. “Aptal kardeşim yalnızca Horshaw’da çalıştı, ama yine de bir rahipti. Eyalette bir rahip öldüğünde naaşını Priestown’a götürürler ve kilise bahçesine gömmeden önce oradaki büyük katedralde bir cenaze töreni düzenlenir. Yani son görevimizi yapmak üzere oraya gidiyoruz. Ama tek sebep bu değil. O kahrolası kasabada yarım kalmış işlerim var. Defterini çıkar evlat. Boş bir sayfa açıp şu başlığı at...”

* Priestown: İngilizce ‘rahip’ anlamına gelen priest ve ‘kasaba’ anlamına gelen town kelimelerinin birleştirilmesiyle oluşturulmuş kasaba adı. [ç. n.]

Güvecimi bitirmemiştim, ama hemen söylediğini yaptım. ‘Yarım kalan işler’ dediğinde hayaletlere özgü bir işten bahsettiğini biliyordum ve cebimden mürekkep hokkamı çıkarıp tabağımın yanına koydum.

Aklıma bir şey geldi. “Şu benim bağladığım deşiciyi mi kastediyorsunuz? Kaçtığını mı düşünüyorsunuz? Üç metre kazacak zamanımız yoktu. Priestown’a gittiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Hayır evlat, sen iyi iş çıkardın. Orada bundan çok daha kötü bir şey var. O kasaba lanetli! 20 - 25 yıl önce karşılaştığım bir şeyin laneti var orada. O zamanlar benim canıma okudu ve altı ay boyunca yataktan kalkamadım. Hatta neredeyse ölüyordum. O günden bu yana asla geri dönmedim, ama şimdi zaten oraya gitmemiz gerekiyorsa şu yarım kalmış işle de ilgilenebilirim. Hayır, o lanet kasabanın başındaki bela, sıradan bir deşici değil. ‘Zehir’ isminde, çok eski bir ruh ve türünün tek örneği. Giderek güçleniyor, yani bir şeyler yapılması gerek ve bunu daha fazla erteleyemem.”

Yeni açtığım sayfanın üstüne ‘Zehir’ yazmıştım ki Hayalet beni şaşırttı, başını iki yana salladıktan sonra esnedi.

“Düşündüm de, bu iş yarımı bekleyebilir evlat. Yemeğini bitirsen iyi olur. Yarın sabah erkenden yola çıkacağız, bir an önce yatmamız lazım.”

BÖLÜM 3

ZEHİR

Şafak söktükten kısa bir süre sonra yola çıktık, her zamanki gibi Hayalet'in ağır çantasını ben taşıyordum. Ama bir saat geçmeden bu yolculuğun en az iki gün süreceğini fark ettim. Hayalet genellikle çok hızlı yürürdü, ona yetişmek için çabalardım, ama hâlâ güçsüzdü ve nefesi kesildiğinde dinlenmesi gerekiyordu.

Güzel, güneşli bir gündü. Havada hafif bir güz serinliği vardı. Gökyüzü maviydi ve kuşlar şakıyordu ama bunların hiçbiri önemli değildi. Zihnimi meşgul eden tek şey Zehir'di.

Hayalet'in daha önce onu yakalamaya çalışırken neredeyse ölmek üzere olması beni endişelendiriyordu. Şimdi daha yaşlıydı ve yakın zamanda gücünü toplanmazsa, onu bu kez yenmeyi nasıl düşünebilirdi?

Bu yüzden öğleyin uzun bir mola verdiğimizde bu korkunç ruhla ilgili her şeyi sormaya karar verdim. Hemen sormadım, çünkü devrilmiş bir ağaç gövdesine otururken çantasından irice bir salam çıkarıp ikimize de büyük birer dilim kesmesi beni şaşırtmıştı. Genellikle bir iş peşinde

yola koyulduğumuzda ufak bir parça peynirle idare ederdik; çünkü karanlığa ait yaratıklarla mücadele öncesi oruç tutulmalıdır.

Yine de aç olduğum için, itiraz etmedim. Cenaze töreni sonrasında oruç tutacak zamanımız olacağını ve şimdi Hayalet'in gücünü yeniden toplayabilmesi için yiyeceğe ihtiyacı olduğunu düşündüm.

En sonunda, yemeğimi bitirdikten sonra, derin bir nefes aldım, defterimi çıkardım ve ona Zehir'le ilgili bir soru sordum. Defterimi kaldırmamı söyleyerek beni şaşırttı.

"Bunu daha sonra, dönüş yolundayken yazarsın," dedi. "Hem Zehir'le ilgili benim de öğrenmem gereken çok şey var, bu yüzden, daha sonra değiştirmen gerekebilecek şeyleri yazmanın bir anlamı yok."

Bunu duyunca ağızım açık kalmış olmalı. Yani ben hep, Hayalet'in, karanlıkla ilgili bilinmesi gereken hemen her şeyi bildiğini düşünürdüm.

"Bu kadar şaşıрма evlat," dedi Hayalet. "Biliyorsun ki ben de hâlâ bir defter tutuyorum ve benim yaşıma gelirsene sen de tutacaksın. Bu işte öğrenmek hiç bitmez ve bilgiye atılacak ilk adım kendi cahilliğini kabul etmektir.

Daha önce de söylediğim gibi, Zehir çok eski zamanlardan kalma, kötü bir ruh ve her ne kadar bundan utansam da şimdiye dek beni alt etmiş olduğunu itiraf etmem gerek. Ama umarım bu kez farklı olacak. İlk sorumuz onu bulmak," diye devam etti Hayalet. "Priestown katedralinin altındaki yeraltı mezarlığında yaşıyor; orada kilometrelerce uzanan tüneller var."

“Bu yeraltı mezarları ne işe yarıyor?” diye sordum. Bunca tünelin neden inşa edildiğini merak ediyordum.

“Mahzenlerle dolu evlat, çok eski zamanlardan kalma kemiklerin tutulduğu yeraltı gömü odaları. Bu tüneller katedralin inşasından çok öncesine dayanıyor. İlk rahipler gemilerle batıdan geldiklerinde bu tepe zaten kutsal bir yerdi.”

“O halde bu yeraltı mezarlarını kim inşa etti?”

“Bazıları bunlara boylarından ötürü ‘Küçük İnsanlar’ der, ama gerçek isimleri Segantii; Zehir’in, bir zamanlar onların tanrısı olduğu dışında haklarında pek fazla şey bilinmiyor.”

“Zehir bir tanrı mı?”

“Evet, hep çok büyük bir güç olmuştu ve en eski Küçük İnsanlar bu gücün farkına varıp ona tapmaya başladılar. Zehir’in yeniden bir tanrı olmak istediğini sanıyorum. Ne de olsa eskiden eyalette serbestçe dolaşabiliyordu. Yüzyıllar içinde yozlaşıp kötüleştii ve Küçük İnsanlar’a gece gündüz dehşet saçmaya başladı: Kardeşi kardeşe düşürüyor, ekinleri yok ediyor, evleri yakıyor, masum insanları katlediyordu. İnsanların korku ve yoksulluk içinde yaşadıklarını görmek onu mutlu ediyordu; ta ki yaşamak eziyet halini alana dek. O günler, Segantii’ler için karanlık, korkunç günlerdi.

“Ama yalnızca zayıflara eziyet etmiyordu. Segantii kralı, Heys adında iyi bir adamdı. Tüm düşmanlarını yenmişti ve halkını güçlü, refah bir hale getirmeye çalışıyordu. Ama

yenemediği tek bir düşman vardı: Zehir. Kral Heys'ten yıllık bir haraç istedi. Zavallı adama en büyüğünden başlayarak yedi oğlunu da kurban etmesi buyruldu. Hepsi ölene dek her yıl bir oğlunu kurban edecekti. Ama her nasılsa, en son oğlu Naze, Zehir'i yeraltı mezarlarına bağlamayı başardı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum, bilseydim bu yarattığı yenmek herhalde çok daha kolay olurdu. Bütün bildiğim yolunun kilitli bir gümüş kapıyla kapandığı. Karanlığın birçok yarattığı gibi gümüşe karşı bir zayıflığı var.”

“Yani bunca zaman sonra hâlâ orada kapalı mı?”

“Evet evlat. Biri o kapıyı açıp onu serbest bırakana kadar orada kilitli kalacak. Bu bir gerçek ve bunu tüm rahipler bilir. Bu bilgi nesilden nesile aktarılır.”

“Ama başka çıkış yolu yok mu? Gümüş Kapı onu nasıl içeride tutabilir ki?” diye sordum.

“Bilmiyorum evlat. Bütün bildiğim Zehir'in yeraltı mezarlarında kilitli olduğu ve yalnızca o kapıdan çıkabileceği.”

Eğer oraya mahkumsa ve kaçma ihtimali yoksa onu neden orada bırakamıyor olduğumuzu sormak istiyordum, ama ben sorma fırsatı bulamadan o yanıtını verdi. Hayalet artık beni iyi tanıyor ve ne düşündüğümü tahmin edebiliyordu.

“Korkarım her şeyi olduğu gibi bırakamayız evlat. Yeniden güçlenmeye başladı. Her zaman yalnızca bir ruh değildi. Sadece yakalandıktan sonra öyle bir hal aldı. Çok güçlü olduğu daha eski dönemlerde, fiziksel bir biçimi de vardı.”

“Neye benziyordu?” diye sordum.

“Yarın öğreneceksin. Cenaze merasimi için katedrale girmeden önce ana kapının hemen üstündeki taş yontuya bak. Görebileceğin en iyi temsili resmi o.”

“Peki, gerçeğini gördünüz mü?”

“Hayır evlat. Yirmi yıl önce, Zehir’i ilk kez öldürmeye çalıştığımda, hâlâ bir ruhtu. Ama başka yaratıkların şeklini alabilecek kadar güçlenmiş olduğuna dair söylentiler var.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani biçim değiştirmeye başlamış ve çok geçmeden gerçek biçimine kavuşacaktır. O zaman neredeyse her istediğini yapabilecek. Ve asıl tehlike birilerini Gümüş Kapı’yı açmaya zorlayabilecek oluşu. Bana en çok endişe veren şey bu!”

“Peki ama gücünü nereden alıyor?” Bunu bilmeliydim.

“Esasen kandan.”

“Kandan mı?”

“Evet, hayvan ve insan kanı... Korkunç bir açlığı var. Neyse ki deşicilerin aksine, ona verilmedikçe insan kanı alamaz.”

“İnsan neden ona kanını vermek istesin ki?” diye sordum. Bu düşünce çok tuhafıma gitmişti.

“Çünkü insanların aklını çelebiliyor. Onları para, mevkî ve güçle ya da bunlara benzer şeylerle kandırıyor. İstediklerini ikna yoluyla elde edemezse, kurbanlarını dehşete düşürüyor. Bazen onları yeraltı mezarlarına çekip ‘presleme’ adını verdiğimiz şeyle tehdit ediyor.”

“Presleme mi?” diye sordum.

“Evet evlat. Kendini öylesine ağırlaştırabilir ki kurbanları dümdüz ezilmiş halde bulunur, kemikleri kırılmıştır ve vücutları yere yapışmıştır. Onları gömmek için yerden kazımak gerekir. Preslenmişlerdir ve bu hiç hoş bir görüntü değil. Zehir biz istemeden kanımızı alamaz ama unutmama, hâlâ preslenmeye karşı savunmasızız.”

“Yeraltı mezarlarında kapalıyken insanlara nasıl bunları yaptırdığını anlamıyorum,” dedim.

“Düşünceleri okuyabilir, rüyaları şekillendirebilir, yer üstündekilerin zihinlerini zayıflatıp bozabilir. Hatta bazen onların gözünden bile görür. Etkisi katedrale ve rahip evlerine kadar ulaşır ve rahipleri dehşete düşürür. Priestown’da yıllardır kötülüklerine bu şekilde devam ediyor.”

“Rahiplerle mi?”

“Evet, özellikle de iradesiz olanlarla. Eline geçen her fırsatta onlar aracılığıyla kötülüğünü yayar. Erkek kardeşim Andrew çilingir olarak Priestown’da çalışıyor ve bana birçok kez olanlarla ilgili uyarılar gönderdi. Zehir, ruhu ve iradeyi emer. İyilik ve mantığın sesini bastırarak istediği her şeyi yaptırır: İnsanlar açgözlü ve acımasız bir hal alırlar, güçlerini kötüye kullanıp zayıf ve hastaları yağmalarlar. Priestown’da vergiler artık yılda iki kez toplanıyor.”

Verginin ne olduğunu biliyordum. Çiftliğimizde elde edilen gelirin onda biriydi ve her sene bunu vergi olarak yerel kiliseye ödememiz gerekiyordu. Kanun böyleydi.

“Bir kez ödemek yeterince kötü,” diye devam etti Hayalet, “ama iki kez olunca kurdu kapıdan uzaklaştırmak güçleşir. Bir kez daha insanları korku ve yoksulluğa sürükliyor, tıpkı Segantii'lere yaptığı gibi. Şimdiye dek karşılaştığım, karanlığın en saf ve en kötücül işaretlerinden biri. Ama bu durum daha fazla süremez. Çok geç olmadan buna bir son vermeliyim.”

“Bunu nasıl yapacağız?” diye sordum.

“Şey, şu anda tam olarak bilmiyorum. Zehir tehlikeli ve zeki bir düşman, zihnimizi okuyup henüz biz farkına varamadan düşündüklerimizi öğrenebilir. Ama gümüşün yanı sıra bir başka ciddi zayıflığı daha var. Kadınlar onu endişelendirir. Kadınlardan uzak durmaya çalışır, onların yanında olmaya katlanamaz. Bunu anlayabiliyorum ama bu durumu nasıl bir avantaj haline getirebileceğimiz hakkında düşünmemiz gerekiyor.”

Hayalet sıklıkla beni kızlara –her nedense, özellikle de sivri burunlu ayakkabı giyenlere– karşı dikkatli olmam konusunda uyarıyordu. Bu yüzden bu tür şeyler söylemesine alışkındım. Ama artık, Meg’le aralarında geçenlerin böyle konuşmasında bir rol oynayıp oynamadığını düşünmeye başlamıştım.

Evet, ustam gerçekten de üzerinde düşünülmesi gereken çok şey söylemişti. Ve Priesttown’daki o kiliseler, hepsi de Tanrı’ya inanan rahipler ve cemaatler hakkında düşünmeden edemiyordum. Hepsi yanılıyor olabilir miydi? Eğer Tanrıları bu kadar güçlüyse neden Zehir’le ilgili bir şey

yapmıyordu? Neden rahipleri kandırıp kasabaya kötülük yaymasına izin veriyordu?

Hiç kiliseye gitmemesine rağmen babam inananlardandı. Ailemin hiçbir ferdi kiliseye gitmezdi çünkü çiftlik işleri Pazar günleri durmazdı, mutlaka süt sağılması ve başka işlerin yapılması gerekirdi. Ama şimdi aniden Hayalet'in neye inandığını merak etmeye başlamıştım; özellikle de annemin söylediklerini hatırlayınca, yani Hayalet'in de bir zamanlar rahip olduğunu.

"Tanrı'ya inanıyor musunuz?" diye sordum.

"Eskiden inanırdım," diye yanıtladı, düşünceli bir biçimde. "Çocukken Tanrı'nın varlığından bir an için dahi kuşku duymadım, ama zaman geçtikçe değiştim. Bak evlat, benim kadar uzun yaşadığında, seni düşünmeye sevk eden şeyler olur. Yani artık o kadar emin değilim, ancak hâlâ zihnimi açık tutuyorum. Ama şunu söyleyebilirim," diye devam etti. "Hayatımda iki ya da üç kez öyle kötü durumlarla karşılaştım ki sağ kurtulabileceğimi ummuyordum. Karanlıkla çarpışmış ve neredeyse kendimi ölüme teslim etmiştim. Sonra, tam her şey bitmiş gibi görünürken, içimde yeni bir güç hissettim. Nereden geldiği hakkında sadece tahmin yürütebilirim. Ama bu güce yeni bir his de eşlik ediyordu. Birinin ya da bir şeyin yanımda olduğu hissi. Artık yalnız olmadığım hissi..."

Hayalet duraksayıp derin derin iç geçirdi. "Kilisede hakkında vaaz verip durdukları Tanrı'ya inanmıyorum," dedi. "Ak sakallı dedeye inanmıyorum. Ama yaptıklarımızı

İsteyen bir şey var ve eğer hayatını düzgün yaşarsan ona ihtiyacın olduğunda yanında durup sana güç verecektir. Buna inanıyorum. Hadi bakalım evlat. Burada yeterince oyalandık. Artık yola koyulsak iyi olur.”

Çantasını alıp onu takip etmeye başladım. Çok geçmeden yoldan çıkıp, orman ve geniş bir otlaktan geçen kestirme bir yola saptık. Oldukça keyifliydi, ama durduğumuzda daha gün batımına çok vardı. Hayalet devam edemeyecek kadar yorulmuştu. Aslında şu anda Chipenden’da dinlenip sağlığına yeniden kavuşmayı bekliyor olmalıydı.

İçimde, bizi bekleyen şeyler hakkında kötü bir his vardı, güçlü bir tehlike hissediyordum.

BÖLÜM 4

PRIESTOWN

Ribble Nehri'nin kıyısına kurulmuş olan Priestown, şimdiye dek gördüğüm en büyük kasabaydı. Tepeden aşağı inerken, batan güneşin aydınlattığı nehir turuncu turuncu ışıyan dev bir yılanı benziyordu.

Burası bir kilise kasabasıydı. Küçük balkonlu evlere tepeden bakan sivri kuleler ve burçlar vardı. Katedral, kasabanın merkezine yakın bir tepenin zirvesindeydi. Şimdiye dek gördüğüm en büyük üç kiliseyi rahatlıkla içine alabilecek kadar büyüktü. Çan kulesiyse bambaşkaydı. Kireç taşından yapılmış olan bu kule neredeyse bembeyazdı ve öyle yüksekti ki, yağmurlu günlerde tepesi bulutların arasında kayboluyor olmalıydı.

"Bu, dünyadaki en büyük çan kulesi mi?" diye sordum heyecanlı bir şekilde işaret ederek.

"Hayır evlat," diye yanıtladı Hayalet, nadir gülümsemelerinden biriyle. "Ama eyaletteki en büyüğü. Bu kadar çok rahibin olmasıyla övünen bir kasabadan da böylesi beklenir. Keşke daha az sayıda olsalardı; ama şansımızı denememiz gerekiyor."

Yüzündeki gülümseme aniden siliniverdi. “Şeytanı an-dık!” dedi dişlerini sıkarak ve beni sık çalılıkların arasın-daki bir boşluktan çekerek yandaki tarlaya soktu. Sessiz olmamı belirtmek için işaret parmağını dudaklarına götür-dükten sonra, onunla birlikte eğilmemi sağlayıp yaklaşan ayak seslerini dinledi.

Oldukça güzel ve sık bir akdiken çalılığıydı bu ve yap-raklarının çoğunu dökmemişti; ama yine de çizmelerin üs-tüne sarkan siyah pelerini görebildim. Bu bir rahipti!

Ayak sesleri uzaklaştıktan sonra bile uzun bir süre orada kaldık. Çok sonra olduğumuz yerden çıkıp yola koyulduk. Neden bu kadar gereksiz bir telaşa kapıldığımızı anlayamı-yordum. Yolculuklarımızda birçok rahiple karşılaşmıştık. Pek dostça yaklaşmamışlardı, ama daha önce hiç saklan-maya çalışmamıştık.

“Tetikte olmalıyız evlat,” diye açıkladı Hayalet. “Rahipler bela demektir, ama özellikle bu kasabada gerçek bir tehli-ke oluşturuyorlar. Priestown’ın piskoposu, *Sorgulayıcı*’nın dayısı. Eminim onu daha önce duymuşsundur.”

Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. “Cadıları av-lıyor, öyle değil mi?”

“Evet evlat, cadıları avlıyor. Cadı ya da büyücü oldu-ğundan şüphelendiği birini yakaladığında kara şapkasını takıp mahkemelerinde yargıçlık yapıyor. Bu, genellikle çok kısa süren bir mahkeme oluyor. Ertesi gün başka bir şapka takıyor. Cellat olup yakılma işlemini organize ediyor. Bu konuda çok iyi bir ünü var ve genellikle kalabalık bir

topluluk izlemeye geliyor. Anlatılanlara göre kazığı öyle bir yerleştiriyormuş ki zavalcılığın ölmesi çok uzun sürüyormuş. Çektiği acı, cadının yaptıkları için pişmanlık duymasını sağlayacak, böylece Tanrı'dan bağışlanmayı dileyecek ve ölürken ruhu kurtulmuş olacakmış. Ama bu, yalnızca bir bahane. Sorgulayıcı, bir hayaletin sahip olduğu bilgiye sahip değil ve gerçek bir cadı mezarından elini uzatıp onu ayak bileğinden yakalasa bile onun cadı olduğunu anlayamaz! Hayır, o sadece acı vermeyi seven zalim biri. İşinden keyif alıyor ve bu şekilde suçladığı insanların evleriyle mülklerini satarak zengin olmuş.

Evet, işte bu da bizi sorunumuza getiriyor. Sorun şu ki Sorgulayıcı, hayaletleri de büyücü olarak görüyor. Kilise kimsenin karanlıkla uğraşmasından hoşlanmıyor, bu kişiler karanlığa karşı mücadele ediyor olsa bile. Yalnızca rahiplerin bunu yapmasına izin verilmesi gerektiğini düşünüyorlar. Sorgulayıcı'nın tutuklama yetkisi ve emrinde silahlı kilise bekçileri var; ama neşelen evlat, çünkü kötü haber bu kadar.

İyi haber şu ki Sorgulayıcı güneyde, eyalet sınırlarının da dışındaki büyük bir şehirde yaşıyor ve kuzeye çok seyrekle geliyor. Yani yakalansak ve o çağrılrsa da atla dahi buraya gelmesi bir haftadan uzun sürer. Hem buraya gelmem sürpriz olmalı. Beklediği en son şey, kırk yıldır konuşmadığım kardeşimin cenazesine katılmam olsa gerek.”

Ama söyledikleri çok da rahatlatıcı değildi. Tepeden aşağı inerken bunları düşünüp titriyordum. Kasabaya girmek

risklerle doluydu. Pelerin ve asasıyla, hayalet olduğu çok açıktı. Tam bunu söylemek üzereydim ki başparmağıyla sola işaret etti ve yoldan çıkıp bir küçük bir ormana girdik. Otuz adım kadar sonra ustam aniden durdu.

“Pekâlâ evlat,” dedi. “Pelerinini çıkarıp bana ver.”

Tartışmadım; ses tonu çok ciddi olduğunun belirtisiydi, ama doğrusu neler düşündüğünü merak ediyordum. Kendi peleriniyle şapkasını çıkarıp asasını yere koydu.

“Şimdi bana ince dallar bul. Çok ağır olmasın.”

Birkaç dakika sonra istediğini yapmışım ve asasını dalların arasına yerleştirip tümünü pelerinlerimizle bağlayışını izledim. Tabi artık ne yapmaya çalıştığını anlamışım. Tomarın her iki ucundan da dallar sarkıyordu ve sanki ateş yakmak için çalı çırpı toplamaya çıkmış gibi görünüyorduk. Bu bir numaraydı.

“Katedralin yanında çok sayıda küçük han var,” diyerek bana gümüş bir madeni para uzattı. “Aynı handa kalmamamız daha güvenli olur, çünkü beni almaya gelirlerse seni de tutuklarlar. Nerede kaldığımı bilmemen en iyisi evlat. Sorgulayıcı işkence yapar. Birimizi yakalarsa diğerini de yakalamış olur. Önce ben çıkacağım. On dakika sonra da sen çık.”

İsminde kilise geçmeyen bir han seç, böylece kazara aynı yere gitmemiş oluruz. Akşam yemeği de yeme, çünkü yarın çalışacağız. Cenaze sabah dokuzda ama erken gelmeye bak ve katedralin arkalarına yakın bir yere otur; eğer oralardaysam benden uzak dur.”

‘Çalışmak’ hayalet işi anlamına geliyordu ve Zehir’le karşılaşmak için yeraltı mezarlarına inip inmeyeceğimizi merak ediyordum. Bunu düşünmekten bile hoşlanmıyordum.

“Ah, bir şey daha,” diye ekledi Hayalet, tam gitmek üzereyken. “Çantama sen göz kulak olacaksın, peki onu Priestown gibi bir yerde taşıırken neye dikkat etmelisin?”

“Sağ elimde taşımaya,” diye yanıtladım.

Başıyla onaylayıp tomarı sağ omzuna attıktan sonra beni ormanda bırakıp gitti.

İkimiz de solaktık ve bu rahiplerin hoşlanmadığı bir şeydi. Solaklar onların deyimiyle ‘tekinsiz’ idi, yani şeytana en kolay kanalar ve hatta onunla işbirliği yapanlar.

Aramızda yeterince mesafe olduğuna emin olmak için on dakika bekledikten sonra ağır çantasını sırtlanıp tepeden aşağı, çan kulesine doğru inmeye başladım. Kasabaya varınca bu kez katedrale doğru turmanmaya ve yaklaşınca da kalacağım hanı aramaya başladım.

Gerçekten de çok sayıda han vardı; parke taşlı sokakların hemen hepsinde bir tane vardı, ama sorun şu ki hepsinin isminde şu ya da bu şekilde kilise geçiyordu. Piskopos’un Asası, Çan Kulesi Hanı, Neşeli Rahip, Piskoposluk Tacı ve Kitap’la Mum içlerinden yalnızca birkaçıydı. En sonuncusu bana Priestown’a geliş amacımızı hatırlatıyordu. Hayalet’in erkek kardeşinin de yaşamı pahasına öğrendiği gibi kitaplar ve mumlar karanlığa karşı pek işe yaramıyordu. Bunlara ilaveten çan kullanılsa bile.

Çok geçmeden Hayalet'in, işleri kendisi için kolaylaştırırken benim için çok zor bir hale soktuğunu anladım. Uzun bir süre Priestown'ın labirenti andıran dar sokaklarında ve onları birbirine bağlayan geniş caddelerde dolaştım. Fylde Yolu'na ve sonra tek bir kapıya bile rastlamadığım Rahipkapı Sokağı'na saptım. Kaldırımlar çok kalabalıktı ve insanların çoğu acele ediyor gibiydi. Rahipkapı'nın sonundaki büyük pazar bugünlük kapanıyordu, ama birkaç müşteri hâlâ ucuza bir şeyler alabilmek için tüccarla sıkı pazarlık ediyordu. Havada çok kuvvetli bir balık kokusu vardı ve büyük bir martı sürüsü tepemizde ciyaklayıp duruyordu.

Ara sıra siyah pelerinli birini gördüğümde hemen yolumu değiştiriyor ya da karşıya geçiyordum. Bir kasabada bu kadar çok rahip olduğuna inanmak zordu.

Sonra, uzakta nehri görene kadar Balıkçıkapı Tepesi boyunca yürüyüp aynı yoldan geri döndüm. En sonunda bir daire çizerek başladığım yere geldim ama aradığımı bulamamıştım. Kimseden beni adının içinde kiliseyle ilgili hiçbir şey olmayan bir hana yönlendirmesini isteyemezdim, çünkü deli olduğumu düşünürlerdi. Dikkatleri üstüme çekmek, yapmak istediğim en son şeydi. Hayalet'in ağır, siyah deri çantasını sağ elimde taşımama rağmen yine de birçok meraklı bakışın bana çevrildiğini hissedebiliyordum.

Hava kararmak üzereyken, aramaya ilk başladığım yerde, katedralin yakınlarında kalacak bir yer buldum, en sonunda. Kara Boğa isminde küçük bir handı.

Hayalet'in çırağı olmadan önce hiç handa kalmamıştım, babamın çiftliğinden uzaklaşmak için bir nedenim olmamıştı. O günden bu yana belki de yarım düzine handa geceledim. Aslında çok daha fazlası olmalıydı, çünkü çoğu zaman seyahatteydik ve bu, bazen birkaç gün sürüyordu. Fakat Hayalet tutumlu davranmaktan hoşlanıyordu ve hava gerçekten çok kötü olmadıkça bir ağaç altı ya da bir ahırın geceyi geçirmek için yeterli olduğunu düşünüyordu. Yine de ilk defa bir handa yalnız başıma kalıyordum ve kapıdan girerken gergin olduğumu fark ettim.

Dar giriş, tek bir fenerin aydınlattığı geniş, kasvetli bir odaya açılıyordu. Boş masa ve sandalyelerle doluydu, en uçtaysa ahşap bir tezgâh vardı. Tezgâh sirke kokuyordu, ama çok geçmeden, bu kokunun ahşaba sinmiş bayat bira kokusu olduğunu fark ettim. Tezgâhın hemen sağında küçük bir ipten sarkan bir çan vardı, ben de onu çaldım.

Çok geçmeden tezgâhın arkasındaki bir kapı açıldı ve iri ellerini büyük, pis bir beze silen kel bir adam görüldü.

"Geceyi geçirmek için bir oda istiyorum lütfen," dedim ve hemen ekledim, "Daha uzun süre kalmam da gerekebilir."

Bana sanki ayakkabısının tabanında gördüğü bir şeymiş gibi baktı, ama cebimden gümüş parayı çıkarıp tezgâha koyunca bakışları çok daha sevecen bir hal aldı.

"Akşam yemeği ister misiniz efendim?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Zaten oruç tutuyordum, ama kirli beze bir bakış atmam iştahımı kaçırmaya yetmişti.

Beş dakika sonra odama çıkıp kapıyı kilitlemiştim. Yata-
tak darmadağındı ve çarşaf lar pisti. Hayalet şikâyet ederdi
biliyorum, ama tek istediğim uyumaktı ve bu, rüzgâr alan
bir ahırdan çok daha iyiydi. Yine de pencereden dışarı ba-
karken evimi, Chipenden'ı özlediğimi hissettim.

Yeşil bahçenin içinden geçerek batıdaki bahçeye uza-
nan beyaz patika ve Parlick Doruğu'yla diğer kayalık ara-
ziler yerine görebildiğim tek manzara, her birinden kara
dumanların yükseldiği bacaları olan tam karşıdaki sıra sıra
pis evlerdi.

Ben de yorganı açmadan yatağa uzandım ve uykuya da-
larken hâlâ Hayalet'in çantasının saplarını sıkı sıkı tutu-
yordum.

Sabah saat sekizi biraz geçte katedrale doğru ilerliyor-
dum. Çantayı odama kilitlemiştim çünkü bir cenaze töre-
nine o çantayla gitmek garip görünürdü. Onu handa bırak-
mak beni biraz endişelendiriyordu, neyse ki hem çantanın
hem de kapının kilidi vardı ve her iki anahtar da cebimde
güvendedi. Yanımda bir üçüncü anahtar daha taşıyor-
dum.

Hayalet bu anahtarı bana deşiciyle ilgilenmem için
Horsshaw'a gittiğimde vermişti. Büyük erkek kardeşi, çilin-
gir Andrew tarafından yapılmıştı ve çok karmaşık olmadığı
sürece her kilidi açabiliyordu. Geri vermiş olmalıydım ama
Hayalet'te bundan birden çok olduğunu biliyordum ve geri
istemediği için tutmuştum. Çıraklığa başlarken babamın

verdiği çıra kutusu gibi çok kullanışlıydı. Onu da hep cebimde taşıyordum. Daha önce de onun babasına aitti ve bu bir aile geleneği halini almıştı, hele hayaletlik mesleğini devam ettiren biri için çok faydalı bir gelenektir.

Çok geçmeden tepeye tırmanmaya başladım, çan kulesi solumda kalmıştı. Islak bir sabahtı, yoğun bir şekilde çiseleyen yağmur tam yüzüme çarpıyordu ve ben çan kulesi hakkında yanılmamıştım. Kulenin en az üçte biri güneybatıdan hızla gelen bulutlarca sarıldığından gözden kaybolmuştu. Havada ağır bir lağım kokusu vardı ve her evin bacasından çıkan duman bir şekilde yol seviyesine çöküyordu.

İnsanların çoğu alelacele tepeye çıkıyordu. Bir kadın neredeyse koşarak yanımdan geçti, peşi sıra sürüklediği iki küçük çocuğun yetişebileceğinden çok daha hızlı gidiyordu. “Hadi! Acele edin!” diye onları azarlardı. “Kaçıracağız.”

Bir an için onların da cenazeye mi gittiklerini düşündüm, ama bu pek olası değildi; çünkü çok neşeli görünüyorlardı. En tepede düzleşen yoldan çıkıp sola, katedrale doğru döndüm. Burada heyecanlı bir kalabalık, bir şey beklercesine yol kenarına dizilmiş, kaldırımını tamamen kaplamıştı. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde aralarından geçmeye çalıştım. Sürekli olarak özür diliyor, insanların ayaklarına basmamaya çalışıyordum, ama en sonunda kalabalık öyle yoğunlaştı ki ilerleyemez oldum, durup onlarla birlikte beklemem gerekti.

Çok beklemedim. Aniden, hemen sağımdan alkış ve tezahüratlar yükseldi. Giderek yaklaşan ve bu sesleri bastıran at nallarının taka-tak seslerini duydum. Kalabalık bir tören alayı, katedrale ilerliyordu. En öndeki iki atlının üzerinde siyah şapka ve pelerin vardı ve bellerinde kılıç takılıydı. Hemen arkalarında başka atlılar vardı, bunlar da hançerler ve devasa sopalar taşıyordu. On, yirmi, elli adam derken en sonunda iri, beyaz bir aygırın üzerinde bir adam belirdi.

Siyah bir cüppesi vardı, ama hemen altında, boynunda ve bileklerinde pahalı, zincirden örülmüş bir zırh görülebiliyordu ve belindeki kılıcın kabzası yakutlarla kaplıydı. Botları en iyi deridendi ve üzerindikiler, muhtemelen bir çiftçinin bir yıl boyunca çalışarak kazandığından daha fazla ederd.

Kıyafetleriyle duruşu onu bir lider olarak öne çıkarıyordu, ama paçavralar giymiş olsa bile bundan kuşku duymazdınız. Geniş kenarlı, kırmızı şapkasının altından sapsarı saçları dökülüyordu ve gözlerinin maviliği, bir yaz günü gökyüzünü bile kışkandırabilirdi. Yüzü beni büyülemişti. Bir erkeğin yüzü olamayacak kadar güzel bir yüzü vardı, fakat çıkık çenesiyle geniş alnı aynı zamanda ona güçlü bir görünüm katıyordu. Sonra o mavi gözlerine yeniden baktım ve içlerinde ışıyan zalimliği gördüm.

Bana, küçük bir çocukken gördüğüm, çiftliğimizin yanından geçip giden bir şövalyeyi hatırlatıyordu. Bize doğru bakmamıştı bile. Onun için biz yoktuk. En azından babam böyle söylemişti. Babam ayrıca o adamın bir soylu olduğunu, ona bir kez bakarak, zengin ve güçlü olan atalarının

izini nesillerce geriye doğru sürebilen bir aileden geldiğini anlayabildiğini söylemişti.

Babam 'soylu' kelimesini kullanır kullanmaz yere tükürerek, bir çiftçinin oğlu olduğum ve dürüstçe çalışabildiğim için şanslı olduğumu söylemişti.

At üstünde Priestown'dan geçen bu adamın da bir soylu olduğu çok açıktı ve yüzünden kibir ve otorite okunabiliyordu. Bu kişinin Sorgulayıcı olduğunu şaşkınlık ve dehşet içinde anladım, çünkü hemen arkasında, içinde birbirlerine zincirlerle bağlı insanların bulunduğu, iki iri atın çektiği, üstü açık bir araba geliyordu.

Aralarında birkaç erkek bulunmakla beraber arabadakilerin çoğu kadındı. Uzun zamandır yemek yiyememiş gibi görünüyorlardı. Üstleri başları kir pas içindeydi. Dövdükleri çok açıktı, çünkü hepsinin vücudu morluklarla kaplıydı; hatta kadınlardan birinin sol gözü çürük domatese benziyordu. Kadınlardan bazıları umutsuzca inliyordu ve yanaklarından yaşlar akıyordu. İçlerinden biri avazı çıktığı kadar, masum olduğunu haykırıp duruyordu. Ama boşuna! Kaderleri Sorgulayıcı'nın elindeydi ve çok geçmeden yakılmaya mahkum edileceklerdi.

Kalabalığın arasından genç bir kadın aniden arabaya doğru atıldı, erkek tutsaklardan birine umutsuzca uzanıp bir elma vermeye çalıştı. Herhalde tutsağın akrabasıydı, hatta belki de kızı...

Sorgulayıcı'nın atını döndürüp kadını ezişini dehşet içinde izledim. Kadın bir saniye önce elma uzatırken,

bir saniye sonra kaldırım üzerinde acıyla kıvranıyordu. Sorgulayıcı'nın yüzündeki zalim ifadeyi gördüm. Ona acı vermekten keyif almıştı. Daha birçok atlı askerin eşlik ettiği yük arabası ağır ağır ilerlerken kalabalığın tezahüratları "Hepsini yakın!" bağırışlarına dönüştü.

İşte tutsakların arasında zincirlenmiş kızı o zaman gördüm. Benden çok büyük sayılmazdı ve gözleri korkuyla irileşmişti. Tıpkı gözyaşı gibi, burnundan ve çenesinden akan yağmur damlaları siyah saçlarını alnına yapıştırmıştı. Üzerindeki siyah elbiseyle sivri burun ayakkabılarına bakarken gözlerime inanamıyordum.

Bu Alice'ti. Ve o, Sorgulayıcı'nın tutsaklarından biriydi.

BÖLÜM 5

CENAZE

Gördüklerim karşısında başım dönmeye başladı. Alice'i en son birkaç ay önce görmüştüm. Halası Kemikli Lizzie, Hayalet'le birlikte icabına baktığımız bir cadıydı, ama ailenin diğer üyelerinin aksine, Alice hiç de kötü biri değildi. Hatta benim için arkadaşına en yakın kişi oydu ve birkaç ay önce onun sayesinde Malkin Ana'yı –eyaletteki en kötü cadı– yok etmeyi başarmıştım.

Hayır, Alice'in tek suçu kötü bir ailede yetişmiş olmasıydı. Onun bir cadı olarak yakılmasına izin veremezdim. Bir şekilde onu kurtarmalıydım ama o anda bunu nasıl yapabileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Cenaze biter bitmez Hayalet'i bana yardım etmesi için ikna etmeyi denemem gerektiğine karar verdim.

Sonra bir de Sorgulayıcı vardı. Priestown'a gelişimizin onun gelişile çakışması ne kadar da kötü bir zamanlamaydı. Hayalet ve ben büyük tehlikedeidik. Artık ustam kesinlikle cenazeden sonra burada kalmazdı. İçimden bir ses, Zehirle hesaplaşmadan hemen buradan ayrılmanız gerektiğini söylüyordu. Ama Alice'i de ölüme terk edemezdim.

Araba geçtikten sonra kalabalık öne atılıp Sorgulayıcı'nın kafilesini takip etmeye başladı. İzdiham yüzünden kalabalıkla birlikte hareket etmekten başka seçeneğim yoktu. Yük arabası katedrali geçip ilerlemeye devam etti ve üç katlı bir binanın önünde durdu. Sanırım burası rahip eviydi ve yakın zamanda tutsaklar burada yargılana-caktı. Yük arabasından indirilip yaka paça içeri sokuldular. Alice'i göremeyecek kadar uzaktım. Yapabileceğim hiçbir şey olmasa da, yine de bir şeyler düşünmem gerekiyordu; çünkü yakılma törenine az bir süre kalmıştı.

Üzüntüyle dönüp katedrale ve Peder Gregory'nin cenaze törenine ulaşana kadar kalabalığı yarararak ilerledim. Bina-nın büyük payandalarıyla uzun ve sivri vitraylı pencereleri vardı. Tam o anda Hayalet'in söylediklerini anımsayarak yukarıya, ana giriş kapısının hemen üstündeki büyük taş yontuya baktım.

Bu, Zehir'in asıl biçiminin bir temsiliydi, yani yeraltı mezarlarında güçlendikçe yavaş yavaş geri dönmeye çalış-tığı biçimin. Pullarla kaplı gövdesi çömelmiş; gergin, dü-gümlenmiş benzeyen kasları, uzun ve keskin pençeleriyle eşğin üst kısmına tutunmuştu. Aşağı atlamaya hazır görü-nüyordu.

Daha önce korkunç şeyler gördüğüm oldu, ama o iri ka-lasından daha çirkin bir şey görmemiştim. Neredeyse uzun burnuna kadar yukarı kıvrılmış bir çenesi, ona doğru yü-rürken beni izliyormuş gibi görünen şeytani gözleri vardı. Kulakları da tuhaftı, iri bir köpeğin hatta bir kurdunkilere

benziyordu. Yeraltı mezarlarının karanlığında karşılaşılacak bir şey değildi!

İçeri girmeden önce bir kez daha umutsuzca rahip evine baktım, Alice'i kurtarabilmek için gerçekten bir umut olup olmadığını düşündüm.

Katedral neredeyse bomboş olduğundan arkaya yakın sıralardan birinde yer buldum. Hemen yakınımda, birkaç yaşlı bayan dizlerinin üzerine çökmüş, başlarını önlerine eğerek dua ederken rahip yardımcısı çocuklardan biri mum yakmakla meşguldü.

Çevreyi incelemek için yeterli vaktim vardı. Katedral içeriden, çok daha büyük görünüyordu; yüksek çatısı, iri, ahşap kirişleri vardı; en küçük bir öksürük bile sanki sonsuza dek yankılanacakmış gibi duyuluyordu. Sıralar arasından geçen üç yol vardı. Mihrabın basamaklarıyla sonlanan ortadaki yol, atlı bir yük arabasının geçebileceği kadar genişti. Burası gerçekten de muhteşemdi: Heykellerin hepsi altın kaplamaydı ve duvarlar dahi mermer kaplıydı. Hayalet'in kardeşinin çalıştığı Horshaw'daki küçük kiliseyle arasında dağlar kadar fark vardı.

Ortadaki yolun önünde Rahip Gregory'nin açık tabutu duruyordu, dört köşesine de birer mum yerleştirilmişti. Hayatımda hiç böyle mum görmemiştim. Büyük piring şamdanlara yerleştirilmiş olan bu mumların her biri insan boyundan bile uzundu.

İnsanlar kiliseye gelmeye başlamıştı. Tek ya da ikili gruplar halinde girip benim yaptığım gibi arkalara yakın

sıralar seçiyorlardı. Gözlerim Hayalet'i aradıysa da henüz ortalarda yoktu.

Zehir'e ait herhangi bir kanıt bulabilmek için çevreye bakmadan duramıyordum. Varlığını kesinlikle hissetmiyordum, ama belki de onun kadar güçlü bir yaratık benim varlığımı hissediyor olabilirdi. Ya söylentiler doğruysa? Ya gerçekten de fiziksel bir biçim alabilecek kadar güçlenmiş ve şu anda bu kalabalığın arasında bir yerde oturuyorsa! Endişeli bir şekilde çevreye bakarken Hayalet'in söylediklerini anımsayıp rahatladım. Zehir çok aşağılardaki yeraltı mağaralarına kapatılmıştı, yani şimdilik güvendedim.

Acaba? Ustamın söylediğine göre beyni çok güçlüydü ve rahipleri etkisi altına alıp onlara kötü şeyler yaptırmak için rahip evine erişebilirdi. Belki de tam bu esnada benim aklıma girmeye çalışıyordu!

Dehşete düşmüş bir şekilde başımı kaldırıncı Peder Gregory için son görevini yerine getirip sırasına dönen bir kadınla göz göze geldim. Onu hemen tanıdım, hıçkırarak ağlayan kâhyasıydı ve o da beni tanıdı. Oturduğum sıranın ucunda durdu.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu, yüksek sayılabilecek bir fısıltıyla. "Eğer seni ilk çağırdığımda gelseydin şimdi yaşıyor olurdu."

"Elimden geleni yaptım," dedim fazla dikkat çekmemeye çalışarak.

"Bazen elinden gelenin en iyisi yeterli olmuyor, öyle değil mi?" dedi. "Sorgulayıcı sizin gibiler hakkında çok haklı,

sorundan başka bir şey getirmiyorsunuz ve başınıza her ne geliyorsa hak ediyorsunuz.”

Sorgulayıcı’nın ismini duyar duymaz ayaklandım, ama içeri birçok insan girmeye başlamıştı, hepsinin üzerinde siyah pelerinle palto vardı: Rahipler, hem de onlarcası... Aynı yerde bu kadar çok sayıda rahibi bir arada görebileceğimi düşünemezdim. Sanki dünyadaki tüm rahipler, yaşlı Gregory’nin cenazesi için bir araya gelmişti. Ama bunun doğru olmadığını ve bunların yalnızca Priestown’da –ve belki de civar köy ve kasabalarda– yaşayan rahipler olduğunu biliyordum. Kâhya daha fazla konuşmadı ve aceleyle sıradaki yerine döndü.

Artık gerçekten korkmuştum. İşte burada, katedralde, eyaletteki en korkunç yarattığın yaşadığı yeraltı mezarlarının hemen üzerinde, üstelik Sorgulayıcı’nın ziyaret ettiği bir zamanda oturuyordum ve de tanınmıştım. Umutsuzca, oradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordum ve ustamı görebilmek için endişeli bir şekilde çevreye bakındım, ancak onu göremedim. Tam, gitmemin en iyisi olacağına karar vermek üzereyken kilisenin büyük kapıları açıldı ve içeri uzun bir kafil e girdi. Artık kaçış yoktu.

Yüz hatları benzediğinden önce en baştaki adamın Sorgulayıcı olduğunu sandım. Ama çok daha yaşlıydı ve Hayalet’in, Sorgulayıcı’nın Priestown piskoposu olan bir dayısı olduğundan söz ettiğini hatırladım; bu, o olmalıydı.

Tören başladı. İlahiler söylendi ve durmaksızın ayağa kalktık, oturduk, diz çöktük. Tam bir konuma alışmışken

yeniden hareket etmemiz gerekiyordu. Cenaze töreni Yunanca olsaydı neler olup bittiğini belki anlardım, çünkü annem küçükken bana bu dili öğretmişti. Ama Peder Gregory'nin cenaze töreninin büyük bir bölümü Latinceydi. Bazı bölümlerini anladıysam da Latince derslerine çok daha sıkı çalışmam gerektiğini fark ettim.

Piskopos, Peder Gregory'nin cennette olduğundan, yaptığı onca iyi şeyden sonra orada olmayı hak ettiğinden söz etti. Peder Gregory'nin nasıl öldüğüne hiç değinmemesine şaşırmıştım, ama sanırım rahipler bunun duyulmasını istemiyordu. Herhalde şeytan kovma duasının başarısız olduğunun açığa çıkmasından çekiniyorlardı.

En sonunda, neredeyse bir saat sonra, cenaze töreni sona erdi ve kabile kiliseyi terk etti, bu kez aralarında tabutu taşıyan altı rahip de vardı. Mumları taşıyan dört iri rahibin işi daha zordu, çünkü şamdanların ağırlığıyla yalpalıyorlardı. Ancak tabutun arkasından yürüyen sonuncu rahip yanıımızdan geçtiğinde o büyük, pirinç şamdanların uçan tabanları olduğunu fark ettim.

Her üç yüzeyinde de katedralin kapısında gördüğüm o çirkin yaratığın temsili vardı. Ve her ne kadar alevlerin titreyişinden dolayı olsa da, mumu taşıyan rahip yavaş yavaş önümden geçerken sanki yine gözleriyle beni takip ediyor gibiydi.

Tüm rahipler kabileye katılmak için dışarı çıktılar ve arka sıralarda oturanların çoğu da onlara katıldı, ama ben bir kez daha kâhyayla karşılaşmak istemediğimden uzun bir süre daha kiliseden çıkmadım.

Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Hayaleti görmemiştim ve nerede kaldığı ya da onunla tekrar nasıl buluşabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu Sorgulayıcı hakkında uyarmam gerekiyordu (ve artık bir de kâhya hakkında).

Dışarıda, yağmur durmuştu ve katedralin önündeki bahçe bomboştu. Sağıma baktığımda, kafilenin katedralin arkasına doğru gözden kaybolduğunu görebiliyordum, mezarlık orada olmalıydı.

Aksi istikamette giderek ön kapıdan çıkmaya karar verdim, ama bir anda şaşkına döndüm. Yolun tam karşısında iki kişi hararetli bir şekilde tartışıyordu. Daha doğrusu hararetin büyük bir kısmı, eli bandajlı, öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir rahipten kaynaklanıyordu. Diğer adam Hayalet'ti.

Her ikisi de beni aynı anda fark etti. Hayalet parmağıyla işaret edip hemen uzaklaşmamı söyledi. Denileni yaptım ve ustam da yolun karşısından beni takip etmeye başladı.

Rahip arkasından bağırdı: "Düşün John, çok geç olmandan!"

Tehlikeyi göze alarak arkaya baktım, rahip bizi takip etmiyordu, ama bana bakıyor gibi görünüyordu. Emin olmak gücü, sanki aniden benimle Hayalet'ten daha çok ilgilenmeye başlamıştı.

Birkaç dakika yokuş aşağı ilerledik. Önceleri çevrede çok fazla insan yoktu, ama çok geçmeden sokaklar darlaşıp kalabalıklaşmaya başladı ve birkaç kez yön değiştirdikten sonra taş döşeli pazar yerine geldik. Geniş, kalabalık bir

meydandı ve gri, su geçirmez tentelerin gölgelediği ufak tezgâhlarla doluydu. Hayaleti takip ederek kalabalığa karıştım, zaman zaman iyice dibinde ilerliyordum. Başka ne yapabiliirdim ki? Böyle bir yerde onu rahatlıkla kaybedebilirdim.

Pazarın kuzey kenarında, önünde boş banklar olan büyük bir han vardı ve Hayalet oraya yöneldi. Önce içeri gireceğini düşündüm ve öğle yemeği yiyebileceğimiz aklıma geldi. Sorgulayıcı yüzünden kasabayı terk etmeyi düşünüyorsa oruç tutmamıza gerek yoktu. Ama içeri girmek yerine dar, taş kaldırımlı bir çıkmaz sokağa saptı, beni alçak bir taş duvarın yanına götürüp oturulacak kadar bir bölümü yeniyile sildi. Su damlalarının çoğunu silince, oturup aynısını yapmamı işaret etti.

Oturup çevreye baktım. Sokak ıssızdı ve civar depoların duvarları her üç yanımızı da çevrelemişti. Az sayıda pencere vardı ve bunlar da çatlaklar ve kirle kaplıydı, yani en azından bizi gözetleyebilecek bakışlardan uzaktık.

Yürümek Hayalet'i nefes nefese bırakmıştı ve bu da söze başlamak için bana bir fırsat verdi.

"Sorgulayıcı burada," dedim.

Hayalet başıyla onayladı. "Evet evlat, burada. Yolun karşı tarafındaydım, ama sen şaşkınlık içinde arabaya bakmakla meşgul olduğundan beni fark etmedin."

"Ama onu görümediniz mi? Alice yük arabasındaydı."

"Alice?.. Hangi Alice?"

"Kemikli Lizzie'nin yeğeni. Ona yardım etmeliyiz."

Daha önce de belirttiğim gibi Kemikli Lizzie, sonbaharda uğraştığımız bir cadıydı. Şimdi Hayalet onu Chipenden'daki evinin arka bahçesine hapsetmişti.

"Ah, şu Alice. Onu unutsan iyi edersin evlat, çünkü yapılabilecek bir şey yok. Sorgulayıcı'nın yanında en az elli silahlı adam var."

"Ama bu haksızlık!" dedim. Bu kadar sakın kalabildiğine inanamıyordum. "Alice cadı değil."

"Yaşamda adil olan çok az şey vardır," diye yanıtladı Hayalet. "Gerçek şu ki, oradakilerin hiçbiri cadı değildi. Senin de bildiğin gibi gerçek bir cadı Sorgulayıcı'nın geliyor olduğunu kilometrelerce öteden algılayabilir."

"Ama Alice benim arkadaşım. Onu ölüme terk edemem!" diye itiraz ettim, giderek sinirlendiğimi hissedebiliyordum.

"Duygusalığa vakit yok. İşimiz insanları karanlıktan korumak, güzel kızların aklımızı karıştırmasına izin vermek değil."

Çok sinirlenmiştim, özellikle de Hayalet'in aklının da bir zamanlar güzel bir kız tarafından karıştırılmış olduğunu bildiğimden. Üstelik o bir *cadıydı*. "Alice ailemi Malkin Ana'dan kurtarmama yardım etti, hatırlasanıza!"

"Peki Malkin Ana neden serbestti evlat, cevap versene!"

Utanç içinde başımı öne eğdim.

"Çünkü sen o kıza bulaştın," diye devam etti, "ve bunun tekrarlanmasını istemiyorum. Özellikle de Priestown'da,

Sorgulayıcı'nın nefesi ensemizdeyken. Hayatını tehlikeye atarsın, tabi benimkini de. Ve alçak sesle konuş. Dikkat çekmek istemeyiz.”

Çevreme baktım. Sokakta bizden başka kimse yoktu. Sokakın girişinden birkaç kişinin geçtiği görülebiliyordu ama onlar da uzaktaydı ve bizim olduğumuz tarafa bakmıyorlardı bile. Onların ötesinde, pazar meydanının en uzak kısmındaki çatıları ve çatıların da üzerinde yükselen katedralin çan kulesini görebiliyordum. Yeniden konuştuğunda sesimi alçalttım.

“Sorgulayıcı burada ne arıyor ki?” diye sordum. “Güneyde çalıştığını ve kuzeye yalnızca çağrıldığında geldiğini söylememiş miydiniz?”

“Bu doğru, ama bazen kuzeye bir sefer düzenleyip eyalete ve hatta daha da ötesine kadar ilerleyebiliyor. Görünüşe göre son birkaç haftadır kıyıları dolaşp o arabaya zincirlediği zavallı insan artıklarını toplamış!”

Alice'in o artıklarından biri olduğunu söylemesine kızmıştım, çünkü bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama tartışmayı devam ettirmek için doğru bir zaman olmadığından sesimi çıkarmadım.

“Ama Chipenden'da yeterince güvende oluruz,” diye devam etti Hayalet. “Daha önce hiç dağlık alanlara kadar gitmedi.”

“O halde eve mi dönüyoruz?” diye sordum.

“Hayır evlat, henüz değil. Sana daha önce de söylemiştim, bu kasabada yarım kalan bir işim var.”

Hayal kırıklığına uğradım ve kendimi zorlayarak sokağın girişine baktım. İnsanlar hâlâ hızlı hızlı geçiyordu, kendi işleriyle meşgullerdi ve hâlâ bazı tezgâhtarların, mallarının fiyatını bağırarak duyabiliyordum. Ama bunca gürültü ve karmaşaya rağmen çok şükür ki gözlerden uzaktık. Buna rağmen hâlâ kendimi rahatsız hissediyordum. Birbirimizden uzak durmamız gerekiyordu. Katedralin önündeki rahip, Hayalet'i tanımıştı. Kâhya beni tanımıştı. Ya caddeden geçen biri buraya sapıp bizi tanır mı ve her ikimiz de tutuklanırsak? Eyaletin bütün rahipleri burada olmalıydı ve Hayalet'i görür görmez tanırlardı. Tek olumlu durum, muhtemelen hâlâ kilise bahçesinde olmalarıydı.

“Şu konuştuğunuz rahip, o kimdi? Sizi tanıyor gibiydi, Sorgulayıcı'ya burada olduğunuzu söylemez mi?” diye sordum, bir yandan da güvende olabileceğimiz bir yer olup olmadığını düşünüyordum. Ne de olsa katedralin önündeki o kırmızı yüzlü rahip, Sorgulayıcı'yı Chipenden'a bile yönlendirebilirdi. “Ah, bir şey daha var. Erkek kardeşinizin kâhyası cenaze töreninde beni tanıdı. Çok kızgındı. Birilerine burada olduğumuzu söyleyebilir.”

Sorgulayıcı buralardayken Priesttown'da kalarak büyük bir riske girdiğimizi düşünüyordum.

“Sakin ol evlat. Kâhya kimseye bir şey söylemez. O ve erkek kardeşim de günahsız sayılmazlar. Ve o rahibe gelince,” dedi Hayalet, belli belirsiz bir gülümsemeyle, “o Peder Cairns. Aileden biri, kuzenim. İşlere burnunu sokup zaman zaman fazla heyecanlı davranan bir kuzen, ama kötü

bir niyeti yoktur. Sürekli olarak beni kendimden kurtarıp 'doğru' yola girmemi sağlamaya çalışır. Ama nefesini boşa harcıyor. Ben yolumu seçtim; doğru ya da yanlış, yolum bu."

Tam o anda ayak sesleri duydum ve yüreğim ağzıma geldi. Biri sokağa sapmıştı ve bize doğru yürüyordu!

"Her neyse, aileden bahsederken," dedi Hayalet, tamamen endişeden uzak bir şekilde, "işte bir aile üyesi daha geliyor. Bu erkek kardeşim Andrew."

İnce gövdeli ve kemikli, hüzünlü bir yüzü olan, uzun boylu bir adam bize doğru yaklaşıyordu. Hayalet'ten bile daha yaşlı görünüyordu ve bana iyi giyimli bir korkuluğu hatırlatıyordu, çünkü kaliteli botları ve temiz kıyafetleri olmasına rağmen, giysisi rüzgârda uçuşuyordu. İyi bir kalıvaltıya benden daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Su damlalarını dikkate almadan duvarın üzerine, Hayalet'in diğer yanına oturdu.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm. Üzücü bir durum bu, kardeşim."

"Evet," dedi Hayalet. "Artık sadece ikimiz kaldık. Beş kardeş ölüp gitti."

"John, sana şunu söylemeliyim, Sorgula..."

"Evet, biliyorum," dedi Hayalet, ses tonunda sabırsızlık vardı.

"O zaman gitmen lazım. Burası ikiniz için de güvenli değil," dedi kardeşi, başıyla beni göstererek.

“Hayır Andrew, yapılması gerekeni yapmadan hiçbir yere gitmiyoruz. Bana birken daha özel bir anahtar yapmanı istiyorum,” dedi Hayalet. “Kapı için.”

Andrew irkildi. “Hayır John, aptal olma!” dedi başını iki yana sallayarak. “Bunu istediğini bilseydim buraya gelmezdim. Laneti unuttun mu?”

“Sessiz ol,” dedi Hayalet. “Çocuğun önünde olmaz. Şu aptal batıl inanç saçmalıklarını kendine sakla.”

“Lanet mi?” diye sordum meraklanarak.

“Yaptığını beğendin mi?” diye çıkıştı Hayalet kardeşine. “Önemli değil,” dedi bana dönerek. “Bu tür saçmalıklara inanmıyorum ve sen de inanmamalısın.”

“Bugün bir kardeşimi gömdüm,” dedi Andrew. “Bir kardeşimi daha gömmeden eve gitsen iyi olur. Sorgulayıcı, eyalet Hayalet’ini yakalamayı çok istiyordur. Hâlâ şansın varken Chipenden’a dön.”

“Gitmiyorum Andrew ve konu kapanmıştır. Burada yapmam gereken bir iş var, Sorgulayıcı olsa da, olmasa da...” dedi Hayalet, kesin bir şekilde. “Peki, bana yardım edecek misin?”

“Konu bu değil ve bunu biliyorsun!” diye ısrar etti Andrew. “Sana daha önce hep yardım ettim, öyle değil mi? Seni ne zaman yüzüstü bıraktım. Ama bu, çılgınlık! Sadece burada olmakla bile yakılma riskini göze alıyorsun. Şu garip şeyle uğraşmanın zamanı değil,” dedi önce sokağın girişine bakıp sonra gözlerini çan kulesine kaldırarak. “Ve şu çocuğu düşün. Onu da bu işin içine sürükleyemezsin.

Şimdi olmaz. İlkbaharda, Sorgulayıcı gittiğinde geri gel, o zaman yeniden konuşuruz. Şimdi bir şeye kalkışman aptallık olur. Aynı anda hem Zehir hem de Sorgulayıcı'yla baş edemezsin. Artık genç değilsin ve görünüşe göre iyi de sayılmazsın.”

Konuşurlarken ben de çan kulesine baktım. Kasabanın neresinden olursa olsun görünebildiğini düşünüyordum ve muhtemelen çan kulesinin tepesinden de tüm kasaba görülebiliyordu. Tepesine yakın bir yerde, tam haçın altında dört küçük pencere vardı. Oradan Priestown'daki her çatıyı, sokakların ve insanların çoğunu görebilirdiniz, buna biz de dahildik.

Hayalet bana Zehir'in insanları kullanabildiğinden, zihinlerine girerek onların gözleriyle bakabildiğinden bahsetmişti. Rahiplerden birinin orada olup olmadığını ve Zehir'in onun gözleriyle, kulenin karanlığından bizi izleyip izlemediğini düşünerek titredim.

Ama Hayalet fikrini değiştirmiyordu. “Hadisene Andrew, düşün biraz! Bana kaç kez karanlığın bu kasabada güçlendiğini söyledin. Rahiplerin kötüleştğini, insanların korktuğunu... Peki, şu çifte kilise vergisini, Sorgulayıcı'nın çaldığı toprakları ve yaktığı masum kadınlarla küçük kızları düşünsene. Rahipleri böylesine değiştirip kötü olmalarına sebep olan şey ne? Hangi korkunç güçler, iyi insanların böylesi zulümler yapmalarına ya da yapılmasına seyirci kalmalarına neden oluyor?

Neden, bugün bu çocuk, arkadaşının mutlak bir ölümüne doğru götürüldüğünü seyretmek zorunda kaldı? Evet,

suçlu Zehir ve Zehir hemen durdurulmalı. Gerçekten de bunun yarım sene daha devam etmesine göz yumabileceğimi mi düşünüyorsun? Hiçbir şey yapmazsam o zamana dek kaç masum insan yakılmış olur ya da yoksulluk, açlık ve soğuktan dolayı kışı çıkaramaz? Kasaba, yeraltı mezarlarında bir şeyler görüldüğüne dair söylentilerle çalkalanıyor. Eğer bunlar doğruysa Zehir güçleniyor, bir ruh olmaktan çıkıp kanlı canlı bir yaratık olacak demektir. Çok geçmeden yeniden asıl halini alacaktır, Küçük İnsanlar'a zulmeden o korkunç ruh yeniden kendini gösterecektir. Peki, o zaman nerede olacağız? O zaman, kapıyı açması için birini kandırması ya da korkutması ne kadar kolay olacak. Hayır, Zehir daha da güçlenmeden, Priestown'ı karanlıktan kurtarmak için hemen harekete geçmeliyim. Yani sana yine soruyorum, bir kez daha. Bana bir anahtar yapacak mısın?"

Hayalet'in kardeşi, bir an için tıpkı kilisede dua eden yaşlı kadınlar gibi yüzünü ellerinin arasına aldı. En nihayetinde yukarı bakıp başıyla onayladı. "Geçen sefer kullandığım kalıp hâlâ bende. Yarın sabah ilk iş anahtarı yapacağım. Senden daha aptal olmalıyım," dedi.

"Sen iyi bir adamsın," dedi Hayalet. "Beni yüzüstü bırakmayacağını biliyordum. Gün ışıır ışımaz almaya gelirim."

"Umarım bu kez oraya indiğinde ne yapman gerektiğini biliyor olursun!"

Hayalet'in yüzü sinirden kıpkırmızı kesildi. "Sen kendi işini yap kardeşim, ben de benimkini yaparım!" dedi.

Bunun üzerine Andrew ayağa kalktı, hayatından bezmiş gibi iç çekip arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti.

“Tamam evlat,” dedi Hayalet, “sen önce çık. Odana git ve yarına kadar dışarı çıkma. Andrew’nun dükkânı Rahipkapı’da. Şafak söktükten yirmi dakika sonra anahtarı almış, seninle buluşmaya hazır halde olurum. O saatte etrafta fazla insan olmaz. Sorgulayıcı atla geçtiğinde nerede durduğunu hatırlıyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Oraya en yakın köşede ol evlat. Geç kalma. Ve unutma, tüpü tutmaya devam etmeliyiz. Ah, bir şey daha: Çantamı da unutma. Sanırım ona ihtiyacımız olacak.”

Hana dönerken aklım karmakarışıkta. En çok neden korkmalıyım? İzimi sürüp beni kazığa bağlayarak yakabilecek güçlü bir adamdan mı? Yoksa ustamı en güçlü olduğu dönemde yenmiş ve şu anda, çan kulesindeki pence-
relerin birinde duran bir rahibin gözlerinden beni izliyor olabilecek korkutucu bir yaratıktan mı?

Yukarı, katedrale doğru bakarken, yakındaki bir rahibin pelerinin siyahlığı gözüme çarptı. Bakışlarımı başka yöne çevirirken rahibin kim olduğunu fark ettim: Peder Cairns. Neyse ki kaldırım epey kalabalıktı ve o tam önüne bakarak ilerliyor, benim bulunduğum yöne bakmıyordu bile. Rahatsızlaştım, ne de olsa beni burada, kaldığım hanın çok yakınlarında görmüştü. Nerede kalıyor olduğumu tahmin etmesi fazla zor olmazdı. Hayalet onun zararsız olduğunu

söylemişti ama yine de kim olduğumuzu ve nerede kaldığımızı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olduğunu düşünüyordum. Ama bu rahatlama duygum fazla uzun sürmedi çünkü odama döndüğümde kapıya iliştilmiş şu notu buldum:

Thomas,

Ustanın hayatını kurtarmak istiyorsan, bu akşam saat yedide günah çıkarma odama gel. Bundan sonrası çok geç olacaktır.

Peder Cairns

Korkunç bir huzursuzluk hissettim. Peder Cairns nerede kaldığımı nasıl öğrenmişti? Birileri beni takip mi ediyordu? Peder Gregory'nin kâhyası mı? Yoksa hancı mı? Onu hiç gözüm tutmamıştı. Katedrale mesaj mı göndermişti? Ya da Zehir'e? O yaratık attığım her adımdan haberdar mıydı? Peder Cairns'e beni nerede bulabileceğini o mu söylemişti? Her ne olursa, rahipler nerede kaldığımı biliyordu ve bunu Sorgulayıcı'ya söyledilerse her an beni yakalamaya gelebilirdi.

Aceyle odaya girip kapımı kilitledim, Priestown'ın meraklı gözlerinden korunabilmek için panjurları kapadım. Hayalet'in çantasının bıraktığım yerde olup olmadığını kontrol ettikten sonra yatağıma oturdum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hayalet, sabaha kadar odamda kalmamı söylemişti. Gidip kuzenini görmemi istemeyeceğini biliyordum. Her

İşe burnunu sokan bir rahip olduğunu söylemişti. Yine işlere burnunu mu sokacaktı? Öte yandan Peder Cairns'in iyi niyetli olduğunu da söylemişti. Ya rahip gerçekten de Hayalet'i tehdit eden bir şeyler biliyorsa? Eğer odamda kalırsam, ustam Sorgulayıcı'nın eline düşebilir. Ama katedrale gidersem de Sorgulayıcı ve Zehir'in inine girmiş olur-
dum. Cenaze yeterince tehlikeliydi. Gerçekten de şansımı yine zorlayabilir miydim?

Yapmam gereken Hayalet'e mesajdan bahsetmektir. Ama bunu yapamazdım. Bir kere bana nerede kaldığını söylememiştir.

"Hislerine güven." Hayalet bana bunu öğretmişti. Kararımı verdim. Gidip Peder Cairns'le konuşacaktım.

BÖLÜM 6

CEHENNEM'LE ANLAŞMA

Kaldırım taşlı, ıslak caddelerde yavaşça yürüdüm. Avuçlarım gerginliğimden dolayı yapış yapıştı ve ayaklarım da katedrale doğru ilerlemeye isteksizdi. Sanki benden daha bilgece davranıyorlardı; adım atmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Ama akşam serinliği çökmüştü ve şansıma, çevrede fazla insan yoktu. Tek bir rahibe bile rastlamadım.

Katedrale yediye on kala vardım ve döşemeli ön avluya girerken ana kapının hemen üstündeki taş heykele bakmadan edemedim. O çirkin baş her zamankinden daha büyük görünüyordu ve gözleri de canlıymışçasına ışıltıyor; kapıya doğru ilerlerken sanki beni takip ediyordu. Uzun çenesi yukarı doğru öylesine kıvrıktı ki neredeyse burnuna değecekti. Daha önce gördüğüm hiçbir yaratığa benzemiyordu. Köpeklerinkini andıran kulakları, ağzından çıkan uzun dili, yukarı kıvrık iki kısa boynuzu vardı, bana birden bir keçiye anımsattı.

Başımı çevirip katedrale girdim. Yaratığın tuhaflığı karşısında hâlâ titriyordum. Binanın içinde gözlerimin karanlığa

alışmasını bekledim ve neredeyse boş olduğunu görünce rahatladım.

İki sebepten ötürü korkuyordum. Birincisi, her an bir rahiple karşılaşabileceğim katedralde olmaktan hoşlanmıyordum. Eğer Peder Cairns beni oyuna getirdiyse direk olarak tuzağının ortasına yürümüş oluyordum. İkincisiyse artık Zehir'in bölgesindeydim. Çok geçmeden gün sona erecekti ve güneş battıktan sonra, karanlığın diğer tüm yaratıkları gibi, Zehir de en tehlikeli durumda olacaktı. Belki de o zaman zihni yeraltı mezarlarından çıkıp peşime düşerdi. Bu işi olabildiğince çabuk halletmeliydim.

Günah çıkarma odası neredeydi? Katedralin arka tarafında yalnızca iki yaşlı bayan vardı, ama ön tarafa yakın bir yerde, arkası duvara bitişik ahşap bir kutunun kapısının önünde diz çökmüş yaşlı bir adam gördüm.

Bu, benim için yeterliydi. Az ötede buna eş bir kutu daha vardı. Günah çıkarma odaları. Üzerlerinde mavi, cam bir kâseye yerleştirilmiş birer mum vardı.

Sağ taraftaki sıraların arasındaki yola girip adamın hemen arkasındaki sıraya oturdum. Birkaç dakika sonra, günah çıkarma odasına giden yol açıldı ve siyah başörtülü bir kadın çıktı. Bu sırada yaşlı adam içeri girerken, o da koridoru geçerek kilisenin arka sıralarında diz çöktü. Biraz sonra fısıltılarını duydum. Daha önce hiç günah çıkarmamıştım, ama neler olup bittiği hakkında fikrim vardı. Babamın erkek kardeşlerinden biri, ölümünden önce çok dindar biri haline gelmişti. Babam ona hep 'Kutsal Joe' derdi, asıl adı Matthew idi. Haftada iki kez günah çıkarmaya

giderdi ve günahlarını duyan rahip ona büyük bir kefarete ödetiyordu. Bu da sonrasında birçok duayı tekrar tekrar okuması gerektiği anlamına geliyordu. Sanırım yaşlı adam, rahibe günahlarını anlatıyordu.

Kapı uzun süre kapalı. Sabırsızlanmaya başlamıştım. Aklıma bir şey takıldı: Ya içerideki Peder Cairns değil de bir başka rahipse? O zaman gerçekten de günah çıkarmam gerekirdi, yoksa şüphe uyandırabilirdim. İkna edici birkaç günah düşünmeye başladım. Hırs bir günah mıydı? Yoksa ona açgözlülük mü deniyordu? Yemek yemeyi gerçekten çok seviyordum, ama bütün gün bir şey yememiştim ve karnım guruldamaya başlamıştı. Aniden bu yaptığının delilik olduğunu hissettim. Birkaç dakika sonra tutuklanmış olabiliyordum.

Panikle, gitmek üzere ayağa kalktım. İşte tam o esnada kapının önündeki bölmeye bir kart iliştirilmiş olduğunu gördüm. Üzerinde bir isim yazılıydı: PEDER CAIRNS.

Aynı anda kapı açıldı ve yaşlı adam çıktı. Ben de günah çıkarma odasındaki yerimi alıp arkamdan kapıyı kapadım. İçerisi oldukça küçük ve kasvetliydi. Dizlerimin üstüne çöktüğümde yüzüm, ince demir parmaklığın hemen önüne geliyordu. Parmaklığın arkasında kahverengi bir perde, onun da arkasında titreyen bir mum vardı. Oradaki yüzü seçemiyordum, sadece bir silüet görebiliyordum.

“Günah çıkarmak ister misin?”

Rahibin sesinde güçlü bir eyalet aksanı vardı ve gürültülü bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Omuz silktim. Ama parmaklığın arkasından beni görüyor olamazdı. “Hayır peder,” dedim, “ama sorduğunuz için teşekkürler. Ben Tom, Bay Gregory’nin çırağı. Beni görmek istediniz.”

Peder Cairns konuşmadan önce kısa bir duraksama oldu. “Ah Thomas, gelebildiğine sevindim. Seni çağırdım çünkü seninle konuşmam gerek. Sana çok önemli bir şey söylemeliyim, bu nedenle ben sözümü bitirene kadar burada kalmanı istiyorum. Söylediklerimi bitirmeden gitmeyeceğine söz verir misin?”

“Dinleyeceğim,” dedim kuşkulu biçimde. Artık söz verme konusunda dikkatliydim. İlkbaharda Alice’e söz vermiştim ve bu, başıma büyük dert açmıştı.

“İşte böyle evlat,” dedi. “Önemli bir göreve iyi bir başlangıç yaptık. Peki, bu görevin ne olduğunu biliyor musun?”

Zehir’den mi bahsediyor diye düşündüm; ama yeraltı mezarlarına bu kadar yakinken o yaratığın ismini ağza almanın iyi olmayacağına karar verdim. “Hayır Peder,” dedim.

“Thomas, ben bir plan yaptım. Senin ruhunu nasıl kurtaracağımızı düşünmeliyiz. Ama süreci başlatmak için ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi? John Gregory’den ayrılmalısın. O aşağılık işi yapmaktan vazgeçmelisin. Benim için bunu yapar mısın?”

“Bay Gregory’ye yardım etmek için beni görmek istediğinizi düşünmüştüm!” dedim. Sinirlenmeye başlamıştım. “Onun tehlikede olduğunu sanıyordum.”

“Evet, tehlikede Thomas. John Gregory’e yardım etmek için buradayız, ama işe, önce sana yardım etmekle başlamalıyız. Pekâlâ, istediğimi yapacak mısın?”

“Yapamam,” dedim. “Babam çırak olabilmem için çok para ödedi ve bunu yaparsam annem daha da büyük bir hayal kırıklığına uğrar. Bende yetenek olduğunu ve bunu insanlara yardım etmek için kullanmam gerektiğini söylüyor. Hayaletler bunu yapar. Karanlık dünyanın yaratıkları yüzünden tehlikede olan insanlara yardım ederiz.”

Uzun bir sessizlik oldu. Tek duyabildiğim, rahibin nefes alış verişleriydi. Sonra aklıma başka bir şey geldi.

“Peder Gregory’ye yardım ettim,” deyiverdim. “Daha sonra öldü, doğru, ama onu çok daha kötü bir ölümden kurtardım. En azından yatağının sıcaklığında öldü. Bir öcüyü haklamaya çalışıyordu,” diye açıkladım, sesimi az da olsa yükselterek. “Başını belaya sokan şey buydu. Bay Gregory ona yardım edebilirdi. Bir rahibin yapamayacağı şeyleri yapabilir. Rahipler öcülerini bağlayamaz, çünkü nasıl yapıldığını bilmezler. Birkaç duadan çok daha fazlası gerekir.”

Dualar hakkında böyle konuşmamam gerektiğini biliyordum ve sinirlenmesini bekledim. Ama sinirlenmedi. Çok sakindi ve bu durumun daha da kötü olduğunun işaretiydi.

“Ah, evet, çok daha fazlası gerekiyor,” dedi Peder Cairns, neredeyse fısıldıyor gibiydi. “Çok, çok daha fazlası... John Gregory’nin sırrının ne olduğunu biliyor musun Thomas? Gücünün kaynağını biliyor musun?”

“Evet,” dedim, sesim çok daha sakın çıkıyordu. “Yıllarca kendini eğitmiş, bütün meslek hayatı boyunca. Kitap dolu bir kütüphanesi var ve benim gibi çıraklık yapmış ve ıpkı benim yaptığım gibi ustasını dikkatle dinleyip bütün söylediklerini not almış.”

“Bizim de aynı şeyi yapmadığımızı mı sanıyorsun? Rahiplik uzun, çok uzun yıllar süren bir eğitim gerektiriyor. Ve rahipler, kendilerinden çok daha zeki insanlar tarafından eğitilen, zeki insanlar. Peki, Peder Gregory Tanrı’nın kutsal kitabından dualar okumasına rağmen, onun başarmadığını siz nasıl başardınız? Ustanın, kendi kardeşinin yapamadığı bir şeyi yapabilmesini nasıl açıklıyorsun?”

“Çünkü rahipler farklı bir eğitim görüyor,” dedim. “Ayrıca hem ustam hem de ben, yedinci oğulların yedinci oğullarıyız.”

Rahip ızgaranın arkasından tuhaf bir ses çıkardı. Önce nefes alamadığını düşündüm; ama sonra bunun gülme sesi olduğunu fark ettim. Bana gülüyordu.

Bunun çok kaba bir davranış olduğunu düşündüm. Babam hep, ne kadar aptalca olursa olsun başkalarının düşüncelerine saygı gösterilmesi gerektiğini söylerdi.

“Bu sadece batıl inanç, Thomas,” dedi Peder Cairns, en sonunda. “Yedinci oğlun yedinci oğlu olmak hiçbir anlam taşımıyor. Bu sadece eski bir kocakarı rivayeti. John Gregory’nin gücünün gerçek açıklaması öylesine korkunç ki bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor. John Gregory Cehennem’le anlaşma yaptı. Ruhunu şeytana sattı.”

Söylediklerine inanamıyordum. Ağzımı açtım ama konuşamıyordum, sadece başımı iki yana sallamaya devam ettim.

“Bu doğru Thomas. Gücünün tümü Şeytan’dan geliyor. Sizin öcü adını verdiğiniz yaratıklar, sadece daha güçsüz iblisler ve ustaları onlara emrettiği için boyun eğiyorlar. Şeytan için buna değer, çünkü karşılığında, günün birinde John Gregory’nin ruhuna sahip olacak. Ve ruh, Tanrı için değerlidir, ısıltılı ve görkemli bir şeydir. Şeytan, ruhu günahla kirlletmek ve onu Cehennem’in sonsuz alevlerine çekmek için her şeyi yapar.”

“Peki ya ben?” dedim, yine sinirlenmeye başlamıştım. “Ben ruhumu satmadım. Ama Peder Gregory’yi kurtardım.”

“Bu kolay. Sen, Hayalet adını verdiğin kişinin hizmetçisisin, o da şeytanın hizmetçisi. Yani sen onlara hizmet ederken kötülüğün gücü sana da bahşediliyor. Ama tabi ki kötülük eğitimini tamamlarsan ve bu aşağılık işi artık çırak olarak değil de bir usta olarak devam ettirmeye hazırlanırsan, sıra sana gelecek. John Gregory sana daha bunları anlatmadı, çünkü çok gençsin; günün birinde mutlaka anlatacak. Ve o gün geldiğinde şaşırmayacaksın, çünkü şu an sana söylediklerimi hatırlayacaksın. John Gregory hayatında ciddi hatalar yaptı ve itibarını yerle bir etti. Bir zamanlar rahip olduğunu biliyor musun?”

Başımı salladım. “Evet, bunu biliyorum.”

“Peki, rahipliğe henüz yeni atanmış ve kutsanmışken, bu çağrıyı nasıl bırakıp gittiğini biliyor musun? Utancını biliyor musun?”

Yanıt vermedim. Peder Cairns’in anlatacağını biliyordum.

“Bazı din adamları kadınların ruhu olmadığını ortaya atmıştır. Tartışma devam ediyor, ama tek bir şeyden emin olabiliriz: Bir rahip evlenemez. Çünkü bu, dikkatini Tanrı’ya olan bağlılığından uzaklaştırır. John Gregory’nin hatası iki kat kötüydü: Mesele bir kadın tarafından aklı başından alınmış olması değildi sadece, bu kadın aynı zamanda onun kardeşlerinden biriyle nişanlıydı. Ailesi dar-madağın oldu. Emily Burns adında bir kadın yüzünden kardeş kardeşe düştü.”

Artık Peder Cairns’ten nefret ediyordum. Kadınların ruhu olmadığından anneme bahsetmiş olsa eminim annem onun derisini yüzerdi. Ama Hayalet hakkında söyleyeceklerini merak ediyordum. Önce Meg’i öğrenmiştim ve şimdi de, Meg’ten öncesinde Emily Burns adlı birine aşık olduğunu öğreniyordum. Çok şaşırmıştım ve daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

“Bay Gregory, Emily Burns ile evlendi mi?” diye sormak istediğimi soruverdim.

“Tanrı’nın nazarında asla!..” diye yanıtladı rahip. “O Blackrod’dan geliyordu, yani ailemizin köklerinin bulunduğu yerden ve hâlâ da orada tek başına yaşıyor. Bazıları tartışıklarını söylüyor, ama sorun her neyse, John Gregory

en nihayetinde, eyaletin kuzeyinde tanışıp güneye getirdiği başka bir kadınla evlendi. Adı Margery Skelton'dı, tehlikeli bir cadıydı. Yerliler onu Meg olarak tanıyordu ve zaman içinde Anglezarke ve eyaletin güneyindeki kasaba ve köylerde korkulan, nefret edilen biri oldu.”

Hiçbir şey söylemedim. Şaşkına dönmemi beklediğini biliyordum. Şaşırmıştım da... Tüm bu anlattıkları beni şaşkına çevirmişti, ama Chipenden'da Hayalet'in günlüğünü okuduğum için en kötüsüne bile hazırlıklıydım.

Peder Cairns bir kez daha burnunu çekip öksürdü. “Altı kardeşinden hangisine ihanet ettiğini biliyor musun?”

Tahmin etmiştim bile. “Peder Gregory,” diye yanıtladım.

“Gregoryler gibi dindar ailelerde gelenekler, erkek çocuklardan birinin Kutsal Emir’e bağlanmasını söyler. John bu ilahi görevini bir kenara atınca, erkek kardeşlerinden biri onun yerini alıp rahiplik eğitimi görmeye başladı. Evet Thomas, bu Peder Gregory idi, yani bugün gömdüğümüz kardeşim. Nişanlısını ve abisini kaybetti. Tanrı’ya sığınmaktan başka ne yapabilirdi ki?”

İlk geldiğimde kilise neredeyse bomboştu, ama konuşurken, günah çıkarma odasının dışında sesler duymaya başladım. Ayak sesleri ve giderek yoğunlaşan fısıltılar duyuyordum. Aniden bir koro şarkı söylemeye başladı. Saat yediyi çoktan geçmiş ve güneş batmış olmalıydı. Bir mazetret bulup gitmeye karar verdim, ama tam ağzımı açmıştım ki Peder Cairns ayağa kalktı.

“Benimle gel Thomas. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Kapısını açıp çıktığını duydum. Onu takip ettim.

Eliyle işaret ederek beni mihraba çağırdı. Orada, basamakların üzerinde bir başka rahibin liderlik ettiği onlu, üç sıra oluşturmuş rahip yardımcısı çocuklardan oluşan bir koro duruyordu. Hepsi de siyah rahip pelerini ve beyaz keften önlük giymişlerdi.

Peder Cairns durup bandajlı elini sağ omzuma koydu.

“Onları dinle Thomas. Sesleri kutsal meleklerinki gibi değil mi?”

Daha önce bir meleği şarkı söylerken duymadığımdan yanıt veremedim, ama süt sağma işleminin sonuna yaklaştığımızda şarkı söylemeye başlayan babamdan iyi oldukları kesindi. Babamın sesi, sütü bozacak kadar kötüydü.

“Sen de bu koronun bir üyesi olabilirdin Thomas. Ama çok geç kaldın. Sesin kalınlaşmaya başlamış bile ve koroya katılma şansını kaybetmişsin.”

Bu konuda haklıydı. Çocukların çoğu benden küçüktü ve sesleri de erkek çocuklarınkinden ziyade kızlarınkine benziyordu. Zaten benim sesim de babamınkinden farklı sayılmazdı.

“Yine de yapabileceğin başka şeyler var. Bak, sana göstereyim...”

Mihrabın arkasındaki bir kapıdan geçerek bir koridora, sonra da katedralin arkasındaki bahçeye çıktık. Bahçeden ziyade bir tarla büyüklüğündeydi ve çiçeklerle güller yerine sebze yetiştiriliyordu.

Hava kararmaya başlamıştı bile ama hâlâ, uzaktaki akdiken çalılarıyla, hemen arkalarındaki mezar taşlarını görebilecek kadar ışık vardı. Ön planda dizlerinin üzerine çökmüş, elindeki bahçe çapasıyla ot yolan bir rahip vardı. Bu büyük bir bahçeydi ve çapa çok küçüktü.

“Bir çiftçi ailesinden geliyorsun Thomas. Çiftçilik güzel, dürüst bir meslek. Burada çalışırken kendini evindeymiş gibi hissedersin,” diyerek dizlerinin üzerindeki rahibi işaret etti.

Başımı iki yana salladım. “Rahip olmak istemiyorum!” dedim sertçe.

“Ah, sen asla rahip olamazsın!” dedi Peder Cairns. Sesinde şaşkınlık ve öfke vardı. “Artık rahip olamayacak kadar şeytana yakınlaşmışsın ve hayatının sonuna kadar da tekrar aynı yola sapmayasın diye yakından izlenmen gerekecek. Hayır, o adam *birader*.”

“Birader mi?” diye sordum,

“Böylesine büyük bir katedralde, rahiplere destek olan yardımcılar vardır. Onlara birader deriz, çünkü dinsel törenleri yönetemeseler de başka önemli görevleri vardır ve kilise ailesinin bir parçasıdırlar. Birader Peter bizim bahçıvanımız, üstelik işinde de çok iyi. Ne dersin Thomas? Birader olmak ister misin?”

Biraderlik hakkında her şeyi anlamıştım. Yedi çocuğun en küçüğü olarak, kimsenin yapmak istemediği işler bana verilmişti. Görünüşe bakılırsa burada da pek farklı değildi. Zaten benim bir işim vardı ve Peder Cairns’in şeytan ve

Hayalet'le ilgili anlatmış olduklarına inanmamıştım. Beni biraz düşündürmüştü, ama içten içe bunun doğru olamayacağını biliyordum. Bay Gregory iyi bir adamdı.

Hava kararmaya ve soğumaya başlamıştı. Gitme vaktim gelmişti.

"Benimle konuştuğunuz için teşekkürler Peder," dedim, "ama artık Bay Gregory'yi bekleyen tehlikeden bahsedebilir misiniz?"

"Zamanı gelince Thomas," dedi gülümseyerek.

Bu gülümseme bana kandırıldığımı hissettirmişti. Hayalet'e hiçbir şekilde yardım etme niyeti olmadığını hissediyordum.

"Bana söyledikleriniz hakkında düşüneneğim, fakat artık geri dönmem lazım, yoksa akşam yemeğini kaçıracağım," dedim. O an bunun iyi bir mazeret olduğunu düşünmüştüm. Zehir'le karşılaşmaya hazır olmam için oruç tuttuğumu biliyor olamazdı.

"Senin için burada akşam yemeğimiz var Thomas," dedi Peder Cairns. "Hatta geceyi burada geçirmeni istiyoruz."

Yan kapıdan iki rahip daha girmişti ve bize doğru yürüyorlardı. İri yarıydılar ve yüzlerindeki ifade hiç hoşuma gitmemişti.

Kaçabilecek fırsatım vardı, ama neler olacağını anlamadan kaçıp gitmek aptalca gelmişti.

Sonrasındaysa artık çok geçti, çünkü rahipler iki yanımda durup beni kollarımdan ve omuzlarımdan sıkıca tuttu.

Karşı koymadım, çünkü anlamı yoktu. Elleri çok büyük ve ağırdı; aynı yerde uzun süre kalırsam yavaş yavaş toprağa gömüleceğimi hissediyordum. Ardından beni kilisenin malzeme deposuna götürdüler.

“Bu senin iyiliğin için Thomas,” dedi Peder Cairns, bizimle birlikte içeri girerken. “Sorgulayıcı bu akşam John Gregory’yi yakalayacak. Elbette ki bir mahkeme olacak, ama sonucu belli. Şeytan’la işbirliği yapmaktan suçlu bulunup yakılacak. Bu yüzden onun yanına dönmene izin vermem. Senin için hâlâ bir şans var. Daha genç bir çocuksun, ruhun yakılmadan da kurtarılabilir. Ama tutuklandığında onun yanında olursan sen de aynı kaderi paylaşırsın. Yani bunu iyiliğin için yapıyoruz.”

“Ama o kuzeniniz!” deyiverdim. “Aileden biri. Bunu nasıl yapabilirsiniz? Bırakın beni, gidip onu uyarmam lazım.”

“Uyarmak mı?” diye sordu Peder Cairns. “Onu uyarmaya çalışmadığımı mı sanıyorsun? Neredeyse tüm gençlik dönemi boyunca onu uyardım. Artık bedeninden çok, ruhunu düşünmem gerekiyor. Alevler onu temizleyecek. Acı çekerek ruhunu kurtarabilir. Bunu anlamıyor musun? Ona yardım ediyorum Thomas. Bu dünyadaki kısa yaşamımızdan çok daha önemli şeyler var.”

“Ona ihanet ettiniz! Kendi kanınız ve canınızdan birine. Sorgulayıcı’ya burada olduğumuzu söylediniz.”

“İkinizin değil, sadece John’un... Hadi bize katıl Thomas. Ruhun duayla arınacaktır ve yaşamın da artık tehlike de olmaz. Ne diyorsun?”

Haklı olduğuna bu kadar emin olan biriyle tartışmak anlamsızdı, bu yüzden nefesimi harcamadım. Beni katedralin kasvetli kısımlarına doğru götürürlerken yalnızca ayak seslerimizin yankısıyla anahtarların şıkırtısını duyuyorduk.

BÖLÜM 7

KAÇIŞ VE YAKALANIŞ

Beni penceresi olmayan küçük, nemli bir odaya kilitlediler ve sözünü ettikleri akşam yemeğini getiren kimse olmadı. Yatak olarak sadece küçük bir saman yığını vardı. Kapı kapanınca karanlıkta öylece durup kapının kilitlenişini ve ayak seslerinin koridor boyunca uzaklaşmasını dinledim.

Karanlıkta ellerimi bile göremiyordum, ama bu beni fazla endişelendirmiyordu. Hayalet'in çırağı olarak geçirdiğim altı ay beni çok daha cesur yapmıştı. Yedinci oğlun yedinci oğlu olarak başkalarının göremediği şeyleri görebilmiştim ama Hayalet, bunların çoğunun bana zarar veremeyeceğini öğretmişti. Eski bir katedraldi ve bahçenin ötesinde bir mezarlık vardı, yani etrafta bazı varlıklar olmalıydı –cin ve hortlak gibi tekinsiz varlıklar– ama onlardan korkmuyordum.

Hayır, benim canımı sıkan şey, yeraltı mezarlarındaki Zehir'di! Zihnime erişebilecek olmasını düşünmek korkunçtu. Kesinlikle böyle bir durumla karşılaşmak istemiyordum

ve şu anda Hayalet'in şüphe ettiği kadar güçlüyse, neler olup bittiğini biliyor olmalıydı. Hatta muhtemelen, Peder Cairns'i ayartıp kendi kuzenine düşman etmiş, rahipler arasında kötülüğünü yaymış ve konuşmalarını dinlemeye başlamıştı. Kim olduğumu ve nerede olduğumu biliyor olmalıydı ve dostane davranmayacağı çok açıktı.

Tabi ki bütün gece burada kalmayı düşünmüyordum. Cebimde hâlâ üç anahtar vardı ve Andrew'nun yapmış olduğu özel anahtarı kullanmayı düşünüyordum. Hile yapabilecek tek kişi, Peder Cairns değildi.

Anahtar beni Gümüş Kapı'nın ötesine geçiremezdi, o kilidi açabilmek için çok daha farklı ve işçiliği çok daha iyi olan bir anahtar gerekiyordu, ama beni koridora çıkarabileceğini ve katedraldeki diğer tüm kapıları açabileceğini biliyordum. Sadece herkes uyuyana kadar beklemeliydim, sonrasında sessizce dışarı çıkabilirdim. Çok erken çıkarırsam büyük olasılıkla yakalanırdım. Eğer gecikirsem de Hayalet'i uyarmakta geç kalabilirdim ve Zehir peşime düşebilirdi. Yani kötü bir zamanlama yapma şansım yoktu.

Karanlık çöküp dışarıdaki sesler azaldığında şansımı denemeye karar verdim. Anahtar kilitte kolayca döndü. Tam kapıyı açmak üzereyken ayak sesleri duydum. Sesler yavaşça uzaklaşırken taş kesilip nefesimi tuttum ve her şey yeniden sessizliğe gömüldü.

Uzunca bir süre bekleyip dikkatlice dinledim. En sonunda derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Neyse ki gıcırdamadan açıldı ve koridora çıkınca durup yeniden dinledim.

Katedralde ve onu çevreleyen yan binalarda kimsenin kalıp kalmadığından emin değildim. Belki de hepsi büyük rahip evine gitmişti? Ama nöbetçi olarak birini bırakmamış olmalarını düşünemiyordum, bu yüzden en ufak bir ses bile çıkarmaya korkarak, karanlık koridor boyunca parmak uçlarımda ilerledim.

Levazım odasının yan kapısına geldiğimde şaşırıp kaldım. Anahtara ihtiyacım yoktu. Kapı zaten açıktı.

Gökyüzü bulutsuzdu ve tam tepedeki ayın gümüşü ışığı patikayı aydınlatıyordu. Dışarı çıkıp dikkatle ilerledim. İşte o zaman arkamda birini hissettim; kapının kenarında, katedralin yan kısımlarını destekleyen payandaların gölgesine gizlenmiş birini.

Donakalmıştım. Sonra, kalbim duyabileceğim kadar hızlı bir şekilde atarken, yavaşça arkaya döndüm. Gölgelerin içindeki silüet ay ışığına çıktı. Onu hemen tanıdım. Rahiplerden biri değildi, bahçeyle ilgilenen biraderdi. Zayıf ve kuru bir yüzü olan Birader Peter neredeyse tamamen keldi, sadece kulaklarının altında ince bir şerit halinde beyaz saçları vardı.

Aniden konuştu: “Ustanı uyar Thomas. Çabuk git! Hâlâ şansınız varken ikiniz de bu kasabadan kaçıp kurtulun!”

Yanıt vermedim. Sadece dönüp koşabildiğim kadar hızlı koşmaya başladım Sokağa ulaşana kadar da durmadım. Dikkat çekmemek için yürümeye başladım, bir yandan da Birader Peter’ın neden beni durdurmaya çalışmadığını düşünüyordum. Onun görevi bu değil miydi? Nöbetçi olarak bırakılmamış mıydı?

Ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Çok geç olmadan, Hayalet'i kuzeninin ihanetine karşı uyarmam gerekiyordu. Hayalet'in hangi handa kaldığını bilmesem de ama kardeşi büyük olasılıkla biliyordu. Bu bir başlangıçtı, çünkü Rahipkapı'nın nerede olduğunu biliyordum; bir han ararken yürüdüğüm yollardan birindeydi, yani Andrew'nun dükkânını bulmam çok zor olmazdı. Parke taşı döşeli yollarda aceleyle ilerledim. Fazla zamanım olmadığını, Sorgulayıcı ve adamlarının yola çıkmış olmaları gerektiğini biliyordum.

Rahipkapı, her iki tarafında da dükkânlar olan geniş, yokuşlu bir sokaktı ve çilingirin dükkânını kolayca buldum. Dükkânın önündeki tabelanın üzerinde ANDREW GREGORY yazıyordu. İçerisi karanlıktı, üst kattaki odada ışık yanana kadar kapıyı üç kez çalmam gerekti.

Andrew kapıyı açıp mumu yüzüme doğru tuttu. Üzerinde uzun bir gecelik vardı ve yüz ifadesi karmakarışık. Başkın, kızgın ve yorgun görünüyordu.

"Kardeşiniz tehlikede," dedim olabildiğince alçak sesle konuşarak. "Onu ben kendim uyarırdım, ama nerede kaldığını bilmiyorum..."

Tek bir kelime etmeden beni içeri alıp atölyesine geçirdi. Duvarlar değişik şekil ve boyutta anahtar ve kilitlerle doluydu. Anahtarlardan biri kolum kadardı ve nasıl bir kilitli açtığını merak ettim. Olanları çabucak anlattım.

"Burada kalarak aptallık ettiğini söylemiştim!" diye bağırды, eliyle tezgâhı yumruklarken. "Ve şu kalles, ikiyüzlü

kuzenimiz yok mu? Başından beri ona güvenilemeyeceğini biliyordum. Zehir en sonunda onu ele geçirmiş, John'u –yani eyalette kendisine karşı hâlâ bir tehdit oluşturan tek insanı– yolundan çekmesi için aklını karıştırmış olmalı.”

Üst kata çıktı, ama giyinip yeniden aşağı inmesi uzun sürmedi. Çok geçmeden boş caddelerde, katedrale doğru ilerliyorduk.

“Kitap ve Mum'da kalıyor,” diye mırıldandı Andrew, başını iki yana sallayarak. “Bunu sana neden söylemedi ki? Direkt olarak oraya giderek vakit kazanabilirdin. Umarım geç kalmamışsınızdır!”

Ama çok geç kalmıştık. Onları birkaç sokak öteden duyabiliyorduk: Sinirli bağırışlar ve ölüleri bile uyandırabilecek şiddetle kapıyı çalan biri...

Görünmemeye çalışarak bir köşeden olanları izledik. Artık yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Sorgulayıcı atının üzerindeydi ve emrinde yirmi silahlı adam vardı. Ellerin-de kısa sopalar bulunuyordu ve hatta içlerinden birkaçı, direniş bekliyormuşçasına kılıcını çekmişti. Biri kılıcının kabzasıyla yeniden kapıya vurdu.

“Açın kapıyı! Açın şu kapıyı! Çabuk olun!” diye bağırdı. “Yoksa kıracağız!”

Kilitlerin açıldığını duydum ve elinde feneri, üzerinde geceliğiyle hancı kapıda belirdi. Çok derin bir uykudan yeni kalkmış gibi şaşkın görünüyordu. Yalnızca önündeki iki silahlı adamı görüyordu, Sorgulayıcı'yı görmemişti. Belki de bu yüzden büyük bir hata yaptı; itiraz edip tehditler savurmaya başladı:

“Bu da nedir?” diye bağırdı. “İnsan bütün gün çalıştıktan sonra rahat rahat uyuyamayacak mı? Gecenin bu saatinde huzuru bozmak! Haklarımı biliyorum. Bu tür davranışlara karşı kanunlar var.”

“Aptal!” diye bağırdı Sorgulayıcı, öfkeyle atını kapıya doğru sürerek. “Kanun benim! Şu dört duvarının arasında bir büyücü uyuyor. Şeytanın hizmetkârı! Kilise’nin düşmanlarını barındırmanın korkunç sonuçları vardır. Ya kenara çekil ya da cezayı canınla öde!”

“Özür dilerim lordum. Özür dilerim!” diye inledi hancı, ellerini yalvarırcasına havaya kaldırarak. Dehşete kapıldığı yüzünden belliydi.

Yanıt olarak Sorgulayıcı adamlarına işaret etti ve hancıyı sertçe yakaladılar. Hiçbir şey söylemeden onu sokağa çıkarıp yere fırlattılar.

Sonrasındaysa Sorgulayıcı telaşsız bir şekilde, zalim bir yüz ifadesiyle, beyaz atını hancının üstüne sürdü. Toynaklardan biri bacağına öyle sert indi ki kemiğin kırıldığını duyabildim. Kanım donmuştu. Adam yerde acı içinde kıvrılırken muhafızlardan dördü içeri girdi; ahşap merdivenleri çıkarırken botlarının sesi duyuluyordu.

Hayalet’i sürükleyerek dışarı çıkardıklarında çok yaşlı ve yorgun görünüyordu. Belki biraz da korkmuştu, ama bunu fark edemeyecek kadar uzaktaydım.

“İşte, John Gregory, en sonunda benimsin!” diye bağırdı Sorgulayıcı küstahça. “Şu kurumuş, yaşlı kemiklerin iyi yanacaktır!”

Hayalet yanıt vermedi. Ellerini bağlayıp götürmelerini izledim.

“Bunca yıldan sonra olanlara bak,” diye mırıldandı Andrew. “O hep iyilik yapmaya çalıştı. Yakılmayı hak etmiyor.”

Olanlara inanamıyordum. Boğazım öyle düğümlenmişti ki, Hayalet köşeyi dönüp gözden kaybolana dek konuşamadım bile. “Bir şeyler yapmalıyız,” diyebildim en sonunda.

Andrew yorgun bir şekilde başını iki yana salladı. “Evlad, iyice bir düşün de ne yapmamız gerektiğini söyle olur mu? Çünkü benim hiçbir fikrim yok. Benim evime gelmen ve sabahın ilk ışıklarıyla buradan mümkün olduğunca uzaklara kaçman en iyisi olur.”

BÖLÜM 8

BİRADER PETER'İN HİKÂYESİ

Mutfak, evin arkasındaki ufak bir bahçeye bakıyordu. Gökyüzü aydınlanmaya başlarken Andrew bana kahvaltı hazırladı. Fazla bir şey değildi, sadece bir yumurta ve bir dilim kızarmış ekmek. Ona teşekkür ettim, ama reddetmek zorundaydım. Çünkü hâlâ oruç tutuyordum. Yemek yemem, Hayalet'in gittiğini ve Zehir'le hesaplaşamayacağımızı kabullenmek anlamına gelirdi. Zaten hiç aç değildim.

Andrew'nun 'iyi düşün' önerisini yapıyordum. Hayalet yakalandığından beri her an onu nasıl kurtarabileceğimizi düşünüyordum. Alice'i de düşünüyordum. Bir şeyler yapmazsam, ikisi de yakılacaktı.

"Bay Gregory'nin çantası hâlâ Kara Boğa'daki odamda," diye seslendim çilingire, aniden anımsayınca. "Ve asasıyla çüppelerimizi de handaki odasında bırakmış olmalı. Onları nasıl geri alacağız?"

"İşte bu konuda sana yardımcı olabilirim," dedi Andrew. "İkimizden birinin gitmesi çok riskli olur, ama bizim için onları alabilecek birini tanıyorum. Bunu daha sonra hallederim."

Andrew'nun yemek yiyişini izlerken, uzakta bir yerde bir çan çalmaya başladı. Cansız, tek bir ses tonu çıkıyordu ve her iki çalınış arasında uzun bir duraklama vardı. Kederli bir sestti, cenaze çanı gibi.

"Bu ses katedralden mi geliyor?" diye sordum.

Andrew başıyla onaylayıp yemeğini yavaş yavaş çiğnemeye devam etti. Benim gibi iştahı kaçmış görünüyordu.

İnsanların erken bir ayine çağrıldıklarını düşündüm, ama ağzımı açmadan Andrew, tostundan ısırıldığı lokmayı yutup şöyle dedi:

"Katedralde ya da kasabadaki başka bir kilisede bir başka ölü var anlamına geliyor. Ya öyle ya da eyaletin herhangi bir yerinde bir rahip ölmüş ve haberi buraya yeni ulaşmış. Bu ses bu günlerde çok sık duyuluyor. Korkarım kasabamızda karanlığı ve kötülüğü gereğinden fazla sorgulayan rahiplerin hakkından çabucak geliniyor."

Ürperdim. "Priestown'daki herkes, bu karanlık olayların nedeninin Zehir olduğunu biliyor mu?" diye sordum. "Yoksa bunu sadece rahipler mi biliyor?"

"Zehir oldukça sıradan bir bilgi. Katedralin yakınında yaşayanların çoğu, kiler kapılarını tuğlalarla ördü. Korku ve batıl inançlar çok yaygın. Onları korumaları için kendi rahiplerine bile güvenemeyen kasaba halkını kim suçlayabilir ki? Cemaatlerinin azalmasına şaşmamalı," dedi Andrew, başını iki yana sallayarak.

"Anahtarı bitirdiniz mi?" diye sordum.

"Evet," dedi, "ama zavallı John'un artık ona ihtiyacı yok."

“Onu kullanabiliriz,” dedim, sözümü kesmeden önce söyleyeceklerimi tamamlayabilmek için çok hızlı konuşuyordum. “Yeraltı mezarları tam katedralin ve rahip evinin altından geçiyor, yani oradan yukarıya bir geçiş olabilir. Havanın kararmasını bekleyip herkes uyuduktan sonra oraya girebiliriz.”

“Bu aptallık olur,” dedi Andrew başını sallayarak. “Rahip evi çok büyük, hem yer altında hem de yer üstünde çok fazla oda var. Ve tutukluların nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Sadece o da değil, bir de silahlı korumalar var. Sen de mi yanmak istiyorsun? Benim istemediğim kesin!”

“Denemeye değer,” diye üsteledim. “Zehir varken aşağıdan kimsenin gelmesini beklemiyorlardır. Onları şaşırtmış olacağız, hem belki korumalar da uyuyor olur.”

“Hayır,” dedi Andrew, başını sertçe sallamaya devam ederek. “Bu delilik. İki cana daha değmez.”

“O zaman anahtarı bana verin, ben yaparım.”

“Ben olmadan asla yolunu bulamazsın. Aşağısı labirent gibidir.”

“Yani yolu biliyorsunuz?” dedim. “Daha önce aşağıya indiniz mi?”

“Evet, Gümüş Kapı’ya kadar yolu biliyorum. Ama orası gitmek isteyebileceğim en son yer. John’la birlikte oraya yirmi yıl önce inmiştik. Aşağıdaki o şey, az daha onu öldürüyordu. Bizi de öldürebilirdi. John’u duydun: Ruhtan dönüşüyor, şekil değiştirip Tanrı bilir ne olacak. Orada her

tür şeyle karşılaşabiliriz. İnsanlar keskin dişli, vahşi kara köpeklerden; zehirli yılanlardan bahsediyorlar. Unutma, Zehir aklını okuyabilir, en büyük korkunun şeklini alabilir. Hayır, bu çok tehlikeli. Hangisinin daha korkunç olduğunu bilmiyorum. Sorgulayıcı tarafından canlı canlı yakılmak mı, yoksa Zehir tarafından ezilmek mi? Bunlar senin gibi genç birinin yapması gereken seçimler değil.”

“Bu konuda endişelenmeyin,” dedim. “Siz kilitlerle uğraşın, ben de işimi yaparım.”

“Eğer abim baş edemediyse, senin ne şansın olabilir ki? O zamanlar en güçlü dönemindeydi, sense yalnızca bir çocuksun.”

“Zehir’i yok etmeye çalışacak kadar aptal değilim,” dedim. “Sadece Hayalet’i kurtarmak istiyorum.”

Andrew başını iki yana salladı. “Ne zamandır onunla mısın?”

“Neredeyse altı ay,” dedim.

“İşte,” dedi Andrew, “bu her şeyi anlatıyor, öyle değil mi? Niyetin iyi, bunu biliyorum, ama sadece işleri daha da kötüleştiririz.”

“Hayalet yanmanın korkunç bir ölüm olduğunu söyledi. Ölümünün en korkuncu. Bu yüzden cadıların yakılmasına karşı çıkıyor. Onun bu acıyı çekmesine izin mi vereceksiniz? Lütfen, yardım etmelisiniz. Bu onun son şansı.”

Bu kez Andrew hiçbir şey söylemedi. Uzun süre, düşünceli bir şekilde oturdu. Ayağa kalktığı anda tek söylediği ortalıkta görünmemem gerektiği oldu.

Bu iyiye işarettti. En azından beni eşyalarımı toplamaya göndermemişti.

Sabah yavaş yavaş geçerken arkada oturmuş öylece bekliyordum. Hiç uyumamıştım ve yorgundum, ama gece olanlardan sonra, uyku en son düşündüğüm şeydi.

Andrew çalışıyordu. Çoğu zaman atölyesinde olduğunu duyabiliyordum, zaman zaman bir müşteri girdiğinde veya çıkarken kapıdaki zil çalışıyordu.

Andrew mutfağa geri geldiğinde öğlen olmak üzereydi. Yüzünde farklı bir ifade vardı. Düşünceli görünüyordu. Ve tam arkasında başka biri vardı.

Ayağa kalktum, kaçmaya hazırdım, ama arka kapı kilitliydi ve diğer kapıyla aramda da bu iki adam duruyordu. Tam o anda yabancıların kim olduğunu anlayıp rahatladım. Bu Birader Peter’dı, elinde Hayalet’in çantası ve asasıyla çüppelerimiz vardı!

“Her şey yolunda evlat,” dedi Andrew, bana doğru yürüyüp, rahatlatmak için elini omzuma koyarak. “Şu yüzündeki endişeli ifadede kurtul da otur bakalım. Birader Peter iyi bir dost. Bak, sana John’un eşyalarını getirmiş.”

Gülümseyerek çanta, asa ve çüppeleri bana uzattı. Eşyaları alırken teşekkür etmek için başımı salladım, oturmadan önce eşyaları odanın köşesine yerleştirdim. Her ikisi de birer sandalye alıp tam karşıma oturdular.

Birader Peter yaşamının çoğunu açık havada çalışarak geçirmişti ve güneşle rüzgâr, kafa derisini muntazam bir şekilde bronzlaştırmıştı. En az Andrew kadar uzundu ama

onun kadar dik durmuyordu. Herhalde yıllarca çapa ya da kürekle toprağı işlemekten dolayı sırtı ve omuzları kamburlaşmıştı. Çehresindeki en dikkat çeken özelliğı burnuydu; bir karganın gagası gibi kanca şeklindeydi, arası oldukça açık olan gözlerinde şefkatli bir ışıltı vardı. İçgüdülerim onun iyi bir insan olduğunu söylüyordu.

“Pekâlâ,” dedi, “dün akşam devriyede ben olduğum için şanslıydın, başkası olsaydı kendini yine o hücrede bulurdun! Olanlardan dolayı Peder Cairns şafak söker sökmez beni çağırdı ve birkaç tuhaf soruyu yanıtlamak durumunda kaldım. Hiç mutlu görünmüyordu ve benimle işini bitirmediğine eminim.”

“Üzgünüm,” dedim.

Birader Peter gülümsedi. “Endişelenme evlat. Sadece duyma güçlüğü çekmesiyle ünlü bir bahçıvanım. Benimle fazla uğraşmayacaktır. Hele hele Sorgulayıcı’nın yakılmayı bekleyen onca tutuklusu varken!”

“Neden kaçmama izin verdiniz?” diye sordum.

Birader Peter kaşlarını kaldırdı. “Bütün rahipler Zehir’in kontrolünde değil,” dedi. Sonra Andrew’ya döndü. “Onun kuzenin olduğunu biliyorum, ama Peder Cairns’e güvenmiyorum. Sanırım Zehir onu ele geçirdi.”

“Ben de böyle düşünüyorum,” dedi Andrew. “John ihanete uğradı ve tüm bunların arkasında Zehir’in olduğuna eminim. John’un kendisi için bir tehdit oluşturduğunun farkında, bu yüzden de onu ortadan kaldırmak için zayıf kuzenini ele geçirdi.”

“Evet, bence haklısın. Elini fark ettin mi? Mumla yakıtı için bandajlamak zorunda kaldığını söylüyor, ama Zehir’in kontrolüne girdiğinde Peder Hendle’da da buna benzer bir yara vardı. Bence Cairns bu yaratığa kanını verdi.”

Çok korkmuş görünmeliydim ki Birader Peter yanıma gelip kolunu omzuma doladı. “Merak etme evlat. Katedralde hâlâ birkaç iyi adam var ve her ne kadar düşük rütbeli bir birader olsam da kendimi bu iyi adamlardan biri olarak sayıyorum ve elime geçen her fırsatta Tanrı için çalışıyorum. Sana ve ustana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Andrew’nun söylediklerine bakılırsa yeralı mezarlarına inecek kadar cesurmuşsun. Bu doğru mu?” diye sordu, düşünceli bir şekilde burnunu kaşıırken.

“Birinin bunu yapması lazım, bu yüzden denemek istiyorum,” dedim.

“Peki ya karşılaşırsan, yani...”

Cümlesini tamamlayamadı. Sanki bir türlü ‘Zehir’ diyememişti.

“Nelerle karşılaşabileceğini anlatan oldu mu? Şekil değiştirmeden, zihin okumadan ve...” Duraksadı ve omzunun üstünden baktıktan sonra, “Preslemeden?” diye fısıldadı.

“Evet, bunları duydum,” dedim. Sesim, olduğumdan çok daha kendime güvenliymişim gibi çıkmıştı. “Ama yapabileceğim şeyler var. Gümüş sevmiyor...”

Hayalet’in çantasını açıp içinden çıkardığım gümüş zinciri gösterdim. “Onu bununla bağlayabilirim,” derken gözlerimi kırpmadan Birader Peter’in gözlerinin içine bakmaya çalışıyordum.

Birbirlerine baktılar ve Andrew gülümsedi. “Çok çalıştın, öyle değil mi?” diye sordu.

“Saatler, günler boyunca...” dedim. “Bay Gregory’nin Chipenden’daki bahçesinde bir direk var. Bu zinciri iki buçuk metre uzaktan fırlatıp on atıştan dokuzunda kazığa dolayabiliyorum.”

“Pekâlâ, eğer bir şekilde o yarattığı geçip rahip evine ulaşırsan lehine işleyen bir şey olacak. Kesinlikle normal günlere göre çok daha sessiz olacak,” dedi Birader Peter. “Dün geceki ölüm katedralde oldu, yani ölünün naaşı hâlâ orada, kasabanın dışında değil. Bu gece neredeyse rahiplerin tümü orada, ‘vijil’de olacak.”

Latince derslerimden hatırladığım kadarıyla vijilin anlamı ‘gece ibadeti’ idi. Yine de ne yapacaklarını anlamamıştım.

“Dualar edip ölünün başında nöbet bekliyorlar,” dedi Andrew, şaşkın yüz ifademe gülerek. “Ölen kimdi Peter?”

“Zavallı Peder Roberts. İntihar etti. Çatıdan atlamış. Bu sene beşinci intihar oldu bile,” dedi, önce Andrew’ya sonra bana bakarak. “Zihinlerini ele geçiriyor. Onlara zorla hem Tanrı’ya hem de kendi bilinçlerine karşı olan şeyler yapıyor. Ve bu da, Tanrı’ya hizmet etmek için kutsal emirler almış bir rahip için çok güç bir durum. Artık daha fazla dayanamadığındaysa intihar edebiliyor. Bu korkunç bir şey. İntihar etmek ölümcül bir günah ve rahipler asla Cennet’e gidemeyeceklerini, Tanrı’yla olamayacaklarını biliyorlar. Onları bu noktaya getiren şeyin ne kadar korkunç olduğunu

düşünsene! Umarım, kasabada kötülüğe zorlayabileceği iyi şeyler tamamen yok olmadan, bu korkunç yarattığı durdurabiliriz.”

Kısa bir sessizlik oldu, sanki herkes düşünüyordu, ancak Birader Peter’ın dudaklarının oynadığını gördüm. Ölmüş olan zavallı rahip için dua ediyor olabileceğini düşündüm. İstavroz çıkarınca bundan emin oldum. Ardından iki adam birbirlerine bakıp başlarını aşağı yukarı salladılar. Konuşmadan, bir anlaşmaya varmışlardı.

“Seninle Gümüş Kapı’ya kadar gideceğim,” dedi Andrew. “Sonrasındaysa Birader Peter yardımcı olabilir...”

Birader Peter bizimle mi gelecekti? Yüzümden, düşüncüklerimi anlamış olmalıydı; her iki elini kaldırıp gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Ah, hayır Tom. Yeraltı mezarlarının yakınına bile gidecek cesaretim yok. Hayır, Andrew’nun demek istediği sana başka bir şekilde yardım edebileceğim. Sana yolu tarif edebilirim. Yani, tünellerin bir haritası var. Rahip evinin bahçeye açılan girişine çerçevelenip asılmış. Tam orada, rahiplerden birinin gelip bana günlük görevlerimi aktarmasını beklediğim saatlerin haddi hesabı yok. Yıllar içinde o haritanın her detayını ezberledim. Bunu yazmak istiyor musun, yoksa hatırlayabilir misin?

“İyi bir hafızam vardır,” dedim.

“Pekâlâ, tekrarlamamı istediğin bir şey olursa söylemen yeterli. Andrew’nun söylediği gibi, o seni Gümüş Kapı’ya kadar getirecek. Kapıdan geçtikten sonra tünel çatallaşana

kadar düz devam et. Soldaki dehlizi takip et, taş basamaklara varacaksın. Basamaklar bir kapıyla sonlanıyor, kapının arkasındaysa rahip evinin büyük şarap mahzeni var. Kilitli olacaktır ama Andrew gibi bir dostun olduğundan bu senin için sorun değil. Mahzenden çıkılabilecek yalnızca bir kapı daha var ve o da karşı duvarın en sağ köşesinde.”

“Ama Zehir beni mahzende takip ederek kurtulamaz mı?” diye sordum.

“Hayır, yeraltı mezarlarından çıkmak için sadece Gümüş Kapı’yı kullanabilir, yani kapıdan geçip şarap mahzenine varınca güvendesin demektir. Şimdi, mahzenden çıkmadan önce yapman gereken bir şey var. Kapının sol tarafında, tavanda bir kapak var. Katedralin kuzey duvarını izleyen patikaya açılıyor. Teslimatçılar o kapağı şarap ve bira almak için kullanıyorlar. Daha fazla ilerlemeden o kapağın kilidini aç. Kapıya gitmenden çok daha hızlı bir kaçış yolu olacaktır. Buraya kadar her şey anlaşıldı mı?”

“Aşağı inmek için tavandaki bu kapağı kullanmam çok daha kolay olmaz mı?” diye sordum. “Böylece Gümüş Kapı’yla Zehir’den uzak durabilirim.”

“Keşke bu kadar kolay olsaydı,” dedi Birader Peter. “Ama bu çok riskli. Kapak hem yoldan hem de rahip evinden görülebiliyor. İçeri girerken görülebilirsin.”

Düşünceli bir şekilde başımı salladım.

“Her ne kadar içeri girerken o yolu kullanamasan da, dışarı çıkmak için o yolu kullanman için bir başka neden

daha var,” dedi Andrew. “John’un yeniden Zehir’le karşılaşma riskine girmesini istemiyorum. İçten içe korktuğunu biliyorum; öylesine korkuyor ki kazanması imkânsız.”

“Korkuyor mu?” diye sordum sinirlenerek. “Bay Gregory karanlığa ait hiçbir şeyden korkmaz.”

“Bunu itiraf edebilecek kadar değil,” diye devam etti Andrew. “Bu konuda hakkını yememeliyim. Herhalde bunu kendine bile itiraf etmez. Ama uzun zaman önce lanetlendi ve...”

“Bay Gregory lanetlere inanmaz!” diye araya girdim bir kez daha. “Bunu size söylemişti.”

“Eğer konuşmama izin verirsen, açıklayacağım,” diye ısrar etti Andrew. “Bu tehlikeli ve güçlü bir lanetti. Olabilecek en tehlikelisiydi. Bunu yapabilmek için Pendle cadılarının üç kez toplanması gerekti. John işlerine çok karışmaya başlamıştı, bu yüzden kendi aralarındaki çekişme ve kindarlıkları bir kenara bırakıp onu lanetlediler. Bu bir kan adağıydı ve masum insanlar katledildi. Yirmi yıl önce, 1 Mayıs arifesinde Walpurgis* gecesinde gerçekleştirildi ve sonrasında bu laneti ona kan damlatılmış bir parşömenin üzerinde gönderdiler. Bir keresinde bana orada neler yazdığını söylemişti: *Karanlık bir yerde öleceksin, yerin çok altında ve olmayacak hiçbir dostun yanında!*”

“Yeraltı mezarları...” dedim, sesim fısıltı gibi çıkmıştı. Eğer Zehir’le yeraltı mezarlarında tek başına çarpışırsa lanetin koşulları gerçekleşmiş olurdu.

* Halk söylencesine göre cadıların bayram gecesidir. Toplantıların Harz Dağları’nda her yıl nisan ayının 30’unda yapıldığı da söylenir. [ç. n.]

“Evet, yeraltı mezarları,” dedi Andrew. “Söylediğim gibi, onu tavandaki kapaktan çıkar. Her neyse, Birader Peter araya girdiğim için özür dilerim...”

Peter sıkın bir şekilde gülümseyip anlatmaya devam etti: “Kapağın kilidini açtıktan sonra, kapıdan koridora çıkacaksın. İşte burası riskli olan kısım. En uçta, tutukluları koydukları bir hücre var. Ustanı orada bulabilirsin. Ama oraya varmak için nöbetçi odasını geçmen gerekecek. Bu çok tehlikeli, ama aşağısı soğuk ve nemli. Şöminede büyük bir ateş yakmış olacaklardır ve eğer Tanrı başarmanı istiyorsa, soğuğa karşı kapıyı kapatmış olurlar. İşte hepsi bu! Bay Gregory’yi tavandaki kapaktan çıkarıp bu kasabadan uzaklaştır. O korkunç yaratıkla uğraşmak için bir başka zaman geri gelmesi gerekecek. Sorgulayıcı gittiğinde...”

“Hayır!” dedi Andrew. “Tüm bu olanlardan sonra bir kez daha buraya gelmesine izin vermem.”

“Ama Zehir’le o savaşmazsa, kim savaşabilir?” diye sordu Birader Peter. “Ben de lanetlere inanmıyorum. Tanrı’nın yardımıyla John o kötü ruhu yenebilir. Giderek güçlenip kötüleştğini biliyorsun. Bir sonraki hedefinin ben olacağıma hiç şüphem yok.”

“Sen olamazsın Birader Peter,” dedi Andrew. “Senin kadar güçlü bir zihne sahip çok az insan tanıdım.”

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi titreyerek. “Aklımın içinde fısıldadığını duyunca daha güçlü dua ediyorum. Tanrı bize ihtiyacımız olan gücü veriyor, tabi ona soracak kadar aklımız başımızdaysa. Ama bir şeyler yapılmalı. Bunun nasıl sona ereceğini bilemiyorum.”

“Kasaba halkının canına tak ettiğinde sona erecek,” dedi Andrew. “İnsanları bir yere kadar zorlayabilirsin. Sorgulayıcı’nın kötülüklerine bu kadar dayanmış olmalarına bile şaşırdım. Yakılmayı bekleyenlerin içinde bu kasabada dostları ve akrabaları olanlar var.”

“Belki, belki de değil,” dedi Birader Peter. “Yakılmaları seven, isteyen birçok insan da var. Sadece dua edebiliriz.”

BÖLÜM 9

YERALTI MEZARLARI

Birader Peter katedraldeki görevine dönerken biz de güneşin batmasını bekliyorduk. Andrew, yeraltı mezarlarına girmek için en ideal yerin, katedralin yakınlarındaki terk edilmiş bir evin kileri olduğunu söyledi; karanlık bastıktan sonra fark edilmemiz daha güçtü.

Saatler geçtikçe daha da endişelenmeye başladım. Andrew ve Birader Peter ile konuşurken kendimden emin görünmeye çalışmışım, ama Zehir beni gerçekten korkutuyordu. Hayalet'in çantasını karıştırıp duruyor, işe yarayabilecek bir şeyler arıyordum.

Öncelikle Hayalet'in cadıları bağlamak için kullandığı uzun gümüş zinciri, görülmeyecek şekilde gömleğimin altından belime sardım. Ama bunu, ahşap bir direğe dola-makla Zehir'e yapmak arasında çok büyük fark olduğunu biliyordum. Sıra tuz ve demirdeydi. Çıra kutumu ceketimin cebine yerleştirdikten sonra, arkadaki ceplerimi doldurdum; sağ cebimi tuzla, sol cebimiye demirle... Bu karışım,

karanlığa ait birçok yaratığa karşı işe yarıyordu. Şu yaşlı cadı Malkin Ana'yla ancak bunlarla başa çıkabilmiştim.

Zehir gibi güçlü bir yaratığın bu şekilde yok edilebileceğine inanmıyordum; eğer bu mümkün olsaydı Hayalet, onu sonsuza dek yok etmiş olurdu. Yine de her şeyi deneyecek kadar çaresizdim, onlar ve gümüş zincir kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Ne de olsa bu kez Zehir'i yok etmeyi değil, ustamı kurtarabilmeme yetecek kadar bir süre uzak tutmayı planlıyordum.

En sonunda, Hayalet'in asası sol elimde, çantasıyla cüppelerimiz sağ elimde, katedrale doğru uzanan karanlık caddelerde Andrew'yu takip ediyordum. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve havada yağmur kokusu vardı. Daracık, taş kaldırımli sokakları ve duvar örülü arka bahçeleriyle Priestown'dan nefret etmeye başlamıştım. Yaylaları, geniş, açık alanları özlüyordum. Keşke Chipenden'da Hayalet'in derslerinin tekdüzeliğine dönebilseydim! Oradaki hayatımın sona ermiş olabileceğini kabul etmek çok zordu.

Katedrale yaklaşırken Andrew, taraçalı evlerin arkasındaki dar geçitlerden birine girdi. Bir kapının önünde durup yavaşça kilidi açtı, küçük arka bahçeye girmem için başıyla işaret etti. Bahçe kapısını dikkatlice kapattıktan sonra, evin karanlıkta kalmış arka kapısına yürüdü.

Hemen sonra bir kilitle kapıyı açtı ve içeri girdik. Arkamızdan kapıyı kilitledikten sonra, iki tane mum yakıp birini bana verdi.

“Bu ev yirmi yıldan uzun süredir terk edilmiş durumda,” dedi, “ve böyle de kalacak, çünkü senin de gördüğün gibi abim gibiler bu kasabada iyi karşılanmıyor. Evde çok tekinsiz bir şey var, o yüzden insanlar ve hatta köpekler bile uzak duruyor.”

Evde tekinsiz bir şey olduğu konusunda haklıydı. Hayalet, arka kapının iç kısmına aşağıdaki işareti kazımişti.

Bu, Yunan alfabesindeki gamma'ydı, ya bir cin ya da hortlak için kullanılıyordu. Hemen sağındaki bir rakamıysa birinci dereceden bir hortlak olduğunu belirtiyordu. Yani bazı insanların aklını kaçırmasına neden olabilecek bir yaratıktı.

“Adı Matty Barnes idi,” dedi Andrew, “ve bu kasabada yedi kişiyi öldürdü, hatta belki de daha fazlasını. İri elleri vardı ve kurbanlarını elleriyle boğarak öldürüyordu. Genellikle genç kadınları seçiyordu. Onları buraya getirip tam bu odada boğduğunu söylüyorlar. En sonunda kadınlardan biri mücadele edip şapkasındaki süs iğnesini gözüne batırdı. Kan zehirlenmesinden yavaş yavaş öldü. John, buradan gitmesi için, hortlağını razı etmeye çalışıyordu, ama bundan vazgeçti. Hep buraya geri gelip Zehir'in hakkından gelmek istediğinden, yeraltı mezarlarına inen bu

yolun daima kullanılır olmasını istiyordu. Kimse perili bir ev almak istemiyor.”

Aniden havanın soğumaya başladığını hissettim, mum alevleri de titriyordu. Çok yakında bir şeyler vardı ve her saniye daha da yaklaşıyordu. Bir nefes daha alamadan gelmişti bile. Onu göremiyordum ama mutfağın uzak köşesindeki gölgelerin arasında bir şeyin varlığını hissedebiliyordum; kötü kötü bana bakıyordu.

Onu görememem durumu daha da kötüleştiriyordu. En güçlü hortlaklar, görünür olup olmamayı seçebilirler. Matty Barnes’ın hortlağı da kendini gizleyerek bana ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu, ama öte yandan beni izlediğini de hissettiriyordu. Dahası, niyetinin kötülüğünü dahi hissedebiliyordum. Kötülüğümüzü istiyordu ve oradan ne kadar çabuk çıkarsak bizim için o kadar iyiydi.

“Bana mı öyle geliyor, yoksa burası aniden çok mu soğudu?” diye sordu Andrew.

“Evet, epey soğuk,” dedim, hortlağın varlığından bahsetmeden. Onu daha da endişelendirmeye gerek yoktu.

“O zaman hadi ilerleyelim,” dedi Andrew, kilere inen merdivenlere yönelerek.

Ev, eyaletteki kasabalarda sıklıkla rastlanan taraçalı evlerdendi: Üst katta basit iki oda ve alt katta da iki odayla damın altında da bir başka oda. Ve mutfaktaki kiler kapısı Horshaw’dakiyle, yani Hayalet’in çırağı olduğum gün beni götürdüğü evdekiyle aynı konumdaydı. O ev bir cin

tarafından ele geçirilmişti ve bu işi yapıp yapamayacağımı anlamak için Hayalet benden gece yarısı kilere inmemi istemişti. O geceyi unutabileceğimi sanmıyorum; düşünmek bile hâlâ içimi ürpertiyor.

Andrew ile birlikte merdivenlerden inip kilere girdik. Zeminde üst üste yığılmış eski halı ve kilimlerden başka bir şey yoktu. Oldukça kuru görünüyordu, ama küf kokusu vardı. Andrew elindeki mumu bana verip yerdeki kilimlerini çekince ahşap bir kapak gözüktü.

“Yeraltı mezarlarına girmek için birden fazla yol var,” dedi, “ama bu, en kolay ve en az riskli olanı. Burada, dolaşan birilerine rastlama olasılığı çok düşük.”

Kapağı kaldırıncaya aşağıdaki karanlığa doğru inen taş merdivenler gördüm. Islak toprak ve küf kokuyordu. Andrew mumu elimden alıp, bir süre beklememi söyleyerek aşağıya indi. Çok geçmeden seslendi: “Aşağı gelebilirsin, ama kapağı açık bırak. Buradan hızla çıkmamız gerekebilir!”

Hayalet’in çantasıyla cüppeleri kilerde bırakıp onu takip ettim, ustamın esasını hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Aşağı indiğimde, çamur beklerken taş kaldırımların üzerine bastığımı fark edince şaşırdım. Yeraltı mezarları da dışarıdaki sokaklar kadar iyi döşeliydi. Bunu kasaba kurulmadan önce burada yaşayanlar mı yapmıştı; yani Zehir’e tapanlar? Eğer öyleyse, Prieststown’ın taş kaldırımlı sokakları için yeraltı mezarlarının sokakları örnek alınmıştı.

Andrew tek kelime etmeden yürümeye başladı. Bu işi bir an önce bitirmek istediğini hissediyordum. Ben de bunu istiyordum.

İlk başlarda tünel, iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar genişti, ama taş döşeli tavan oldukça alçaktı ve Andrew başını öne eğerek yürümek zorunda kalmıştı. Hayalet'in bu insanlara 'Küçük İnsanlar' demesine şaşmamalıydı. Burayı inşa edenler kesinlikle günümüzdeki insanlardan çok daha küçük olmalıydı.

Henüz çok ilerlememiştik ki tünel daralmaya başladı; bazı yerlerde oldukça biçimsizdi, sanki katedral ve yuvarlaklıktaki diğer binaların ağırlığının altında ezilerek şekli bozuluyordu. Tavan ve duvardaki taşlar yer yer dökülmüş, duvarlardan çamurla balçık akmaya başlamıştı.

Çok geçmeden tünel daha da daraldı. Andrew'nun arkasında yürümem gerekiyordu ve yolumuz daha da küçük tünellere çatallandı. Soldaki tüneli takip edince duvarda, yolumuzda kalan bir girintiye geldik. Andrew durup içeri-nin bir kısmını aydınlatacak şekilde elindeki mumu kaldırdı. Gördüklerim karşısında dehşete düştüm. Sıra sıra raflar vardı ve içleri kemik doluydu: Kafatasları, bacak kemikleri, kol kemikleri, parmak kemikleri... Irili ufaklı birçok kemik bir aradaydı. Ve hepsi de insan kemiği-ydi!

"Yeraltı mezarları bunun gibi mahzen-mezarlarla dolu," dedi Andrew. "Burada, karanlıkta kaybolmak pek hoş olmazdı."

Kemikler oldukça ufaktı, çocuk kemiklerine benziyordu. Küçük İnsanlar'ın kalıntıları olmalıydı.

İlerlemeye devam ettik ve çok geçmeden önümüzde hızla akan bir su sesi duydum. Köşeyi dönünce bir su akıntısından çok ufak bir ırmakla karşılaştık.

“Bu, katedralin önündeki ana caddenin altından akıyor,” dedi Andrew, kopkoyu akan suyu göstererek, “ve şuradan geçeceğiz...”

İşaret ettiği yerde dokuz tane atlama taşı vardı. Düz ve pürüzsüzdüler, hepsi de suyun çok az üstündeydi.

Bir kez daha Andrew önden gidip uzun adımlarla fazla zorlanmadan taştan taş atladı. Karşıya geçince durup benim de geçmemi bekledi.

“Bu gece kolay geçtik sayılır,” dedi, “ama şiddetli bir yağıştan sonra su seviyesi kayaları aşabilir. O zaman akıntıya kapılma riski olur.”

Yürümeye devam ettik, su sesi arkamızda kalmıştı.

Andrew aniden durunca omzunun üzerinden bir kapıya vardığımızı gördüm. Ne kapıydı ama! Böylesini daha önce hiç görmemiştim. Zeminden tavana, duvardan duvara, Andrew'nun tuttuğu mum ışığında parlayan geniş bir metal parmaklık tüneli tamamen kapatmıştı. Fazlaca gümüş içeren bir alaşımdan yapılmışa benziyordu ve oldukça yetenekli bir demirci ustası tarafından elle şekillendirilmiş olmalıydı. Parmaklıktaki her parça tek bir metal kalıptan değil de birbirine dolanarak spiral oluşturan daha ince birkaç

metal parçadan oluşuyordu. Tasarım oldukça karmaşıktı: belli belirsiz bazı desen ve şekiller vardı ama sanki parmaklığa baktıkça değişiyorlardı.

Andrew dönüp elini omzuma koydu. “İşte bu, Gümüş Kapı. Şimdi dinle beni,” dedi, “bu önemli. Yakınlarda bir şey var mı? Karanlığa ait bir şey?”

“Sanmıyorum,” dedim.

“Bu yeterli değil,” diye sertçe çıktı Andrew. “Emin olman lazım! Eğer bu yarattığı kaçırırsak sadece rahiplere değil, tüm eyalete dehşet saçar.”

Pekâlâ; karanlığa ait yaratıkların yakında olduğunun işareti olan soğuğu hissetmiyordum. Bu da güvende olduğumuzun bir işaretiydi. Ama Hayalet daima içgüdülerime güvenmemi söylemişti, ben de emin olmak için derin bir nefes alıp konsantre oldum.

Hiçbir şey... Hiçbir şey hissetmiyordum.

“Temiz,” dedim Andrew’ya.

“Emin misin? Kesinlikle emin misin?”

“Eminim.”

Andrew aniden dizlerinin üstüne çöküp arka cebinden bir anahtar çıkardı. Parmaklığın önünde küçük, eğik bir kapı vardı ve kilidi yere çok yakın olduğundan Andrew çömelmek zorunda kalmıştı. Çok dikkatli bir şekilde ufacık bir anahtarı kilide soktu. Atölyesinin duvarındaki o kocaman anahtar hatırladım. Anahtar büyüdükçe öneminin de arttığı düşünülebilirdi, ama burada tam tersi geçerliydi. Hangi

anahtar Andrew'nun şu anda elinde tuttuğundan daha önemli olabilirdi ki? Bu anahtar bütün eyaleti Zehir'den koruyordu.

Zorlanıyor gibi görünüyordu ve durmadan anahtarın konumunu değiştiriyordu. En sonunda anahtarı döndürebildi ve kapıyı açıp ayağa kalktı.

"Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladıktan sonra eğilip önce asayı kapıdan içeri ittim, ardından da emekleyerek karşıya geçtim. Geçer geçmez Andrew kapıyı arkamdan kilitleyip anahtarı bana uzattı. Alıp sol arka cebime, demir tozlarının yanına koydum.

"İyi şanslar," dedi Andrew. "Şimdi kilere geri dönüp bu yoldan dönme ihtimaline karşı bir saat kadar bekleyeceğim. Eğer dönmezsen eve gideceğim. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim. Sen cesur bir çocuksun Tom. Gerçekten de seninle birlikte gelebilecek cesaretim olmasını isterdim."

Ona teşekkür ettikten sonra arkamı dönüp sol elimde asayı, sağ elimde de mumu taşıyarak karanlığa doğru tek başıma yürümeye başladım. Bir anda yapmakta olduğum şeyin korkunçluğunu hissettim. Aklımı mı kaçırmıştım? Artık Zehir'in inindeydim ve her an karşıma çıkabilirdi. Ne düşünüyordum ki? Burada olduğumu biliyor olabilirdi!

Ama derin bir nefes alıp, Andrew'nun Gümüş Kapıyı açması sırasında oraya gelmediği için her şeyi biliyor olamayacağını düşünerek kendimi rahatlatım. Ve eğer yeraltı mezarları insanların söylediği kadar büyük bir alanı kaplıyorsa,

Zehir şu anda çok uzaklarda olabilirdi. Zaten ilerlemekten başka ne yapabilirdim ki? Hayalet'in ve Alice'in yaşamları yapmakta olduğum şeye bağlıydı.

Bir dakika kadar yürüdükten sonra tünel iki yöne ayrıldı. Birader Peter'ın söylediklerini anımsayarak soldakini seçtim. Etrafımdaki hava soğumuştı ve artık yalnız olmadığımı hissediyordum. Mum ışığının aydınlatamadığı kadar uzakta, yarasarlar gibi tünel duvarındaki mahzen-mezarlara girip girip çıkan ufak, parlak şekiller görüyordum. Ben yaklaşıncı yok oluyorlardı. Fazla yaklaşmıyorlardı ama bunların Küçük İnsanlar'dan bazılarının hortlağı olduğuna emindim. Hortlaklar beni fazla endişelendirmiyordu; aklımdan çıkaramadığım şey Zehir'di.

Köşeye geldim ve yolu takip edip sola dönerken ayağımın altında bir şey hissettim. Neredeyse takılıp düşecektim. Yumuşak ve yapış yapış bir şeye basmıştım.

Bir adım geri atıp ne olduğunu daha iyi görebilmek için mumu kaldırdım. Gördüklerim karşısında dizlerim titremeye başladı, elim titredikçe de mum ışığı dans ediyordu. Bu, ölü bir kedi idi. Ama beni rahatsız eden şey ölü olması değildi; ölüm şekliydi.

Sıçan ya da fare ararken yeraltı mezarlarına yanlışlıkla indiğine hiç şüphe yoktu, ama korkunç bir sonla karşılaşmıştı. Sırtüstü yatıyordu, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Zavallı hayvan öylesine dümdüz edilmişti ki hiçbir noktada vücudu iki buçuk santimetreden daha kalın değildi, kaldırımı yapışmıştı. Çıkık dili hâlâ parlıyordu, yani öleli

fazla uzun zaman geçmiş olamazdı. Dehşete kapılıp ürperdim. 'Preslendiğine' şüphem yoktu. Eğer Zehir beni bulursa, beni bekleyen son da bundan farksızdı.

O korkunç görüntünün arkamda kalmasına memnun olarak hızla ilerleyince ahşap bir kapıyla sonlanan taş basamaklara vardım. Eğer Birader Peter haklıysa, bu kapının arkasında rahip evinin şarap mahzeni olmalıydı.

Basamakları çıkıp Hayalet'in anahtarını kilide soktum. Kapı kolayca açıldı. Mahzene girince kapıyı arkamdan kapadım ama kilitlemedim.

Mahzen oldukça genişti, büyük fıçılar ve şişelerle dolu sıra sıra tozlu şarap rafları vardı. Bazı şişeler çok uzun süredir orada olmalıydı, üzerleri örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Burası çok sessizdi ve gizlenip beni izleyen biri yoksa tamamen ıssızdı. Elbette ki elimdeki mum sadece kısıtlı bir alanı aydınlatabiliyordu ve fıçıların ötesindeki karanlıkta her şey olabilirdi.

Birader Peter, Andrew'nun evinden çıkmadan önce bana rahiplerin buraya haftada bir ihtiyaçları kadar şarap almak için geldiklerini ve Zehir yüzünden çoğunun yeraltı mezarlarına girmeyi hayal bile edemeyeceklerini söylemişti. Ama aynı şeyi Sorgulayıcı'nın adamları için söylemezdi, onlar buralı değildi ve korkmalarını sağlayacak kadar bilgileri yoktu. Yalnız o da değil; birayı da içerler ve muhtemelen tek bir fıçıyla yetinmezlerdi.

Her on adımda bir durup dinleyerek mahzen boyunca dikkatle ilerledim. En sonunda koridora açılan kapıyı görabiliyordum ve tavanın solunda, tam duvarın bitimine yakın

büyük bir kapak vardı. Bizim evimizde de buna benzer bir kapak vardı. Komşu han ve çiftliklere bira sağladığımızdan çiftliğimize bir zamanlar 'Birahane Çiftliği' deniyordu. Birader Peter'ın açıkladığı gibi, bu kapak, rahip evinden geçmek zorunda kalmadan fiçılarla kasaların kolayca alınıp verilmesi için kullanılıyordu. Ve bu kapağın, kaçmak için en kolay yol olduğunu söylerken haklıydı. Ama eğer çıkmak için kapağı kullanırsam kesinlikle görülme riskim vardı, Gümüş Kapı'ya geri gitmekse Zehir'le karşılaşma riskini taşıyordu ve uzun süredir tutuklu kaldığından Hayalet, Zehir'le karşılaşacak kadar güçlü olamazdı. Ayrıca düşünülmesi gereken bir de lanet vardı. Buna inansa da, inanmasa da kaderle oyun oynamaya değmezdi.

Hemen kapağın altında büyük bira fiçileri vardı. Mumu fiçilerden birinin üzerine koyup asayı da bir diğerine dayadıktan sonra fiçilerden birine tırmanıp kilide ulaşabildim. Kilit, her iki taraftan da kilitlenip açılabilmesi için ahşap kapağın içine monte edilmişti. Oldukça basitti ve Hayalet'in anahtarı bu kez de işe yaradı, ama yukarıdan bakan birinin görme riskine karşılık kapağı şimdilik kapalı bıraktım.

Koridora açılan kapıyı da kolayca açtım, ses çıkarmamak için anahtarı çok yavaş döndürüyordum. Kardeşi çilingir olduğu için Hayalet'in ne kadar şanslı olduğunu düşündüm.

Kapıyı açıp uzun, dar bir koridora çıktım. Kimse yoktu ama yirmi adım kadar ötede, sağda, kapalı bir kapının üzerinde, duvara asılmış bir meşale görebiliyordum. Bu,

Birader Peter'ın bahsettiği nöbetçi odası olmalıydı. Daha da ileride ikinci bir kapı, onun da ötesindeyse üst kattaki odalara çıkıyor olması gereken taş basamaklar vardı.

Yavaşça birinci kapıya doğru ilerledim, neredeyse ayak uçlarıma basarak yürüyor ve gölgelerin içinde kalmaya gayret ediyordum. Nöbetçi odasına yaklaştığımda içeriden gelen sesleri duydum. Birinin öksürdüğünü, bir başkasının güldüğünü ve fısıltıları duyabiliyordum.

Bir anda kalbim güm güm atmaya başladı. Kapının hemen arkasında tok bir ses duymuştum, ama saklanmaya vakit bulamadan kapı hızla açıldı. Az daha bana çarpacaktı, hemen kapının arkasına, taş duvara yaslandım. Koridora çıkan bot seslerini duyabiliyordum.

"İşe dönmeliyim," dedi tanıdığım bir ses. Bu Sorgulayıcı'ydı ve hemen kapının iç tarafında duran biriyle konuşuyordu. "Birader Peter'ı getirmesi için birini gönderin, diğeriyle işim bitince de onu bana gönderin. Peder Cairns bize bir tutsağa mal olmuş olabilir; ama kimin suçlu olduğunu biliyordu, hakkını vermem lazım. Ve en azından bunu bana ihbar edecek kadar mantıklı davranabilirdi. Şu bizim iyi huylu biraderimizin ellerini sıkıca bağlayın ve nazik davranmayın. İpler derisini kesmeli ki neyle karşı karşıya olduğunu anlasın! Birkaç sert sözcükten fazlasıyla karşılaşacağına emin olabilirsiniz. Çok yakında sıcak demirler dilini çözecektir!"

Bu sözlerin üzerine nöbetçilerden yanıt yerine acımasız kahkahalar geldi. Ardından Sorgulayıcı kapıyı kapayıp

koridorun sonundaki merdivenlere doğru hızla yürürken, siyah pelerini de rüzgârda dalgalanıyordu.

Arkasını dönse beni anında görürdü! Bir an için tutsakların hücresinin önünde duracağını düşündüm, ama neyse ki merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kayboldu.

Zavallı Birader Peter. Sorguya çekilecekti ve onu uyarma şansım yoktu. Ve Sorgulayıcı'nın bahsettiği tutsak bendim. Beni serbest bıraktığı için ona işkence yapacaklardı! Ve sadece bu da değil: Peder Cairns Sorgulayıcı'ya benden bahsetmişti. Sorgulayıcı Hayalet'i ele geçirmiş olduğu için şimdi de benim peşime düşecekti. Her ikimiz için de çok geç olmadan, ustamı kurtarmalıyım.

Neredeyse büyük bir hata yapıp hücreye doğru yürümeye başlayacaktım; ancak tam zamanında, Sorgulayıcı'nın emirlerinin anında yerine getirileceğini fark ettim. Tahmin ettiğim gibi nöbetçi odasının kapısı yeniden açıldı ve ellerindeki sopaları sallaya sallaya merdivene doğru yürüyen iki nöbetçi çıktı.

Kapı içeriden kapanınca yine tam ortada kalmıştım, neyse ki şansım bir kez daha yaver gitti ve dönüp arkalarına bakmadılar. Merdivenlerden çıkıp gözden kaybolduktan sonra ayak seslerinin uzaklaşmasını ve kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim. İşte o sırada az ötedeki hücreden gelen sesleri duydum. Birisi ağlıyordu; bir başkası dua ediyordu. Sese doğru ilerleyince ağır, metal bir kapıya geldim. Üstte kalan üçte birlik kısmı dikey metal çubuklardan meydana gelmişti.

Mumu çubuklara yaklaştırıp içeri baktım. Mum ışığında hücre çok kötü görünüyordu ve görüldüğünden daha da kötü kokuyordu. O küçücük alana en az yirmi kişi tıkıştırılmıştı. Kimi yerde yatmış uyuyor gibi görünüyor, kimiyse sırtını duvara yaslamış, öylece oturuyordu. Kapının yanında bir kadın vardı ve duyduğum ses ona aitti. Dua ettiğini sanmıştım ama anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu ve gözleri de yuvalarında dönüp duruyordu, sanki yaşadığı şeyler aklını yitirmesine neden olmuş gibiydi.

Hayalet'i de, Alice'i de göremiyordum ama bu, onların içeride olmadığı anlamına gelmiyordu. Tutuklular –Sorgulayıcı'nın yakılmayı bekleyen tutukluları– buradaydı.

Vakit kaybetmeden asayı yere koydum, kilidini açıp yaşıca kapıyı araladım. İçeri girip Hayalet'le Alice'i aramak istiyordum, ama kapıyı tamamen açmaya fırsat bulamadan, anlamsız şeyler mırıldanan kadın öne yürüyüp yolumu kapadı.

Yüzüme doğru bağırarak bir şeyler söylüyordu. Neleri söylediğini anlayamıyordum, ama öyle yüksek sesle bağırıyordu ki dönüp nöbetçi odasına baktım. Saniyeler içinde diğerleri de arkasına toplanıp onu koridora doğru itmeye başladı. Hemen solunda bir kız vardı, Alice'ten en çok bir yaş kadar büyük olmalıydı. İri, kahverengi gözleri ve hoş bir yüzü vardı, ben de ona yöneldim.

“Birini arıyorum,” dedim fısıldayarak.

Başka bir şey diyememiştım ki konuşmak istercesine dudaklarını aralayınca kimi kırık, kimi çürümekten

siyahlaşmış dişleri ortaya çıktı. Kelimeler yerine boğazından gelen korkunç bir kahkaha patlatınca bir kargaşa başladı. Bu insanlar işkence görmüş ve günler hatta belki haftalardır ölümle burun buruna yaşamışlardı. Onlardan mantıklı davranmalarını ya da sakin olmalarını beklemenin faydası yoktu. Her yönden parmakların beni dürttüğünü hissediyordum ve vahşi bakışlı, iri yarı, sırık gibi bir adam sol elimi yakalayıp minnettarlık içinde aşağı yukarı sallamaya başladı.

“Teşekkürler! Teşekkürler!” diye bağırdı ve elimi öylesine sıkı ki kemiklerimi kıracağını düşündüm.

Elimi kurtarmayı başarinca yerden asayı alıp birkaç adım geriledim. Her an nöbetçiler gürültüyü duyup neler olup bittiğine bakmak için koridora çıkabilirdi. Ya Hayalet ve Alice bu hücrede değilse? Ya başka bir yerde tutuluyorlarsa?

Artık çok geçti, çünkü arkadan itilerek nöbetçi odasını geçmiştım bile ve birkaç saniye sonra şarap mahzeninin kapısındaıydım. Arkama bakınca insanların kuyruk halinde beni takip ettiğini gördüm. En azından artık kimse bağırmiyordu ama çok gürültü çıkıyordu. Nöbetçilerin içkiyi laızla kaçırmış olmalarını umuyordum. Muhtemelen tutukların gürültü yapmalarına alışkınlardı; kaçmalarını asla beklemiyor olmalıydılar.

Şarap mahzenine girince fiçılardan birinin üstüne çıkıp dengemi sağladıktan sonra kapağı yukarı ittirdim. Açık

kapaktan katedralin dış duvarının taş payandalarından birini görebiliyordum ve yüzümde soğuk havayla birlikte ıslaklık hissettim. Şiddetli bir yağmur yağıyordu.

Başkaları da fiçilerin üstüne çıkmaya başlamıştı. Bana teşekkür eden adam dirseğiyle beni yana itip kendini delikten yukarı çekti. Çok geçmeden dışarı çıkmıştı ve elini aşağı uzattı.

“Hadi!” diye fısıldadı.

Duraksadım. Hayalet’le Alice’in hücreden çıkıp çıkmadığını görmek istiyordum. Sonrasındaysa çok geçti, çünkü kadınlardan biri hemen yanımdaki fiçiye tırmanmış, ellerini yukarı uzatıyordu. Yukarıdaki adamsa hiç duraksamadan kadını bileklerinden kavrayıp kapaktan yukarı çekti.

Şansımı kaybetmiştim. Dışarı çıkabilmek için her şeyi göze alarak neredeyse kendi aralarında kavga etmeye başlamış olan başkaları da vardı. Ama herkes böyle değildi. Bir başka adam fiçilerden birini yan yatırıp, tırmanmayı kolaylaştırmak için dik duran fiçinin yanına kadar yuvarlayarak bir basamak oluşturdu. Yaşlı bir kadına çıkması için yardım etti, dengesini sağlamaya çalışırken yukarıdaki adam kadını bileklerinden kavrayıp yavaşça çekti.

Tutsaklar kapaktan dışarı çıkıyordu, ama hâlâ diğer kapıdan şarap mahzenine girenler vardı ve aralarında Hayalet ve Alice’i de görebilme umuduyla dönüp dönüp onlara bakıyordum.

Bir anda aklıma bir şey geldi. Ya içlerinden biri yürüemeyecek kadar çok hasta ya da zayıfsa ve hücreden çıkmadıysa?

Başka seçeneğim yoktu. Geri dönüp bakmalıydım. Fıçıdan aşağı atladım ama çok geçti: önce bir bağırış ardından da sinirli sesler duydum. Koridordan bot sesleri geliyordu. İri yarı, yapılı bir nöbetçi elinde kalm bir sopayla mahzene girdi. Çevreye şöyle bir baktıktan sonra öfkeyle bağırarak bana doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM 10

KIZ TÜKÜRÜĞÜ

Hiç duraksamadan, mumu söndürerek mahzeni karanlığa gömdükten sonra, asayı kapıyı gibi yeraltı mezarlarına açılan kapıya doğru koşmaya başladım.

Arkamda korkunç bir kargaşa vardı: bağırışlar, çığlıklar ve debelenme sesleri... Arkama bakınca, bir başka nöbetçi elinde meşaleyle mahzene girerken gördüm. En uzak duvardaki kapıya koşarken şarap fıçılarının arasına dalarak benimle arkamdaki ışık arasında kalmalarını sağladım.

Hayaleti ve Alice'i bırakıp gittiğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Buraya kadar gelip onları kurtaramamış olmak beni kahrediyordu. Sadece, kargaşa esnasında dışarı çıkmayı başarmış olduklarını umuyordum. Her iki si de karanlıkta çok iyi görebilirdi ve eğer *ben* yeraltı mezarlarına açılan kapıyı bulabildiysem, onlar da bulabilirdi. Tutsaklardan bazılarının benimle birlikte nöbetçilerden kaçarak mahzenin karanlık köşelerine doğru ilerlediğini hissedebiliyordum. Birkaçı benim önümdeydi. Belki de ustamla Alice aralarındaydı, ama seslenip nöbetçileri alarma

geçirmek istemiyordum. Şarap raflarının arasında ilerlerken, az ileride, yeraltı mezarlarına açılan kapının açılıp hemen kapandığını görür gibi oldum, ama emin olamayacağım kadar karanlıktı.

Birkaç saniye sonra ben de kapıdan geçtim. Kapıyı arkamdan kapar kapamaz kendimi öyle bir karanlığın içinde buldum ki burnumun ucunu bile göremiyordum. Orada, basamakların başında umutsuzca gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Basamakları görür görmez dikkatlice aşağı inip tünel boyunca hızla ilerledim. Eninde sonunda birilerinin kapıyı kontrol edeceğini biliyordum. Alice ve Hayalet'in hemen arkamda olabileceğini düşünerek kapıyı kilitlememiştim.

Genellikle karanlıkta iyi görürüm, ama sanki yeraltı mezarlarında etraf giderek daha da kararıyor gibiydi. Cebimden çıra kutusunu çıkardım. Eğilip taşın üstüne biraz çıra döktüm. Vakit kaybetmeden taş ve metali kullanarak bir kıvılcım elde ettim. Birkaç saniye sonra mumu yakabilmişim.

Mum ışığıyla çok daha hızlı ilerleyebiliyordum, ama attığım her adımda hava soğuyordu ve az ileride, duvarın üstünde bazı tekinsiz kıpırtılar gördüm. Yine beyaz, parlak şekillerin, gölgelerin arasında dolaştığını görebiliyordum, ama bu kez sayıca çok daha fazlaydılar. Ölüler toplanıyordu. Tünellerin arasından bir önceki geçişim onları rahatsız etmişti.

Durdum. O da neydi? Uzakta bir yerde, bir köpek uluması duydum. Kalbim hızla çarpıyordu. Gerçek bir köpek

miydi, yoksa Zehir olabilir miydi? Andrew, keskin dişleri olan iri, siyah bir köpekten bahsetmişti. Aslında Zehir olan iri bir köpek. Kendi kendime bu duyduğumun gerçek bir köpek olduğunu söylüyordum, bir şekilde yeraltı mezarlarına giren bir köpek. Eğer bunu bir kedi yapabildiyse, bir köpek de pekâlâ yapabilirdi.

Uluma yine duyuldu ve bu kez tünelin duvarlarında uzun bir süre yankılandı. Önümde miydi, yoksa arkamda mı? Bu tünelde miydi, yoksa bir başkasında mı? Bunu kestirebilmek imkânsızdı. Ama Sorgulayıcı ve adamları peşimdeyken kapıya doğru ilerlemekten başka çarem yoktu.

Hızla ilerlemeye devam ettim. Soğuktan titrerken, ezilmiş kediye basmamaya çalışarak yanından geçip çattallanan tünellerin birleştiği yere geldim. Köşeyi döner dönmez Gümüş Kapı tam karşımdaydı. İşte orada duraksadım, dizlerim titremeye başlamıştı, ilerlemekten korkuyordum. İleride, mum alevinin ötesindeki karanlıkta, biri beni bekliyordu. Gölgelerin arasında, sırtını duvara vermiş bir şekilde oturup, başını öne eğmiş bir silüet vardı. Kaçan tutsaklardan biri olabilir miydi? Benden önce kapıdan geçenlerden biri?

Geri dönemezdim, bu yüzden öne doğru birkaç adım atıp mumu havaya kaldırdım. Sakallı bir yüz bana bakıyordu.

“Nerede kaldın?” diye seslendi tanıdık bir ses. “Beş dakikadır burada bekliyorum!”

Konuşan Hayalet’ti, yaşıyordu ve iyi görünüyordu! Öne atıldım, kaçabilmiş olduğu için rahatlamıştım. Sol gözü morarmış, dudakları şişmişti. Dayak yemiş olduğu çok açıktı.

“İyi misiniz?” diye sordum, endişeli bir şekilde.

“Evet evlat. Nefeslenmem için bana birkaç dakika verirken çok daha iyi olacağım. Şu kapıyı aç da yola çıkalım.”

“Alice sizinle miydi?” diye sordum. “Aynı hücrede miydiniz?”

“Hayır evlat. Onu unutsan iyi olur. Bize sorundan başka bir şey getirmez ve şu anda ona yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.” Sesi acımasız ve sertti. “Başına gelenleri hak ediyor.”

“Yakılmayı mı?” diye sordum. “Cadıların yakılmasını asla tasvip etmezsiniz. Cadıları bir yana bırakın, bu genç bir kız, üstelik onun suçsuz olduğunu Andrew’ya kendiniz söylediniz.”

Şaşkına dönmüştüm. Alice’e asla güvenmemişti, ama onun hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak –özellikle de böylesine korkunç bir sonla kendisi de yüz yüze geldikten sonra– bana acı veriyordu. Peki ya Meg? Her zaman bu kadar soğuk ve katı yürekli olmamıştı...

“İyilik aşkına evlat, rüya mı görüyorsun yoksa, kendinde misin sen?” diye üsteledi Hayalet, sesinde kızgınlık ve sabırsızlık vardı. “Hadi, kendine gel artık! Anahtarı çıkar ve şu kapıyı aç!”

Duraksadığımı görünce elini uzattı. “Asamı ver evlat. ( ) nemli hücrede çok uzun süre kaldım ve bu gece yaşı kemiklerim ağrıyor...”

Tam ona uzattığım asayı kavramak üzereyken dehşet içinde geriledim.

Bunun sebebi yalnızca yüzüme çarpan sıcak, pis kokan nefesi değildi. Asayı almak için sağ elini uzatmıştı! Sağ elini... Sol elini değil!

Karşımdaki, Hayalet değildi! Bu, benim ustam değildi!

Olduğum yere mihlanmış şekilde ona bakarken eli yana düştü ve tıpkı bir yılan gibi parke taşlarının üzerinde kıvrılarak bana doğru ilerlemeye başladı. Yerimden kımıldayamadan kolu yerde sürünüp uzayarak normal boyutunun iki katına çıktı ve eliyle ayak bileğimi yakalayıp sıkıca kavradı. İlk tepkim ayağımı çekip kurtarmaya çalışmak oldu, ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Hiç hareket etmeden, öylece durdum.

Dikkatimi toplamaya çalıştım. Asayı kavrayıp korkumu dizginlemeye çalışırken nefes alıp veriyordum. Dehşete düşmüştüm, ama her ne kadar vücudum hareket etmiyorsa da aklım çalışmaya devam ediyordu. Bunun tek bir açıklaması vardı ve bunu düşünmek bile korkuyla ürpermeme neden oluyordu: Zehir'le karşı karşıyaydım!

Odaklanmaya çabalayarak önümdeki şeyi dikkatle inceledim. Bana yardımcı olabilecek her ayrıntıyı görmeye çalışıyordum. Hayalet'e çok benziyordu ve sesi de onun sesi gibiydi. Yılan gibi kıvrılan eli olmasa aradaki fark anlaşılmazdı.

Birkaç saniye daha baktıktan sonra, kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Bu, Hayalet'in öğrettiği bir hileydi: En büyük korkularımızla yüz yüze geldiğimizde yoğunlaşıp tüm duygularımızdan arınmaya çalışmalıydık.

“Bu her zaman işe yarar evlat!” demişti bana bir kere-
 inde. “Karanlık korkuyla beslenir ve eğer zihnin açık, mi-
 den de boşsa daha başlamadan savaşın yarısını kazanmış-
 ın demektir.”

İşe yarıyordu. Vücudum artık titremiyor, kendimi çok
 daha sakin, neredeyse rahatlamış hissediyordum.

Zehir ayak bileğimi bıraktı ve el de sürünerek yanı-
 ma döndü. Yaratık ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı.
 Adım atarken tuhaf bir ses duydum. Duymayı beklediğim
 bot seslerinden çok, taş kaldırımları iri pençeler çiziyor-
 muş gibi bir ses çıkıyordu. Zehir’in hareketleri havanın
 düzenini de bozduğundan mum dalgalanıyor ve Hayalet’in
 Gümüş Kapı’ya vuran yansıması bozuluyordu.

Hızla diz çöküp mumla asayı yere, tam aramıza koy-
 dum. Birkaç saniye içinde tekrar ayağa kalkmış, arka cep-
 lerimden bir avuç tuzla bir avuç demir çıkarmıştım.

“Boşa harcıyorsun vaktini, evet boşa,” dedi Zehir, sesi
 artık Hayalet’inkine benzemiyordu. Kulak tırmalayıcı ve
 derin sesi yeraltı mezarlarını çevreleyen kayalarda yankı-
 lanıyor, beni tepeden tırnağa titretiyordu. “Bunun gibi eski
 oyunlara gelmem. Uzun yaşadım, evet, bundan zarar görme-
 yecek kadar uzun! Ustan, Yaşlı Kemik, bir zamanlar bunu
 denedi ama onun için iyi olmadı. Hem de hiç iyi olmadı.”

Duraksadım, ama yalnızca bir an için. Yalan söylüyor
 olabilirdi; her şeyi denemeye değerdı. Tam o anda, demir
 tozlarının arasındaki bir şeyi hissettim. Bu, Gümüş Kapı’nın
 küçük anahtarıydı. Onu kaybetmeyi göze alamazdım.

“Ahhh... ihtiyacım olan şey, sende,” dedi Zehir, sinsice gülümseyerek.

Aklımı mı okumuştı? Yoksa sadece yüz ifademden mi anlamış ya da tahmin etmişti? Nasıl olduğu önemli değildi, çok şey biliyordu.

“Bak,” dedi, yüzünde şeytani bir ifade vardı, “eğer şu Yaşlı Kemik benimle başa çıkamadıysa, senin ne şansın olabilir ki? Hiç şansın yok! Buraya gelecekler, aşağıya ve seni arayacaklar. Nöbetçileri duymuyor musun? Yanacaksın! Diğerleriyle birlikte yanacaksın! Bu kapıdan başka çıkış yok. Çıkış yok, görmüyor musun? Çok geç olmadan anahtarı kullan!”

Zehir kenara çekilmiş, sırtını tünelin duvarına vermişti. Tam olarak ne istediğini biliyordum: Benimle birlikte kapıdan çıkmak, özgür olmak, eyaletin istediği yerinde kötülüklerine devam edebilmek. Hayalet’in ne söyleyeceğini biliyordum; benden ne bekleyeceğini. Zehir’in yeraltı mezarlarında tutsak kalmasını sağlamak benim görevimdi. Bu, benim yaşamımdan bile daha önemliydi.

“Aptal olma!” diye tısladı Zehir, bir kez daha; sesi Hayalet’inkinden çok daha şiddetli ve kulak tırmalayıcıydı. “Beni dinlersen serbest kalırsın! Ve ödüllendirilirsin. Büyük bir ödül. Yaşlı Kemik’e önerdiğim ödülün aynısı, ama o beni dinlememişti. Ve bak bu onu ne duruma düşürdü? Söylesene! Yarın yargılanacak ve suçlu bulunacak. Bir sonraki gün de yakılacak.”

“Hayır!” dedim. “Bunu yapamam.”

Bun duyunca Zehir’in yüzü öfkeyle doldu. Hayalet’e benziyordu ama çok iyi tanıdığım o çehre kötülükle bozulmuş,

değişmişti. Bana doğru bir adım daha atıp yumruğunu havaya kaldırdı. Bu yalnızca mum ışığının bir oyunu olabilirdi ama sanki yaratık büyüyor gibi görünüyordu. Ve başımla omuzlarımdan bastırmaya başlayan görünmez bir ağırlık hissediyordum. Dizlerimin üzerine çökerken taş kaldırma yapışmış kediyi düşündüm ve beni de aynı kaderin beklediğini fark ettim. Nefes almaya çalıştım, fakat yapamadım ve paniğe kapıldım. Nefes alamıyordum! Her şey buraya kadardı!

Mum ışığı, gözlerime çöken karanlıkta kayboldu. Umutsuzca konuşmaya, merhamet dilemeye çalıştım, ama Gümüş Kapı'yı açmadığım sürece merhamet gösterilmeyeceğini biliyordum. Ne düşünmüştüm ki? Birkaç aylık eğitimle Zehir kadar kötü ve güçlü bir yaratığa karşı kendimi savunacağıma inanarak ne büyük aptallık etmişim! Ölüyordum; buna emindim. Yeraltı mezarlarında, bir başıma... Ve hepsinden kötüsü de korkunç bir başarısızlığa uğramıştım. Ne ustamı ne de Alice'i kurtarabilmişim.

Tam o anda uzaktan gelen bir ses duydum; kaldırım taşlarına vuran bir ayakkabı sesiydi bu. Söylediklerine göre ölerken en son kaybedilen duyu işitmeymiş. Ve bir an için duyduğum bu sesin, hayatta duyduğum son ses olduğunu düşündüm. Ama sonra vücudumu bastıran o görünmez ağırlık yavaşça kalktı. Görüşüm açıldı ve yeniden nefes alabiliyordum. Zehir'in başını çevirip tünelin kıvrıldığı yere baktığını gördüm. Aynı sesi Zehir de duymuştu!

Ses yeniden duyuldu. Bu kez hiç şüphe yoktu. Ayak sesleri... Birisi geliyordu!

Dönüp Zehir'e bakınca değiştiğini gördüm. Gördükleri mi daha önce hayal bile etmemiştim. Gerçekten *büyüyordu*. Başı neredeyse tavana değiyordu, vücudu öne kıvrılmıştı ve yavaşça değişen yüzü artık Hayalet'inkine benzemiyordu. Çenesi uzuyor, öne ve yukarıya doğru uzanarak kancaya benziyordu ve burnu da aşağı kıvrılarak çenesine uzanıyordu. Asıl biçimini mi alıyordu; katedralin ana kapısının girişindeki yontunun şeklini? Asıl gücüne kavuşmuş muydu?

Yaklaşan ayak seslerini dinledim. Mumu söndürecek-tim, ama Zehir'le karanlıkta tek başıma kalmak istemediğimden bunu yapmadım. En azından yaklaşan sese bakılacak olursa gelen bir tek kişiydi, Sorgulayıcı'nın adamları değil. Kim olduğu umurumda değildi. Beni şimdilik kurtarmıştı.

Yaklaşan kişi köşeyi dönüp mum ışığının aydınlığına girerken önce ayaklarını gördüm. Sivri burun ayakkabılar, köşeyi dönerken belini savuran siyah elbiseli, ince bir kız.

Bu Alice'ti!

Duraksadı, hızla bana doğru baktı ve gözleri irileşti. Başını kaldırıp Zehir'e baktığında yüz ifadesi korkmuştan çok, sinirlenmiş gibiydi.

Arkama baktım ve bir an için Zehir'le göz göze geldik. Gözlerinde alev alev yanan hiddetin yanı sıra başka bir şey daha görebiliyordum; ama bunun ne olduğunu anlayamadan, Alice kedi gibi tıslayarak Zehir'e doğru koşmaya başladı. Sonra, beni tamamen şaşırtarak, yüzüne tükürdü.

Sonrasında olanlar gözle görülemeyecek kadar hızlı gelişti. Ani bir rüzgâr çıktı ve Zehir yok oldu.

Çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz kaldık. Sonra Alice bana döndü.

“Kız tükürüğünü çok sevmeyi, değil mi?” diye sordu, belli belirsiz gülümseyerek. “Tam zamanında gelmişim.”

Yanıt vermedim. Zehir’in bu kadar çabuk kaçmış olduğuna inanamıyordum. Hiç vakit kaybetmeden dizlerimin üstüne çökmüş, anahtarı Gümüş Kapı’nın kilidine sokmaya çalışıyordum. Ellerim titriyordu ve Andrew yaparken neden zorlandığını anlayabiliyordum.

En sonunda anahtarı sokmayı başarıp çevirdim. Kapıyı açtım, anahtar ve asayı alıp sürünerek karşı tarafa geçtim.

“Mumu getir!” diye bağırdım Alice’e ve o da güvenli bir şekilde geçer geçmez anahtarı kilidin diğer tarafına sokup çevirmeye çalıştı. Bu kez sanki yıllar geçmiş gibi uzun sürdü; her an Zehir’in geri gelmesini bekliyordum.

“Daha hızlı olamaz mısın?” diye sordu Alice.

“Göründüğü kadar kolay değil,” dedim.

En sonunda kapıyı kilitlemeyi başardım ve rahat bir nefes aldım. Sonra Hayalet’i hatırladım...

“Bay Gregory seninle aynı hücrede miydi?” diye sordum.

Alice başını iki yana salladı. “Bizi kurtardığında yoktu. Sorgulamak için sen gelmeden bir saat kadar önce çıkarılmışlardı.”

Yakalanmadığım için şanslıydım. Tutukluları hücreden çıkarabildiğim için şanslıydım. Ama şansın kendi kendini

dengeleme biçimi vardır. Bir saat kadar geç kalmıştım. Alice özgür, ama Hayalet hâlâ tutsaktı ve bir şeyler yapmazsam yakılacaktı.

Daha fazla vakit kaybetmeden Alice'e tünel boyunca coşkuyla akan nehre varana kadar yol gösterdim.

Çabucak karşıya geçtim, ama arkamı döndüğümde Alice hâlâ karşı kıyıda, suya bakıyordu.

"Çok derin Tom!" diye bağırdı. "Çok derin ve taşlar da kaygan!"

Yeniden karşıya geçip yanına çıktım. Sonra, elini tutarak onu dokuz düz taşın üzerinden geçirdim. Çok geçmeden boş eve çıkan açık kapağa varmıştık ve kilere girer girmez kapağı arkamızdan kapattım. Maalesef Andrew gitmişti. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Hayalet'in hücrede olmadığını, Birader Peter'in tehlikede olduğunu ve söylentilerin gerçek olduğunu –Zehir'in eski gücünün geri geldiğini– söylemem gerekliydi.

"Bir süre burada kalsak iyi olur. Bu kadar çok sayıda kaçan olduğunu fark eder etmez Sorgulayıcı bütün kasabayı aramaya başlayacaktır. Bu ev perili, en son bakmak isteyecekleri yer, bu evin kileri olur."

Alice başını salladı ve ilkbahardan bu yana ilk kez ona tam anlamıyla bakabildim. Boyu benim kadar uzundu, bu da en az iki buçuk santimetre kadar uzamış demektir, ama üzerinde hâlâ onu Staumin'daki teyzesine götürdüğüm zamanki elbise vardı. Eğer aynı siyah elbise değilse bile, onun bir eşi olmalıydı.

Yüzü her zamankinden daha güzeldi, fakat daha zayıf ve yaşlı görünüyordu; sanki onu çabucak büyümeye zorlayan şeyler görmüş gibiydi, kimsenin görmek zorunda kalması gereken şeyler. Siyah saçları keçe gibi ve çok pisti, yüzü de kirden kararmıştı. Alice en az bir aydır banyo yapmamış gibi görünüyordu.

“Seni yeniden görmek güzel,” dedim. “Seni Sorgulayıcı’nın arabasında görünce her şeyin bittiğini düşündüm.”

Yanıt vermedi. Sadece kolumu tutup sıktı. “Açlıktan ölmek üzereyim Tom. Yiyecek bir şeyin yok değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Şu küflü peynirden bile bir lokma yok mu?”

“Üzgünüm,” dedim. “Hiç kalmadı.”

Alice arkasını dönüp yığının en üstündeki eski halılardan birini yakaladı.

“Yardım etsene Tom,” dedi. “Oturmam lazım ve şu soğuk taşlara oturmaktan hiç hoşlanmıyorum.”

Mumla asayı yere koydum ve birlikte halıyı yere serdik. Kuf kokusu yoğunlaşmıştı ve ortaya çıkan böcek ve tahta kuruları kilerin zemininde hızla kaçıştılar.

Alice, aldırış etmeden halının üzerine oturup dizlerini kendine doğru öyle çok çekti ki, çenesini dizlerinin üstüne yerleştirebildi. “Bir gün tüm bunların acısını çıkaracağım. Kimse bu şekilde davranılmayı hak etmiyor.”

Yanına oturup elimi elinin üstüne koydum. “Ne oldu?” diye sordum.

Bir süre sessiz kaldı ve tam bana yanıt vermeyeceğine karar vermiştim ki aniden konuşmaya başladı:

“Beni tanıdıktan sonra yaşlı teyzem bana iyi davrandı. Evet, beni çok çalıştırıyordu, ama bana hep iyi baktı. Tam Staumin’da yaşamaya alışıyordum ki Sorgulayıcı geldi. Bizi hazırlıksız yakalayıp kapıyı kırarak girdi. Ama teyzem, Kemikli Lizzie gibi değildi. Cadı değildi.

Gece yarısı, büyük bir kalabalık gülerек ve alay ederek izlerken onu küçük göle attılar. Çok korkmuştum ve sıranın bana geleceğini biliyordum. Ayaklarını ellerine bağlayıp attılar. Taş gibi dibe çöktü. Çok karanlık ve yağmurlu bir geceydi; tam suya attıklarında sert bir rüzgâr esip meşalelerin çoğunu söndürdü. Onu bulup dışarı çıkarmaları çok uzun sürdü.”

Alice yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkırarak ağlamaya başladı. Anlatmaya devam edebilecek kadar sakinleşmesini bekledim. Ellerini çektiğinde gözleri kuruydu ama dudakları titriyordu.

“Onu çıkardıklarında ölmüştü. Bu haksızlık Tom! Yüzemedi, dibe çöktü; yani masumdu ama onu yine de öldürdüler! Sonrasında beni diğerleriyle birlikte yük arabasına koydular.”

“Annem bana cadıları yüzdürmenin işe yaramadığını söylemişti,” dedim. “Bu yöntemi sadece aptallar kullanır.”

“Hayır Tom, Sorgulayıcı aptal değil. Emin ol, yaptığı her şeyin bir nedeni var. O çok açgözlü. Gözünü para hırsı bürümüş. Yaşlı teyzemin evini satıp parayı almış. Parayı sayarken onu gördük. Bunu hep yapıyor. İnsanlara cadı diyor,

onları aradan çıkarıp evlerini, topraklarını ve paralarını alıyor. Dahası, bundan hoşlanıyor. İçinde karanlık var. Bütün bunları eyaleti cadılardan kurtarmak için yaptığını söylüyor, ama tanıdığım tüm cadılardan daha acımasız ve bu da onun nasıl biri olduğunu gösteriyor.

Maggie diye bir kız vardı. Benden çok büyük değildi. Onu yüzdürmekle uğraşmadı. Farklı bir şekilde test etti ve hepimiz de seyretmek zorunda kaldık. Sorgulayıcı uzun, keskin bir iğne kullandı. İğneyi defalarca kızın vücuduna batırdı. Çığlıklarını duymalıydın. Zavallı kız neredeyse acıdan çıldıracaktı. Bayılıp duruyordu ve masanın yanında onu ayıltmak için bir kova su bulunduruyorlardı. Ama en sonunda aradıklarını buldular. Şeytanın izi! Bunun ne olduğunu biliyor musun Tom?”

Başımı salladım. Hayalet, bunun cadı avcılarının kullandığı şeylerden biri olduğunu söylemişti. Ama bu da başka bir yalan, demişti. Şeytanın izi diye bir şey yoktu. Karanlıkla ilgili doğru bilgilere sahip herkes bunu bilirdi.

“Bu çok acımasızca ve adil değil,” diye devam etti Alice. “Bir süre sonra acı çok fazla oluyor ve vücudun uyuşuyor. Yani en sonunda iğne battığında hissetmiyorsun. İşte o anın şeytanın sana dokunduğu an olduğunu söylüyorlar ve suçlu olduğun için yakılman gerekiyor. En kötüsü de Sorgulayıcı’nın yüzüne bakmaktı. Öyle keyiflenmişti ki!.. Bunu yanına bırakmayacağım. Acısını çıkartacağım. Maggie yakılmayı hak etmiyor.”

“Hayalet de yakılmayı hak etmiyor!” dedim üzgün bir şekilde. “Hayatı boyunca ‘karanlık’la savaşmak için çalıştı.”

“O bir erkek ve ölümü kimilerine göre daha kolay olacak,” dedi Alice. “Sorgulayıcı kadınlara daha çok çektiriyor. Onların yanmasının uzun sürmesini sağlıyor. Kadınların ruhunu kurtarmanın erkeklerinkinden daha zor olduğunu, işledikleri günahlardan pişman olmalarını sağlamak için çok daha fazla acı çekmeleri gerektiğini söylüyor.”

Bu da bana Hayalet’in, Zehir’in kadınlara dayanamadığıyla ilgili söylediklerini hatırlattı. Kadınların onu endişelendirdiğini söylemişti.

“Tükürdüğün yaratık Zehir’di,” dedim. “Adını duymuş muydun? Onu bu kadar kolay korkutmayı nasıl başardın?”

Alice omuz silkti. “Birilerinin, etraflarında olmandan hoşlanmadığını anlamak çok zor değil. Bazı erkekler de böyledir; hoş karşılanmadığımda bunu mutlaka anlarım. Yaşlı Gregory’nin yanında bunu hissediyordum ve aşağıda da aynı şeyi hissettim. Ve tükürük çoğu şeyi kaçırır. Bir kurbağanın üzerine üç kez tükürdün mü bir ay, hatta daha uzun süre, derisi soğuk ve nemli olan hiçbir şey yanına yaklaşmaz. Lizzie buna yemin ederdi. Ama Zehir için aynı şeyin geçerli olduğunu düşünmüyorum. Evet, bu yaratığı duymuştum. Ve artık şekil değiştirebiliyorsa ciddi bir sorunumuz var demektir. Onu hazırlıksız yakaladım, hepsi bu. Bir dahaki sefere hazır olacaktır, bu yüzden tekrar aşağı inmeyeceğim.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Öylece küflenmiş eski halıya bakarken Alice’in derin derin nefes alıp vermeye

başladığını duydum. Ona baktığımda gözleri kapanmış, çenesi dizlerinin üzerinde, olduğu yerde uyuyakaldığını gördüm.

Mumu söndürmek istemiyordum, ama kilerde ne kadar kalmamız gerektiğini bilmiyordum ve bir kısmını sonrası için saklamak iyi olurdu.

Mumu söndürdükten sonra uyumaya çalıştım ama bu çok zordu. Bir kere çok üşümüştüm ve titriyordum. Ayrıca Hayalet'i aklımdan çıkaramıyordum. Onu kurtaramamıştık ve Sorgulayıcı olanlar yüzünden çok sinirlenmiş olmalıydı. Çok geçmeden insanları yakmaya başladı.

En sonunda uyumuş olmalıyım, çünkü kulağımın dibinde aniden Alice'in sesini duyunca uyanıverdim.

"Tom," dedi, fısıltıyla konuşuyordu, "şurada, kilerin köşesinde bir şey var. Bana bakıyor ve ondan pek hoşlanmadım."

Alice haklıydı. Köşede bir şey olduğunu hissedebiliyordum ve üşümüştüm. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Bu yine Matty Barnes olmalıydı.

"Endişelenme Alice," dedim. "O sadece bir hortlak. Unutmaya çalış. Korkmadığın sürece sana zarar veremez."

"Korkmuyorum. En azından şimdilik..." Duraksayıp ekledi. "Ama o hücrede korkuyordum. Gözümü bile kırpmadım, tüm o bağırışlar ve çılgılıklardan sonra. Birazdan yine uykuya dalarım. Sadece gitmesini istiyorum. Bu hoş değil, öylece durup bakması..."

“Şimdi ne yapmam lazım bilmiyorum,” dedim yeniden Hayalet’i düşünerek.

Alice yanıt vermedi, nefes alıp verişini yeniden derinleştirdi. Uyumuştum. Ve ben de yeniden uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sesle aniden uyandım.

Bot sesiydi. Hemen üstümüzdeki mutfakta birileri vardı.

BÖLÜM II

HAYALETİN DAVASI

Kapı gıcırtyla açıldı ve odaya mum ışığı doldu. Neyse ki gelen Andrew’ydu.

“Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim,” dedi. Elinde küçük bir paket vardı. Paketi yere, elindeki mumu da benimkinin yanına koyarken başıyla Alice’i işaret etti. Alice hâlâ derin uykudaydı; sırtını bize dönmüş, yüzünü ellerinin üstüne koymuştu.

“Peki ya bu kim?” diye sordu.

“Chipenden’in yakınlarında yaşıyordu,” dedim. “Adı Alice. Bay Gregory orada değildi. Onu sorgulamak için yukarı çıkarmışlar.”

Andrew üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. “Birader Peter da böyle söyledi. Daha şanssız olamazdın. Yarın saat sonra gitsen diğerleriyle birlikte hücrede olacaktı. Toplam on bir kişi kaçmış, ama beşi hemen yakalanmış. Kötü haberler bununla da bitmiyor. Sorgulayıcı’nın adamları Birader Peter’ı benim dükkânımdan çıkar çıkmaz yolda tutukladılar. Üst kat penceresinden gördüm. Bu kasabada

sonum geldi demektir. Herhalde sırada ben varım, ama sorgulanmak için burada bekleyecek değilim. Dükânı kilitledim bile. Alet edevatım yük arabasında ve güneye, eskiden çalıştığım Adlington'a gidiyorum.”

“Üzgünüm Andrew.”

“Üzülme. Kim kendi kardeşine yardım etmezdi ki? Hem bu benim için o kadar da kötü değil. Dükân kiraydı ve elimde bir mesleğim var. Nerede olsa iş bulabilirim. İşte,” dedi kutuyu açarken, “sana biraz yemek getirdim.”

“Saat kaç?” diye sordum.

“Şafak sökmesine birkaç saat var. Buraya gelerek tehlikeye atıldım. Tüm o kargaşadan sonra kasabanın yarısı ayakta. İnsanların çoğu Balıkçıkapı'daki büyük salona gitmiş. Dün gece olanlardan sonra Sorgulayıcı hâlâ elinde olan tutuklular için hızlı bir yargılama yapacak.”

“Neden günün ağarmasını beklemiyor?” diye sordum.

“O zaman daha da çok insan katılır,” diye yanıtladı Andrew. “Gerçek bir itiraz olmadan halletmek istiyor. Kasaba halkının bir kısmı yaptıklarına karşı. Yakılmaya gelince, bugün hava karardıktan sonra nehrin güneyinde, Wortham'daki işaret kulesinde olacak. Herhangi bir sorun çıkma olasılığına karşı Sorgulayıcı'nın yanında çok sayıda silahlı adam olacaktır, yani aklın varsa gece çökene kadar burada kalıp sonra da yola koyulursun.”

Daha paketi açmadan Alice bize dönüp doğruldu. Belki de sadece yemeğin kokusunu almıştı ya da bunca zamandır uyuyor numarası yaparak bizi dinlemişti. Pakette salam

dilimleri, taze ekmek ve iki büyük domates vardı. Alice, Andrew'ya teşekkür dahi etmeden hemen yemeye koyuldu. Ben de bir an duraksadıktan sonra ona katıldım. Gerçekten çok acıkmıştım ve artık oruç tutmanın bir anlamı kalmamıştı.

“O halde ben gidiyorum,” dedi Andrew. “Zavallı John! Ama artık yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

“Son bir kez daha onu kurtarmayı denemeye değmez mi?” diye sordum.

“Hayır, elinden geleni yaptın. Duruşmanın yakınına bile gitmek çok tehlikeli. Ve çok yakında John da diğer zavallıların yanında, silahlı nöbetçilerin gözetiminde diri diri yakılmak üzere Wortham'a doğru yola çıkmış olacak.”

“Peki ya şu lanet?” diye sordum. “Onun bir işaret kulesinin tepesinde değil, yer altında tek başına ölmek üzere lanetlendiğini siz söylemişsiniz.”

“Ah, şu lanet. Tıpkı John gibi ona ben de inanmıyorum. Sadece Sorgulayıcı kasabadayken Zehir'in peşine düşmesini engellemeye çabalıyordum. Hayır, korkarım ağabeyimin kaderi bu, kendini kurtarsan iyi edersin. John bir keresinde bana Caster'ın yakınlarında bir hayaletin çalıştığından bahsetmişti. eyaletin kuzey sınırlarını kolluyor. John'un ismini verirsen seni yanma alabilir. Bir zamanlar John'un cıraklarındandı.”

Andrew başını sallayarak gitmek üzere arkasını döndü. “Mumu size bırakacağım,” dedi. “Yolda şansınız bol olsun. Ve eğer günün birinde iyi bir çilingire ihtiyacın olursa nereye gelmen gerektiğini biliyorsun.”

Konuşmasını bitirir bitirmez gitti. Kilerin merdivenlerini çıkıp kapıyı arkasından kapamasını dinledim. Birkaç saniye sonra Alice parmaklarındaki domates suyunu yalıyordu. Her şeyi yemiştik; tek bir kırıntı bile kalmamıştı.

“Alice,” dedim, “duruşmaya gitmek istiyorum. Hayalet’e yardım etmek için bir şey yapma şansım olabilir. Benimle gelir misin?”

Alice’in gözleri açıldı. “Bir şey yapmak mı? Neler söylediğini duydun. Yapılacak bir şey yok Tom! Silahlı adamlara karşı ne yapabilirsin ki? Hayır, mantıklı ol. Bu riski almaya değer mi? Hem ben neden sana yardım edecekmişim? Yaşlı Gregory benim için aynısını yapmazdı. Beni yakılmaya terk ederdi, gerçek bu!”

Buna ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir bakıma bu doğruydı. Hayalet’e, Alice’e yardım etmemizi teklif ettiğinde reddetmişti. Derin bir nefes alarak ayağa kalktım.

“Ben yine de gidiyorum,” dedim.

“Hayır Tom, beni burada bırakma. Bu hortlakla beni yalnız bırakma...”

“Korkmadığımı sanıyordum.”

“Korkmuyorum. Ama en son uykuya daldığımda boğazımı sıkmaya başladığımı hissettim. Sen burada olmazsan daha kötüsünü yapabilir.”

“O halde benimle gel. O kadar tehlikeli olmaz, çünkü hava hâlâ karanlık olacak. Ve saklanmak için en iyi yer kalabalığın arasındır. Hadi, lütfen. Ne diyorsun?”

“Bir planın var mı?” diye sordu. “Bana anlatmadığın bir şey?”

Başımı iki yana salladım.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi.

“Bak Alice, sadece gidip bakmak istiyorum. Eğer yar-
dım edemezsem geri döneriz. Ama en azından denemez-
sem kendimi asla affetmem.”

Alice isteksizce ayağa kalktı. “Gelip neler olup bittiğini
göreceğim,” dedi. “Ama eğer çok tehlikeliyse hemen geri
döneceğimize söz vermelisin. Sorgulayıcı’yı senden daha
iyi tanıyorum. İnan bana, o etraftayken bir girişimde bu-
lunmak çok riskli.”

“Söz veriyorum,” dedim.

Hayalet’in çantasıyla asasını kilerde bıraktım ve davanın
yapılacağı Balıkçıkapa’ya doğru yola çıktık.

***

Andrew kasabanın yarısının uyanık olduğunu söyle-
mişti. Bu çok abartılıydı, ama sabahın bu kadar erken bir
saati için, perdelerin arkasında titreyen çok sayıda mum
vardı ve birçok insan da karanlık caddelerde bizimle aynı
yönde ilerliyordu.

Muhafızların yolu kuşatmış olacağını düşündüğümden
binanın yakınına bile yaklaşabileceğimi ummuyordum;
oysa Sorgulayıcı’nın adamlarından eser yoktu. Büyük, ah-
şap kapılar ardına kadar açıldı ve girişte bir kalabalık vardı,
sanki içeride yeterince yer yokmuş gibi yola kadar taşmış-
lardı.

Dikkatlice önden ilerledim, karanlık olmasına mem-
nundum. Kalabalığa ulaştığımda, ilk bakışta düşündüğüm

kadar yoğun olmadığını fark ettim. Binanın içinde, havada taze leş kokusu gibi, iç bayıltıcı bir koku vardı. Büyük, tek bir salondur ve taş döşemelerin üzerine gelişigüzel bir şekilde talaş serpilmişti. İnsanların çoğu benden uzun olduğundan kalabalığın arkasındayken iyi göremiyordum, ama az ileride kimsenin ilerlemek istemediği geniş bir boşluk vardı. Alice'i elinden yakalayıp ardından çekiştirerek kalabalığın arasına daldım.

Salonun arka taraflarının karanlık olmasına karşılık ön kısmı, ahşap bir platformun köşelerindeki iki büyük meşaleyle aydınlatılmıştı. Sorgulayıcı platformun önünde ayakta duruyor, aşağıya bakarak boğuk sesle bir şeyler söylüyordu.

Çevremdekilere bakınca yüzlerinde farklı ifadeler gördüm: hiddet, üzüntü, acı ve teslimiyet. Kimisi hiç saklamadan düşmanca bakıyordu. Muhtemelen bu kalabalık, Sorgulayıcı'nın yaptıklarına karşı olan kişilerden oluşuyordu. İçlerinden bazıları suçlananların yakını ya da arkadaşı dahi olabilirdi. Bu düşünce, bir an için, bir kurtarma girişimi denenebileceğine dair umut ışığı yaktı.

Ama hemen sonra bütün umutlarım kırıldı. Neden kimsenin öne ilerlemediğini gördüm. Platformun altındaki beş uzun sıranın üzerinde, sırtı bize dönük oturan rahipler vardı; hemen arkalarındaysa nemrut yüzleri bize dönük duran iki sıra silahlı adam. Kimi kollarını kavuşturmuştu; kimiye kılıçlarını çekmek için sabırsızlanıyormuşçasına kabzalarını tutuyordu. Kimse onlara fazla yaklaşmak istemiyordu.

Tavana bakınca binanın kenarını yüksek bir balkonun çevrelediğini gördüm; yerden bakıldığında hepsi de birbirine benzeyen solgun yüzler dikkatle aşağı bakıyordu. En güvenli yer orasıydı ve oradan her şey çok daha iyi görülebilirdi. Sol tarafta basamaklar vardı ve Alice'i çekerek oraya yöneldim. Çok geçmeden geniş balkonda ilerliyorduk.

Dolu değildi ve kapılarla platformun ortasına yakın bir yerde, korkuluğun hemen arkasında kendimize bir yer bulduk. Havada hâlâ o aynı taze leş kokusu vardı ve şimdi taş döşemedekilerden çok daha güçlüydü. Aniden kokunun ne olduğunu anladım. Bu bina kesinlikle mezbaha olarak kullanılıyor olmalıydı. Bu, kan kokusuydu.

Platformdaki tek kişi Sorgulayıcı değildi.

Hemen arkada, gölgelerin arasında, kalabalık bir nöbetçi grubu davayı bekleyen tutukluları kordon altına almıştı. Sorgulayıcı'nın hemen arkasındaysa ağlayan bir tutukluyu kollarından yakalamış iki nöbetçi daha vardı. Uzun boylu ve uzun, koyu renk saçları olan bir kızdı, bu tutuklu. Üzerinde yırtık pırtık bir elbise vardı, ayakkabısı ise yoktu.

"Bu Maggie!" diye kulağıma tısladı Alice. "İğne batırıp durduklarını anlattığım kız. Zavallı Maggie, bu haksızlık! Kaçtığını düşünmüştüm..."

Burada ses çok daha iyiydi ve Sorgulayıcı'nın söylediği her kelimeyi duyabiliyordum. "Bu kadın kendi dudaklarıyla suçlu olduğunu itiraf etmiştir!" diye bağırdı, yüksek ve kibirli bir ses tonuyla. "Her şeyi itiraf etti ve teninde Şeytan'ın izi bulundu. Kazığa bağlanıp yakılmaya mahkum ediyorum. Ve Tanrı ruhunu affetsin!"

Maggie daha da yüksek sesle, hıçkırarak ağlamaya başladı, ama onu zapt edenler saçlarından tutup platformun arkasında kalan bir kapıya doğru sürüklediler. Kapıdan henüz geçmişti ki üzerinde siyah bir cüppe olan, elleri arkadan bağlanmış bir başka tutsak, meşalenin aydınlattığı alana çıkarıldı. Bir an için yanıldığımı düşündüm, ama hiç kuşku yoktu.

Bu Birader Peter'dı. Onu, kel kafasını ince, beyaz bir yaka gibi çevreleyen saçları ve sırtındaki kamburdan tanımıştım. Ama yüzü öyle hırpalanmıştı ki yol yol kan içinde kaldığından güçlükle tanıyabildim. Burnu kırılmış, yüzüne doğru ezilmişti ve gözlerinden biri şişerek ince, kırmızı bir şerit halini almıştı.

Onu bu durumda görünce kendimi çok kötü hissettim. Hepsi benim yüzümdendi. Birincisi benim kaçmama izin vermişti; sonra Hayalet ve Alice'i kurtarabilmem için hücreyi nasıl bulabileceğimi anlatmıştı. İşkence altında tüm bunları anlatmış olmalıydı. Hepsi benim suçumdu ve suçluluk duygusuyla acı içinde kıvranıyordum.

"Bir zamanlar bu adam bir birader, Kilise'nin sadık bir hizmetlisiydi!" diye bağırды Sorgulayıcı. "Ama bir de şimdi bakın! Şu haline bakın! Düşmanlarımıza yardım edip karanlığın güçleriyle işbirliği yapan biri. Kendi el yazısıyla yazdığı itirafnamesi elimizde. İşte burada!" diye bağırarak bir kâğıt parçasını herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı.

O kâğıdı kimse okuyamadı. Üzerinde herhangi bir şey yazıyor olabilirdi. Bir itirafname olsa bile, Birader Peter'a

bir kez bakmak bile bunu döve döve yazdırdıklarını anlamaya yeterdi. Bu adil değildi. Burada adalet yoktu. Bu bir duruşma değildi. Hayalet bir keresinde, insanların Caster'daki kalede yargılandıklarında en azından söz haklarıyla birlikte bir yargıç, bir davacı ve onları savunmak için bir başka kişi daha olduğundan bahsetmişti. Ama burada, Sorgulayıcı hepsini tek başına yapıyordu!

“O suçlu. Suçlu olduğuna hiç şüphe yok!” diye devam etti. “Bu yüzden yeraltı mezarlarına götürülüp orada bırakılmaya mahkum ediyorum. Ve Tanrı ruhunu affetsin!”

Kalabalık dehşet içinde soluyarak mırıldanmaya başladı, ama en yüksek ses önde oturan rahiplerden geliyordu. Birader Peter'ın kaderinin ne olacağını biliyorlardı. Zehir tarafından preslenerek öldürülecekti.

Birader Peter konuşmaya çabaladı, ama dudakları çok şişmiş idi. Nöbetçilerden biri boynuna kelepçe geçirirken Sorgulayıcı acımasızca gülümsüyordu. Onu platformun arka tarafındaki kapıya sürüklediler ve binadan çıkarılır çıkarılmaz yarı karanlığa bir başka tutuklu çıkarıldı. Bütün ümitlerim kırıldı. Gelen Hayalet'ti.

İlk bakışta, yüzündeki birkaç morluk dışında, Birader Peter kadar ağır bir işkence görmemiş gibiydi. Ama sonra çok daha ürpertici bir şey fark ettim. Meşalenin ışığına gözlerini kısarak bakıyordu ve şaşkın gibiydi, yeşil gözlerinde boş bir bakış vardı. Kaybolmuş gibiydi. Sanki tüm hafızasını yitirmişti, kim olduğunu dahi bilmiyordu. Ne kadar kötü dövüldüğünü düşündüm.

“İşte John Gregory!” diye bağırdı Sorgulayıcı, sesi duvardan duvara yankılanıyordu. “Şeytan’ın müridi olduğuna hiç şüphe yok ve yıllar boyunca o uğursuz mesleğini ülkemizde icra ederek zavallı, kolayca aldanan halktan para kazandı. Ama bu adam fikrinden dönüyor mu? Günahlarını kabul edip affedilmek için yalvarıyor mu? Hayır, çok inatçı ve itiraf etmiyor. Artık sadece ateşle arındırılarak bir kurtuluş umudu verilebilir. Ama bunun da ötesinde, yaptığı onca kötülükle yetinmeyerek başkalarını da eğitmiş ve hâlâ da eğitmeye devam etmekte. Peder Cairns, ifadenizi duyabilir miyiz?”

Ön sıralardan bir rahip meşalenin ışığına doğru ilerleyerek platforma yaklaştı. Sırtı bana dönük olduğundan yüzünü göremiyordum, ama bandajlı elini görebiliyordum. Ve konuştuğunda, sesi, günah çıkarma odasındaki rahibin sesiyle aynıydı.

“Yüce Sorgulayıcı, John Gregory kasabaya bu gelişinde yanında daha şimdiden doğru yoldan çıkardığı bir çırak da getirdi. Adı Thomas Ward.”

Alice’in güçlkle solumaya başladığını duydum ve dizlerim titremeye başladı. Aniden burada, Sorgulayıcı ve silahlı adamlarına bu kadar yakın olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anladım.

“Tanrı’nın lütfuyla çocuk elime düştü,” diye devam etti anlatmaya Peder Cairns, “ve adaletten kaçmasını sağlayan Birader Peter kaçmasına göz yummasaydı, sorgulanmak üzere onu size teslim edecektim. Ama ben onu sorguladım

lordum ve fark ettim ki yaşıma göre çok daha katı, yalnızca konuşarak ikna edilemeyecek kadar yozlaşmış. Tüm çabalarıma rağmen izlediği yolun kötülüğünü göremedi. Bunun için, yalnızca o aşağılık mesleğini yapmakla yetinmeyerek gençleri de kandıran John Gregory'yi suçlamalıyız. Bildiğim kadarıyla elinden çok sayıda çırak geçti ve bu çırakların da artık kendi çırakları var. İşte kötülük bu şekilde veba gibi eyalete yayılmakta.”

“Teşekkürler Peder. Oturabilirsiniz. Sadece sizin ifadeniz bile John Gregory'i yargılamaya yeterli!”

Peder Cairns yerine otururken Alice dirseğimi sıktı. “Hadi,” diye kulağıma fısıldadı, “kalmak çok tehlikeli!”

“Hayır, lütfen,” dedim fısıltıyla. “Biraz daha...”

Adımın geçmesi beni korkutmuştu, ama ustama neler olacağını görmek için birkaç dakika daha kalmak istiyordum.

“John Gregory, senin için yalnızca tek bir ceza olabilir!” diye kükredi Sorgulayıcı. “Kazığa bağlanıp diri diri yakılacaksın. Senin için dua edeceğim. Acının sana izlediğin yolun kötülüklerini göstermesi için dua edeceğim. Tanrı'nın merhametine sığınman için dua edeceğim, böylelikle vücudun yanarken ruhun kurtulabilir.”

Sorgulayıcı, heyecanlı bir şekilde bağırarak konuşurken gözlerini Hayalet'ten ayırmıyordu, ama sanki taştan bir duvara karşı konuşuyor gibiydi. Hayalet'in bakışlarında söylenenleri anladığına dair hiçbir belirti yoktu. Bu da bir bakıma lütuf sayılırdı, çünkü neler olup bittiğinin farkındaymış gibi

görünmüyordu. İşte o an fark ettim ki bir şekilde onu kurtarmayı başarsam bile bir daha asla eskisi gibi olamayabilirdi.

Boğazıma bir şeyler düğümlendi. Hayalet'in evi, benim yeni evim olmuştu ve dersleri, Hayalet'le sohbetlerimizi ve hatta karanlıkla uğraşmamız gereken o korkutucu anları dahi anımsadım. Tüm bunları özleyecektim ve ustamın diri diri yakılacak olduğunu düşündüğümde, gözyaşlarım gözlerime iğne gibi batmaya başladı.

Annem haklıydı. Başlangıçta Hayalet'in çırağı olma konusunda kararsızdım. Yalnızlıktan korkmuştum. Ama Hayalet'in yanımda olacağını; ustam olmasına rağmen eninde sonunda dostum olacağını söylemişti. Hoş, henüz bunun olup olmadığını bilmiyordum, çünkü hâlâ sıklıkla katı ve acımasızdı, ama onu kesinlikle özleyecektim.

Nöbetçiler onu kapıya doğru sürüklerken Alice'e baskıyla işaret ettim ve yere bakıp kimseyle göz göze gelmemeye çabalayarak ilerledim, merdivenlerden indim. Dışarıda, gökyüzünün ışımaya başladığını görebiliyordum. Çok geçmeden karanlığın örtüsü kalkacaktı ve ikimizden birini tanıyan çıkabilirdi. Sokaklar kalabalıklaşmıştı bile ve içeride geçirdiğimiz süre boyunca binanın dışındaki kalabalık iki katından fazla artmıştı. Binanın yan kısmına, tutukluların götürüldüğü kapıya doğru bakabilmek için kalabalığı yararak ilerledim.

Tek bir bakış bile durumun umutsuzluğunu anlamama yetti. Tutukluların hiçbirini göremiyordum, bu hiç şaşırtıcı

değildi, çünkü kapının yanında en az yirmi nöbetçi vardı. Bunca nöbetçiye karşı ne şansımız olabilirdi ki? Tüm ümidimi yitirmiş vaziyette Alice'e dönüp, "Hadi geri dönelim," dedim. "Burada yapılabilecek hiçbir şey yok."

Kilerin güvenli ortamına dönmek için acele ettiğimden hızlı hızlı yürüdük. Alice tek kelime etmeden beni takip etti.

BÖLÜM 12

GÜMÜŞ KAPI

Kilere dönünce Alice hiddetten parlayan gözlerle bana baktı.

“Bu haksızlık, Tom! Zavallı Maggie yakılmayı hak etmiyor. Hiçbiri bunu hak etmiyor. Bir şeyler yapılmalı.”

Omuz silkip öylece boşluğa baktım, aklım uyuşmuş gibiydi. Bir süre sonra Alice sırtüstü yatıp uykuya daldı. Ben de aynı şeyi denediysem de yine Hayalet'i düşünmeye başladım. Durumun umutsuzluğuna rağmen yine de yakılma cezasının gerçekleştirileceği yere gidip yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakmalı mıydım? Bunu bir süre enine boyuna düşündükten sonra gece çöktüğünde Priestown'dan ayrılıp annemle konuşmak üzere eve gitmeye karar verdim.

O ne yapmam gerektiğini bilirdi. Bu karar beni aşıyordu ve yardıma ihtiyacım vardı. Bütün gece yürümem ve uyumamam gerekeceğinden en iyisi şimdi uyuyabildiğim kadar uyumaktı. Uykuya dalmam uzun sürdü, ama uyur uyumaz, neredeyse anında rüya görmeye başladım ve kendimi yeraltı mezarlarında buldum.

Rüyaların çoğunda rüya gördüğünüzün farkına varmazsınız. Bunu fark ettiğinizdeyse iki şeyden biri olur. Ya hemen uyanırsınız ya da rüyada kalmaya devam ederek ne isterseniz yaparsınız. En azından benim için bu hep böyle olmuştur.

Ama bu rüya farklıydı. Sanki hareketlerimi kontrol eden bir güç vardı. Sol elimde küçük bir mumla karanlık bir tünel boyunca ilerliyor ve Küçük İnsanların kemiklerinin bulunduğu mahzen-mezarlardan birinin karanlık kapısına yaklaşıyordum. Oranın yakınında bile bulunmak istemiyordum, ama ayaklarım istemsizce yürümeye devam ediyordu.

Açık kapının önünde durdum, mumun titrek ışığı kemikleri aydınlatıyordu. Kemiklerin çoğu mahzen-mezarın arka kısmındaki raflardaydı, ama kırık kemiklerden bazıları, taş döşeli zemine dağılmıştı ve bir kısmı da yığın halinde köşede duruyordu. İçeri girmek istemiyordum, gerçekten istemiyordum, ama sanki başka bir seçeneğim yoktu. Mahzen-mezara girince kemik parçalarının ayaklarımın altında ezildiğini duydum ve aniden üşüdüğümü hissettim.

Geçmiş kışların birinde, henüz daha küçükken, abim James beni kovalayıp kulaklarımı karla doldurmuştu. Ona karşı koymaya çalışmışım ama en büyük abimiz Jack'ten yalnızca bir yaş küçüktü ve en az onun kadar güçlü kuvvetliydi, öyle ki babam sonunda onu bir demircinin yanına çırak olarak vermişti. Espri anlayışı da Jack'inkiyle aynıydı. Kulağa kar doldurulması da James'in şaka sandığı aptal fi-

kirlerinden biriydi, ama bu kez çok canım yanmış, sonrasında neredeyse bir saat boyunca yüzüm uyuşarak acımıştı. İşte rüyada da aynısı oluyordu. Muazzam bir soğuk. Bu, karanlıktan bir şeyin yaklaştığı anlamına geliyordu. Soğuk, başımın içinde başladı, ta ki donmuş ve uyuşmuş hissedene kadar, sanki soğuk artık yalnız bana ait değildi.

Arkamdaki karanlığın içinden bir şey konuştu. Benimle kapı arasında, sırtıma çok yakın bir yerde duran bir şeydi bu. Sesi sert ve boğuktu ve konuşanın kim olduğunu sormama gerek yoktu. Yüzüm ona dönük olmamasına rağmen nefesinin iğrenç kokusunu alabiliyordum.

“Bağlandım,” dedi Zehir. “Tutukluyum. İşte hepsi bu.”

Hiçbir şey söylemedim ve uzun bir sessizlik oldu. Bu bir kâbustu ve uyanmaya çalıştım. Gerçekten de buna çabaladım ama faydasızdı.

“Güzel bir oda, bu” diye konuşmaya devam etti Zehir, “en sevdiğim yerlerden biri. Eski kemiklerle dolu. Ama istediğim taze kan ve gençlerin kanı en iyisidir. Ama eğer kan bulamazsam kemiklerle idare ederim. Yeni kemikler en iyisidir. Her seferinde yeni kemik isterim; taze, tatlı ve ilik dolu. İşte bunu severim. Körpe kemikleri ikiye bölüp iliği emmeye bayılırım. Ama yaşlı kemikler de hiç yoktan iyidir. Bunlar gibi yaşlı kemikler. İçimi kemiren açlıktan çok daha iyidir. Acı veren açlıktan...”

Yaşlı kemiklerin içinde ilik yoktur. Ama yaşlı kemiklerin yine de anıları vardır, anlıyor musun? Yaşlı kemikleri okşarım, evet, yavaşça okşarım ki tüm sırlarını açığa çıkarsınlar. Bir zamanlar onları çevreleyen deriyi görürüm; bu kuru, ölü

kırılganlıkla sonlanan umutlar ve hırsları. Bu da beni doyurur. Açlığımı yatıştırır.”

Zehir sol kulağıma çok yakındı, sesi fısıltı gibiydi. Arkama dönüp ona bakmak için ani bir istek duydum, ama aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı.

“Arkana dönme evlat,” diye uyardı. “Yoksa gördüklerin hoşuna gitmez. Sadece şu soruya yanıt ver...”

Uzun bir duraksama oldu ve kalbim, göğsümü çekiçle dövermişçesine atıyordu.

“Ölümden sonra ne olur?”

Bu sorunun yanıtını bilmiyordum. Hayalet asla bu tür şeyler hakkında konuşmazdı. Bütün bildiğim hâlâ düşünüp konuşabilen hortlaklar olduğuydu. Ve ruh her şeyi bırakıp ilerlediğinde geride kalan, cin adı verilen parçalar vardı. Ama her şeyi bırakıp nereye ilerliyordu? Bunu bilmiyordum. Bunu yalnızca Tanrı biliyordu. Eğer varsa?..

Başımı iki yana salladım. Konuşmadım ve arkama dönüp bakamayacak kadar korkuyordum. Arkamda çok muazzam ve korkutucu bir şey olduğunu hissediyordum.

“Ölümden sonra hiçbir şey yok! Hiçbir şey! Hiçbir şey!” diye bağırırdı Zehir kulağımanın dibinde. “Sadece karanlık ve boşluk. Düşünce yok. Hisler yok. Sadece unutuş var. Ölümün öte yakasında seni bekleyen sadece bu. Ama buyurduklarımı yaparsan sana uzun, çok uzun bir yaşam verebilirim! Üç yirmilik ve on, işte çoğu zavallı insan ancak bu kadar yaşar. Ama ben sana bunun on hatta yirmi kat fazlasını verebilirim! Ve tek yapman gereken kapıyı açıp beni serbest bırakmak!

Sadece kapıyı aç, gerisini ben hallederim. Ustan da serbest kalabilir. Bunu istediğini biliyorum. Geri dönebilirsin, bir zamanlar sahip olduğun yaşama.”

Bir parçam evet demeyi istiyordu. Hayalet'in yakıldığını ve çıraklığıma devam edip edemeyeceğimi bilmeyerek bir başıma Caster'a döndüğümü görebiliyordum. Keşke her şey eski haline dönebilseydi! Ama her ne kadar evet demeyi istiyorduysam da, bunun mümkün olmadığını biliyordum. Zehir sözünü tutsa bile eyalette serbestçe dolaşıp, istediği gibi kötülük yapmasına izin veremezdim. Hayalet'in, bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih edeceğini biliyordum.

Hayır demek üzere ağzımı açtım, ama tek bir ses dahi çıkaramadan Zehir yeniden konuşmaya başladı.

“Kızın işi kolay!” dedi. “Tek istediği sıcak bir yuva, temiz kıyafetler. Ama sana önerdiklerimi bir düşün! Ve bütün istediğim senin kanın. Çok değil, görüyor musun? Hem çok da acımayacak. Tek istediğim yetecek kadarı. Ve sonra bir anlaşma yaparız birlikte. Sadece kanını emmeme izin ver ki yeniden güçlenebileyim. Sadece kapıdan geçmeme izin ver ve özgürlüğümü geri ver. Bundan üç sefer sonra ben de senin isteğini gerçekleştireceğim ve uzun, çok uzun bir hayatın olacak. Kızın kanı hiç yoktan iyidir; ama asıl istediğim sensin. Sen yedincinin yedincisisin. Sadece bir kez seninki gibi tatlı bir kanı tattım. Ve hâlâ çok iyi anımsıyorum, evet. Yedi çarpı yedinin o tatlı kanı. Bu beni nasıl güçlü kılar! Ödülün de nasıl

muhteşem olur! Tüm bunlar ölümün hiçliğinden iyi değil mi?

Ah, ölüm sana da bir gün gelecek. Tüm yaptıklarına rağmen gelecek, soğuk ve nemli bir gecede nehir kenarını örten sis gibi sana doğru yavaşça sokulacak. Ama ben bu anı geciktirebilirim. Yıllar yıllar boyunca geciktirebilirim. O karanlıkla çok uzun süre sonra yüz yüze gelirsin. O siyahlıkla. O hiçlikle! Evet, ne diyorsun evlat? Bağlandım. Tutukluyum. Ama sen yardım edebilirsin!”

Korkmuştum ve bir kez daha uyanmaya çabaladım. Ama aniden dudaklarımdan sözcükler dökülmeye başladı, sanki konuşan başka biriydi:

“Ölümünden sonra hiçbir şey olmadığına inanmıyorum,” dedim. “Benim bir ruhum var ve eğer hayatımı doğru bir şekilde yaşarsam, bir şekilde var olmaya devam edeceğim. Bir şey olacak. Hiçliğe inanmıyorum. Buna inanmıyorum!”

“Hayır! Hayır!” diye kükredi Zehir. “Sen benim bildiklerimi bilmiyorsun! Benim gördüklerimi göremezsin! Ben ölümünden ötesini görüyorum. Boşluğu görüyorum. Hiçliği. Biliyorum! Bir hiç olmanın korkunçluğunu biliyorum. Hiçlik var! Hiçlik!”

Kalbimin atışları yavaşlamaya başladı ve aniden kendimi çok dingin hissettim. Zehir hâlâ arkamdaydı, ancak mahzen-mezar ısınmaya başlamıştı. Artık anlıyordum. Zehir’in acısını biliyordum. Neden insanlarla, onların kanlarıyla, onların umutları ve rüyalarıyla beslenmesi gerektiğini biliyordum...

“Bir ruhum var ve var olmaya devam edeceğim,” dedim

Zehir'e, sakın bir ses tonuyla. "Ve işte fark bu. Benim bir ruhum var ve senin yok! Senin için ölümden sonra hiçbir şey yok! Hiçbir şey!"

Başım mahzen-mezarın duvarına doğru sıkıca bastırıldı ve hemen arkamda hiddetli bir tıslama duydum. Öfkeli bir kükremeye dönüşen bir tıslama.

"Aptal!" diye bağırdı Zehir, sesi gürleyerek mahzeni kaplıyor ve yeraltı mezarlarının uzun, karanlık tünelleri boyunca yankılanıyordu. Şiddetli bir şekilde başımı yana, soğuk ve sert taşlara doğru iterek ezmeye başladı. Sol gözümün ucuyla başımı tutan elin büyüklüğünü görebiliyordum. Parmaklarının ucunda tırnak yerine iri, sarı pençeler vardı.

"Bir şansın vardı, şimdi onu sonsuza dek kaybettin!" diye kükrediyordu Zehir. "Ama bana yardım edebilecek başka biri var. Sana sahip olamıyorsam, ben de o kızla yetinmek zorunda kalacağım!"

Köşedeki kemik yığınının içine doğru itildim. Kendimi kemiklerin arasından düşerek geçiyormuş gibi hissediyordum. Aşağı, daha da aşağı; kemiklerle dolu derin, uçsuz bucaksız bir boşluğa düşüyordum. Mum sönmüştü ama kemikler karanlıkta ışıyordu: sırttan kafatasları, göğüs kafesleri, bacak ve kol kemikleri, el parçaları, parmaklar... Tüm bunların arasından geçerken ölümün kuru tozu yüzümü kaplıyor, burnumdan geçerek ağızma, oradan da boğazıma dolarak beni nefessiz bırakıyordu.

"İşte ölümün tadı bu!" diye bağırdı Zehir. "Ve ölüm buna

benziyor!”

Kemikler gözümün önünden silinirken hiçbir şey göremez oldum. Hiçbir şey. Sadece karanlığın içinde düşünüyordum. Karanlığa düşünüyordum. Zehir’in bir şekilde beni uykumda öldürdüğünü düşünerek dehşete kapıldım, çabalayarak uyanmaya çalıştım. Bir şekilde Zehir benimle uykumda konuşmuştu ve benim reddettiğimi kime yaptırma çalışacağını biliyordum:

Alice...

En sonunda uyanmayı başardım, ama çok geçti. Hemen yanımda sönmek üzere olan bir mum vardı. Saatlerdir uyuyordum! Diğer mum yoktu, tabi Alice de!

Cebimi yoklayınca tahmin ettiğim şeyi doğrulamış oldum. Alice, Gümüş Kapı’nın anahtarını almıştı.

Zorlanarak ayağa kalktım, sersemlemiştim ve başım ağrıyordu. Elimin tersiyle alnımı yoklayınca elim kan içinde kaldı. Zehir bir şekilde bunu bana uyurken yapabilmişti. Zihin de okuyabiliyordu. Yapmayı düşündüğün şeyi, harekete geçme ya da konuşma şansı dahi bulamadan bilen bir yaratık nasıl yenilebilir ki? Hayalet haklıydı; bu yaratık şimdiye dek çarpıştıklarımız arasında en tehlikelisiydi.

Alice tavandaki kapağı açık bırakmıştı. Mumu alıp zaman kaybetmeden merdivenlerden aşağı, yeraltı mezarlarına doğru indim. Birkaç dakika içinde eskisine göre daha da derinleşmiş olan nehre varmışım. Aşağı doğru akan

su, dokuz taşın üçünü, tam da ortadakileri, kaplamıştı ve akıntının ayaklarıma çarptığını hissedebiliyordum.

Hızla karşıya geçerken çok geç kalmamış olmayı umuyordum. Ama köşeyi dönünce Alice'i duvara yaslanmış, otururken buldum. Sol eli kaldırımın üzerindeydi, parmakları da kan içindeydi.

Ve Gümüş Kapı ardına kadar açıldı!

BÖLÜM 13

YAKILMA

“Alice!” diye bağıırken inanmaz gözlerle açık kapıya bakıyordum. “Ne yaptın sen?”

Başını kaldırıp bana baktığında yaşarmış gözleri parlıyordu.

Anahtar hâlâ kilidin üzerindeydi. Sinirli bir şekilde anahtarları alıp arka cebime, demir tozlarının arasına koydum.

“Hadi gel!” diye bağırdım, neredeyse konuşamayacak kadar sinirlenmiştim. “Buradan çıkmamız lazım.”

Sol elimi uzattım ama elimi tutmadı. Bunun yerine kanları içindeki kendi elini vücuduna bastırarak acı içinde başını indirdi.

“Eline ne oldu?” diye sordum.

“Fazla bir şey değil,” diye yanıtladı. “Çok yakında iyi olurum. Artık her şey çok iyi olacak.”

“Hayır Alice,” dedim, “öyle olmayacak. Sayende artık bütün eyalet tehdit altında.”

Yaralı olmayan elini yavaşça tutup nehre varana dek tünel boyunca ilerledik. Suyun kenarına geldiğimizde elini

hızla çekince aklıma bir şey gelmedi. Hızlıca karşıya geçtim. Tam karşıya geçmiştim ki arkamı dönüp Alice'e bakınca hâlâ orada durmuş öylece suya baktığını gördüm.

"Hadi!" diye seslendim. "Acele et!"

"Yapamam Tom!" diye yanıtladı Alice. "Karşıya geçmem!"

Mumu yere koyup yeniden karşıya geçtim. Ürkerek geri çekildiyse de onu tutabildim. Eğer mücadele etse hiç şansım olmazdı, ama elim ona değer değmez Alice'in bedeni kaskatı kesildi ve üzerime düştü. Hemen eğilerek onu sırtladım, tıpkı Hayalet'in bir cadıyı taşıırken yaptığı gibi...

Hiç kuşkuym kalmamıştı. Alice, eğer akan bir sudan geçemiyorsa Hayalet'in hep olmasından korktuğu şeye dönüşmüş demekti. Zehir'le yaptığı anlaşma, sonunda onun karanlığa geçmesine neden olmuştu.

Bir parçam, onu orada bırakmak istiyordu. Hayalet olsaydı böyle yapacağını biliyordum. Ama yapamadım. Hayalet'e karşı geliyordum, bunu yapmak zorundaydım. O hâlâ Alice'ti ve birlikte çok şey yaşamıştık.

Her ne kadar hafif de olsa, sırtımda Alice varken nehri geçmek çok güçtü ve atlama taşlarının üzerinde dengemi sağlayabilmek için büyük çaba sarf etmem gerekiyordu. Karşıya geçmek için adım atar atmaz Alice'in sanki işkence görüyormuş gibi inlemeye başlamış olması işleri daha da güçleştiriyordu.

Nihayet karşı kıyıya varınca onu sırtımdan indirip yerdeki mumu aldım.

“Hadi!” diye bağırdım, ama o durduğu yerde titriyordu ve kilere uzanan merdivenlere varana dek elinden tutup sürüklemem gerekti.

Kilere varınca mumu yere koyup onu eski halının ucuna oturttum. Alice bu kez oturmadı. Sadece kollarını kavuşturup duvara yaslandı. İkimiz de konuşmuyorduk. Konuşacak bir şey yoktu ve ben düşünmekle meşguldüm.

Hem rüyanın öncesinde hem de sonrasında, çok uzun bir süre boyunca uyumuştum. Kilerdeki merdivenlerin ucundaki kapıdan dışarı bakmaya gidince güneşin batmak üzere olduğunu gördüm. Yarım saat daha bekleyip yola öyle çıkacaktım. Umutsuzca Hayalet’e yardım etmek istiyor, ama kendimi çok çaresiz hissediyordum. Ona olacakları düşünmek dahi bana acı veriyordu, fakat düzinelerce silahlı askere karşı ne yapabilirdim ki? Ve işaret kulesinin bulunduğu tepeye yalnızca yakılmayı seyretmeye gidemedim. Buna dayanamazdım. Hayır, annemi görmeye eve gidecektim. Ne yapmam gerektiğini bilirdi.

Belki de hayalet çıraklığımın sonuna gelmiştim. Ya da kuzeye, Caster’a gidip kendime yeni bir usta bulmamı önerebilirdi. Ne yapmamı öğütleyeceğini kestirmek çok güçtü.

Yola çıkma zamanının geldiğine karar verince, gümüş zinciri gömleğimin altından, sardığım yerden çekip çıkararak cüppesiyle birlikte Hayalet’in çantasına koydum. Babam hep şöyle derdi: “Hiçbir şeyi boşa harcama, hiçbir şey isteme!” Ben de tuzla demiri çantadaki bölmelerine geri koydum; tabi arka ceplerimden çıkarabildiğim kadarını.

“Hadi,” dedim Alice’e, “seni çıkaracağım.”

Cüppemi giyip çantamla asamı aldıktan sonra merdivenlerden çıkıp diğer anahtarı kullanarak kapıyı açtım. Bahçeye çıkınca kapıyı arkamızdan kilitledim.

“Hoşça kal Alice,” dedikten sonra arkamı dönüp yürümeye başladım.

“Ne? Benimle gelmiyor musun Tom?” diye üsteledi Alice.

“Nereye?”

“Yakılma yerine, işaret kulesine tabi ki, Sorgulayıcı’yı bulmaya. Hak ettiğini bulacak. Hak ettiklerini. Zavallı yaşlı halamla Maggie’ye yaptıklarını ona ödeteceğim.”

“Peki, bunu nasıl yapacaksın?” diye sordum.

“Zehir’e kanımdan verdim, anlamıyor musun,” dedi Alice, gözlerini iyice açarak. “Parmaklarımı mazgaldan aşağıya sarkıttım ve o da tırnaklarımdan kanımı emdi. Kızlardan hoşlanmayabilir, ama kanlarını seviyor. İstedliğini aldı, yani anlaşma imzalandı ve şimdi benim dediğimi yapmak zorunda. İstediklerimi yapmalı.”

Alice’in sol elindeki tırnaklar kurumuş, kandan simsiyah olmuştu. Midemin bulandığını hissederek başımı çevirdim ve bahçe kapısını açarak geçide çıktım.

“Nereye gidiyorsun Tom? Şimdi gidemezsin!” diye bağırdı Alice.

“Annemle konuşmak için eve gidiyorum,” dedim arkamı bile dönmeden.

“Eve, annene git o halde! Sen sadece annenin oğlusun, ana kuzusu yani ve hep öyle kalacaksın!” Daha birkaç adım

atmıştım ki arkamdan koşmaya başladı. “Gitme Tom! Lütfen gitme!” diye bağırdı.

Yürümeye devam ettim. Arkamı bile dönmedim.

Alice bir daha bağırdığında sesinde gerçek bir hiddet vardı. Ama bunun da ötesinde, sesindeki çaresizlik duyulabiliyordu.

“Gidemezsin Tom! Buna izin vermem. Sen benimsin. Bana aitsin!”

Bana doğru koşarken arkama dönüp onunla yüz yüze geldim. “Hayır Alice,” dedim. “Sana ait değilim. Ben ışığa aitim ama artık sen, karanlığa!..”

Uzanıp sol kolumu yakalayarak sertçe sıktı. Tırnaklarının derime battığını hissedebiliyordum. Acıyla irkildiysem de gözlerine bakmaya devam ettim.

“Ne yaptığının farkında değilsin!”

“Ah, evet farkındayım Tom. Ne yaptığının kesinlikle farkındayım ve günün birinde bunun için bana teşekkür edeceksin. Şu kıymetli Zehir’in hakkında öyle endişelisin ki, ama inan bana o Sorgulayıcı’dan daha kötü değil,” dedi Alice, kolumu bırakarak. “Yaptığım şeyi hepimizin iyiliği için yaptım; senin, benim ve hatta yaşlı Gregory’nin...”

“Zehir onu öldürecek. Özgür kalınca ilk yapacağı şey bu olacaktır!”

“Hayır, yanılıyorsun Tom! Yaşlı Gregory’yi öldürmek isteyen Zehir değil, Sorgulayıcı. Şu anda onun tek yaşama umudu Zehir. Ve bu da benim sayemde.”

Aklım karışmıştı.

“Bak Tom, benimle gelirsen sana göstereceğim.”

Başımı iki yana salladım.

“Benimle gelsen de gelmesen de,” diye devam etti.
“bunu zaten yapacağım.”

“Neyi yapacaksın?”

“Sorgulayıcı’nın tutsaklarını kurtaracağım. Hepsini! Ve ona yakılmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim!”

Alice’e bir kez daha sertçe baktım, bakışlarını hiç kaçırmadı. Gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum ve o an Hayalet’in bile gözlerine dimdik bakabileceğini hissettim. Bunu her zaman yapamazdı. Alice, söylediklerinde içtendi ve Zehir’in ona itaat ederek yardım edebileceğini düşündüm. Ne de olsa bir tür anlaşma yapmışlardı.

Eğer Hayalet’i kurtarma ihtimali varsa orada olup ona yardım etmeliydim. Zehir kadar kötü bir şeyden medet ummak zorunda kalmak beni çok rahatsız ediyordu, fakat başka şansım var mıydı? Alice, işaret kulesinin bulunduğu tepeye yöneldi ve ben de yavaşça onu izledim.

Sokaklar ıssızdı ve hızlı adımlarla güneye yürüyorduk.

“Şu asadan kurtulsam iyi olur,” dedim Alice’e. “Bizi ele verebilir.”

Başıyla onaylayarak eski, yıkık bir kulübeyi işaret etti.
“Şunun arkasına bırak,” dedi. “Dönüşte alabiliriz.”

Gökyüzünün batısında hâlâ biraz ışık vardı ve bu da Wortham’ın aşağısında kıvrılarak akan nehirden yansıyordu.

Bakışlarım yukarı, işaret kulesinin bulunduğu korkutucu tepeye çevriliydi. Tepenin alçak yamaçları yapraklarını dökmeğe başlayan ağaçlarla kaplıydı, ama daha yükseklerde sadece ot ve çalılık vardı.

Son evleri de arkamızda bırakıp nehrin üstündeki taş köprüden geçen kalabalık bir grup insana katılarak nemli, durgun havanın içinde yavaşça ilerlemeye devam ettik. Nehrin kıyısında beyaz bir sis tabakası vardı; ama yerdeki nemli yapraklara basa basa ağaçların arasından geçerek tırmanmaya başladığımızda, çok geçmeden sisin üstüne çıktık, tepenin zirvesine yaklaştık. Büyük bir kalabalık toplanmıştı bile ve her geçen dakika daha çok insan geliyordu. Odunlardan oluşan üç büyük öbek yakılmayı bekliyordu. Ortadaki, içlerinden en büyüğüydü. Bu öbeklerin ortasında kurbanların bağlanacağı kazıklar yükseliyordu.

İşaret kulesinin bulunduğu tepenin yükseklerindeyken kasabanın tüm ışıkları ayaklarımızın altındaydı ve hava çok daha temizdi. Alan, batıdan esen hafif rüzgârla sallanan uzun, ince ahşap direklere asılı fenerlerle aydınlatılıyordu. Ama kalabalığın yüzlerinin seçilemediği, karanlıkta kalan kısımlar da vardı ve ben de Alice'i bu tür karanlık bir bölgeye kadar takip ettim; böylece olanları fark edilmeden izleyebilecektik.

Sırtlarını odun yığınlarına dönmüş, siyah şapkalı, gözleriyle dudakları çizgi halini almış bir düzine kadar nöbetçi bulunuyordu. Elllerinde sopalar vardı ve bunları kullanmaya hevesli görünüyorlardı. Bunlar, yakılma esnasında

Sorgulayıcı'ya yardım edip, gerekirse kalabalığı uzaklaştıracak olan yardımcı cellatlardı.

Kalabalığın nasıl davranacağından emin değildim. Bir şeyler yapabileceklerini ummaya değer miydi? Mahkumların akrabalarıyla dostları, onları kurtarmak isteyecekti, ama buna cesaret edecek kadar sayıları olup olmadığı kesin değildi. Tabi bir de Birader Peter'ın söylediği gibi, yakınlardan hoşlanan birçok insan vardı. Buradakilerin çoğu eğlenmek için gelmişti.

Bunu düşünür düşünmez uzaktan gelen davul seslerini duydum.

Davullar sanki, *'Yansın! Yansın! Yansın cadılar, yansın!'* der gibiydi.

Bu sesi duyan kalabalık mırıldanmaya başladı, sesleri yükselerek önce bir kükremeye ardındansa patlayarak ısıklıklar ve yuhalamalarla karışık bir gürültüye dönüştü. Sorgulayıcı iri, beyaz atının üzerinde yaklaşıyordu ve hemen arkasından içinde tutukluların bulunduğu araba geliyordu. Arabanın arkasında ve her iki yanında, bellerinde kılıçlarıyla atlı adamlar vardı. Onların da arkasında kasıla kasıla yürüyen, çaldıkları ritme göre kollarını sahnedeymişçesine kaldırıp indiren bir düzine trampetçi...

'Yansın! Yansın! Yansın cadılar, yansın!'

Bir anda içinde bulunduğumuz durum çok umutsuz bir hal aldı. Kalabalığın ön tarafındakilerden bazıları tutsaklara çürük meyveler fırlatmaya başlayınca arabanın yanındaki nöbetçiler, muhtemelen çürük meyvelerin kendilerine

isabet etmesinden korkarak, kılıçlarını çekip atlarını kalabalığın üzerine sürdüler. Çürük meyve atanlar geri püskürtülünce bütün kalabalık bir anda geriye doğru dalgalandı.

Araba yaklaşıp durduğunda Hayalet'i görebildim. Tutuklulardan bazıları dizlerinin üstüne çökmüş, dua ediyor; bazıları ise ağlayıp yakarıyor ya da saçlarını yoluyordu. Ama ustam, dimdik ayakta durmuş, öylece ileriye bakıyordu. Yüzü çökmüş ve bitkin görünüyordu, bakışlarındaysa o aynı belirsiz ifade vardı, sanki hâlâ başına neler geldiğinin farkında değildi. Alnında, sol gözünün hemen üstünde yeni bir morluk vardı ve alt dudağı patlayarak şişmişti; bir kez daha dövülmüş olduğu çok açıktı.

Sağ elinde parşömen olan rahiplerden biri öne çıkınca davulların temposu değişti. Boğuk bir tremoloya* dönüşükten sonra kreşendoya** yükseldi ve rahip parşömende yazılı olanları okumaya başlar başlamaz tamamen kesildi.

“Priestown halkı, beni dinleyin! Burada, on iki cadıyla bir büyücünün, şu an önünüzde gördüğünüz bu günahkâr zavallıların kanunlara uygun bir şekilde yakılarak idam edilmelerine tanıklık etmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Ruhları için dua edin! Dua edin ki; acı çekerek, izledikleri yolun yanlışlığının farkına varabilsinler. Dua edin ki; Tanrı'nın merhametine sığınarak, ölümsüz ruhlarını günahlardan arındırabilsinler.”

* Müzikte ses veya çalgıda titreklilik, çırpıntı

** Müzikte sesin şiddetinin kademe kademe artırılması

Bir kreşendo daha yükseldi. Rahip henüz konuşmasını tamamlamamıştı ve kreşendoyu takip eden sessizlikte okumaya devam etti:

“Koruyucu lordumuz Sorgulayıcı, bunun karanlığın yolunu seçen diğerlerine ders olmasını istiyor. Bu günahkârların yanmalarını izleyin! Kemiklerinin çatırdayışını ve yağlarının mum gibi eriyişini izleyin! Çılgınlıklarını dinlerken unutmayın ki bu hiçbir şey! Cehennem alevleriyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey! Bağışlanmak isteyenleri bekleyen o sonsuz işkencenin yanında bu hiçbir şey!..”

Kalabalık, bu sözler üzerine sessizleşmişti. Belki de rahibin sözünü ettiği şey cehennem korkusuydu. Ama bendeki başka bir şeydi. Bu, şimdi duyduğum korkuydu. Durup olacakların dehşetini izlemek!.. Canlı insanların alevlere atılarak akıl almaz acılar çekeceklerini anlamamanın korkusuydu bu.

Şapkalı adamlardan ikisi öne çıkıp yük arabasından ilk tutukluyu çıkardılar. Neredeyse beline kadar inen gür, gri saçları olan bir kadındı bu. Onu en yakındaki odun yığınının doğru sürüklerlerken tükürüp lanet okumaya başlayarak umutsuzca kendini kurtarmaya çabaladı. Kalabalıktan bazıları ona gülüyor, alay ederek ağızlarına geleni söylüyorlardı ki beklenmedik bir şekilde nöbetçilerden kurtulup doğru koşmaya başladı.

Nöbetçiler bir adım dahi atamamıştı ki Sorgulayıcı, yumuşak topraktan nallarıyla çamur sıçratan atını hızla sürerek yanlarından geçti. Kadını saçlarından yakaladı, sonra

onu yukarı doğru öyle hızla çekti ki kadının beli büküldü ve adeta ayakları yerden kesildi. Sorgulayıcı onu nöbetçilere doğru sürüklerken kadın yüksek, ince bir sesle çığlık attı. Nöbetçiler onu yeniden yakalayıp en büyük odun yığınının kenarındaki kazıklardan birine hızlıca bağladılar. Artık kaderi kesinleşmişti.

Arabadan indirilen bir sonraki tutuklunun Hayalet olduğunu görünce tüm umutlarım tükendi. Onu en büyük odun yığınının ortasındaki kazığa götürüp bağlarken hiç karşı koymadı. Hâlâ sadece şaşkın görünüyordu. Yakılmanın, düşünülebilecek en acı verici ölümlerden biri olduğunu ve bir cadiya bunun yapılmasını onaylamadığını söylediğini bir kez daha anımsadım. Orada bağlı bir şekilde kaderini bekliyor olmasını izlemek dayanılmazdı. Sorgulayıcı'nın adamlarından bazılarının elinde meşaleler vardı ve onların odun yığınlarını tutuşturduklarını, alevlerin yükselerek Hayalet'i sardığını düşündüm. Düşüncesi bile korkunçtu ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Ustamın, yaptıklarımızı izleyen bir şey ya da birisi hakkında söylediklerini anımsamaya çalıştım. 'Eğer hayatını doğru şekilde yaşarsan,' demişti, 'en çok ihtiyacın olduğu anda o da yanında olup sana güç verir.' Hayatını en doğru biçimde yaşamış ve en iyi olduğunu düşündüğü şey için elinden geleni yapmıştı. Yani bir şeyler hak ediyordu. Öyle değil mi?

Eğer sık sık kiliseye gidip dua eden daha dindar bir aileden geliyor olsaydım o an dua ederdim. Böyle bir alışkanlığım

yoktu ve bunun nasıl yapılacağını bilmiyordum, ama farkında olmadan kendi kendime bir şeyler mırıldandım. Bunları dua olsun diye söylememiştim, ama sanırım işin gerçeği öyleydi.

“Ona yardım edin lütfen,” diye fısıldadım. “Lütfen ona yardım edin.”

Aniden tüylerim diken diken oldu ve bir anda çok ama çok üşüdüğümü hissettim. Karanlığa ait bir şey yaklaşıyordu. Çok güçlü ve tehlikeli bir şeydi bu. Alice’in güçlüğüle soluduğunu, hemen ardındansa inlediğini duydum ve bir anda gözlerim karardı; öyle ki Alice’e doğru uzattığım elimi dahi göremiyordum. Kalabalığın mırıltısı azaldı, her şey sessiz ve sakin bir hal aldı. Dünyanın geri kalanından ayrılmış, karanlıkta tek başıma kalmış gibiydim.

Zehir’in geldiğini biliyordum. Hiçbir şey göremiyordum, ama yakında olduğunu hissedebiliyordum: Muazzam, karanlık bir ruh, beni ezerek öldürmekle tehdit eden müthiş bir ağırlık. Hem kendim hem de buradaki masum insanlar için dehşete kapılmıştım, fakat karanlıkta bunun sona ermesini beklemekten başka bir şey yapamıyordum.

Gözlerim açıldığında Alice’in öne doğru koşmaya başladığını gördüm. Onu durduramamıştım ve gölgelerin arasından çıkıp dosdoğru ortadaki odun yığınına, Hayalet ve yanındaki iki cellada doğru koşmaya başlamıştı. Sorgulayıcı yakındaydı ve olanları izliyordu. Alice yaklaşırken atını ona doğru döndürüp sürmeye başladı. Bir an için atıyla Alice’i ezip geçeceğini düşündüm, ama aniden hayvanı

durdurduğunda ona öyle yaklaşmıştı ki Alice elini kaldırıp hayvanın burnunu okşayabilirdi.

Yüzüne acımasız bir gülücük yayıldı ve Alice'in kaçan topuklulardan biri olduğunu anladığını fark ettim. Sonrasında Alice'in yaptıklarını ise asla unutmayacağım.

Aniden çöken sessizlikte ellerini kaldırıp her iki işaret parmağını da Sorgulayıcı'ya doğru uzattı. Sonrasında uzun uzun ve yüksek sesle kahkahalar atmaya başladığında, sesi karşıkı tepeden yankılanıp tüylerimi bir kez daha diken diken etti. Bu, zafer ve meydan okuma kahkahasıydı ve Sorgulayıcı, hepsi de haksız yere suçlanmış olan tüm bu masum insanları yarmaya hazırlanırken, gerçek güce sahip asıl cadının serbest bir şekilde onun karşısında olmasındaki tuhaflığı düşündüm.

Sonra Alice, kollarını düz bir şekilde açarak topuklarının üzerinde dönmeye başladı. Sorgulayıcı'nın beyaz aygırının burnunda kara noktaların oluştuğunu görebiliyordum. İlk başta şaşırmıştım ve neler olduğunu anlayamıyordum. Ama sonra at korkuyla kişneyip arka ayakları üzerinde şaha kalkınca Alice'in sol elinden çıkan kan damlalarını gördüm. Zehir'in beslendiği yerden kan damlaları çıkıyordu.

Ani ve çok şiddetli bir rüzgâr çıktı, hemen ardından çakan kör edici şimşegın ardından öyle güçlü bir gök gürültüsü duyuldu ki kulaklarımın acıdığını hissettim. Kendimi dizlerimin üstüne çökmüş durumda buldum. İnsanların çığlıklar atıp bağırdıklarını duyabiliyordum. Alice'e baktığında onun gitgide hızlanarak hâlâ dönmekte olduğunu

gördüm. At bir kez daha şaha kalkınca bu kez Sorgulayıcı arkaya, odun yığınının üzerine yuvarlandı.

Şimşek bir kez daha çaktığında odun yığını tutuştu ve çatırdayarak yükselen alevler dizlerinin üzerine çökmüş olan Sorgulayıcı'yı sardı. Nöbetçilerden bazılarının ona yardım etmek için atıldıklarını gördüm, ama kalabalık da öne ilerliyordu ve nöbetçilerden biri atından aşağı çekildi. Birkaç dakika içinde büyük bir isyan başlamıştı. Her tarafta boğuşan ve dövüşen insanlar vardı. Kimileriye kaçmak için koşuyordu ve havada çığlıklar, bağrışlar yankılanıyordu.

Çantayı yere atıp ustamın yardımına koştum, çünkü hızla yayılan alevler onu da sarmak üzereydi. Hiç düşünmeden, odun yığınının üzerinden geçerken, daha iri kütükleri tutuşturmaya başlayan alevlerin sıcaklığını hissettim.

İplerini çözmeye çabaladım, parmaklarım beceriksizce iplerin çevresinde dönüp duruyordu. Hemen solumda bir adam, ilk bağladıkları gri saçlı kadını kurtarmaya çalışıyordu. Paniğe kapıldım, çünkü en ufak bir ilerleme kaydedemiyordum. Çok düğüm vardı; çok sıkıydılar ve sıcaklık giderek yükseliyordu!

Aniden solumdan gelen bir zafer çığlığı duydum. Adam, kadını kurtarmayı başarmıştı ve o yöne baktığımda bunu nasıl başardığını anladım: Elinde bir bıçak vardı ve ipleri kolayca kesivermişti. Kadını kazıktan uzaklaştırmak üzereyken dönüp bana baktı. Çığlıklar, haykırışlar ve alevlerin çatırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Bağırısam bile beni duyamazdı, ben de sol elimi ona doğru uzattım. Bir an için duraksadı, elime baktı ve bıçağı bana doğru fırlattı.

Bıçak kısa düştü, alevlerin içine yuvarlandı. Hiç düşünmeden elimi alevlerin arasına sokup bıçağı aldım. İpleri kesmem sadece birkaç saniye sürdü.

Yakılmaya bu kadar yaklaşmışken Hayalet'i kurtarmış olmak beni çok rahatlatmıştı. Ama sevincim uzun sürmedi. Hâlâ güvende değildik. Sorgulayıcı'nın adamları her yerdeydi ve görülüp yakalanma olasılığımız çok fazlaydı. Bu kez ikimiz de yakılırdık!

Onu yanan odun yığınının uzaklaştırıp karanlık bir köşeye, görülemeyeceğimiz bir yere ulaştırmam gerekiyordu. Bu çok uzun sürüyordu. Tüm ağırlığını bana yaslayıp ufak, dengesiz adımlar atıyordu. Çantasını hatırladım ve onu bıraktığım yere yöneldik. Sorgulayıcı'nın adamlarına yakalanmamamız tamamen şans eseriydi. Liderleri görünürde yoktu, ama az ileride etraflarındaki herkesi kılıçtan geçiren atlı adamları görebiliyordum. İçlerinden biri her an atını bize doğru sürebilirdi. Hayalet'in omzumdaki ağırlığı sanki giderek artıyor, ilerlememiz iyice güçleşiyordu. Bir yandan da sağ elimde hâlâ çantasını taşıyordum. Ama sonra bir başkası Hayalet'in diğer kolunu yakaladı ve ağaçların arasındaki karanlığa, güvenli bir alana doğru ilerlemeye başladık.

Bu Alice'ti.

“Başardım Tom! Başardım!” diye bağıırıyordu heyecan içinde.

Ne yanıt vereceğimi bilemiyordum. Elbette çok mutluydum, ama yönteminden pek hoşlanmamıştım. “Zehir şimdi nerede?” diye sordum.

“O konuda endişelenme Tom. Yaklaştığında hissedebilirim ve şu anda yakınlarda bile değil. Az önce yaptığı şey için çok fazla güç sarf etmiş olmalı, gücünü toplamak için karanlığa geri döndüğünü düşünüyorum.”

Bu hoşuma gitmemişti. “Peki ya Sorgulayıcı?” diye sordum. “Ona ne olduğunu göremedim. Öldü mü?”

Alice başını iki yana salladı. “Düştüğünde elleri yandı, hepsi bu. Ama artık yanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor!”

Alice bunu söylerken kendi elimin, Hayalet’e destek olan sol elimin acısının farkına vardım. Elime bakınca arka kısmının kabarıp şiştiğini gördüm. Attığım her adımda acım artıyor gibiydi.

Korkmuş bir kalabalıkla birlikte köprüyü geçtik, hepsi de kuzeye doğru ilerliyor, isyandan ve sonrasında olacaklardan kaçmaya çalışıyordu. Çok geçmeden Sorgulayıcı’nın adamları toparlanıp tutukluları yeniden yakalayarak kaçmalarına yardım eden herkesi cezalandırmak isteyeceklerdi. Yollarına çıkan herkes acı çekecekti.

Şafak sökmeden çok önce Priestown’dan çıkmıştık ve günün ilk ışıklarını, virane bir sığır ahırında, Sorgulayıcı’nın adamlarının kaçan tutukluları aramak üzere yakınlarda olabilecekleri korkusuyla geçirdik.

Hayalet onunla konuştuğumda, hatta esasını alıp ona verdiğimde bile tek kelime etmemişti. Gözleri hâlâ boş bakıyordu, sanki akli bambaşka bir yerdeydi. Başına aldığı

darbenin ciddi olduğunu düşünmeye başlamıştım, bu da bize başka çare bırakmıyordu.

“Onu çiftliğimize götürmeliyiz,” dedim Alice’e. “Annem ona yardımcı olabilir.”

“Ama beni görmek pek hoşuna gitmeyecektir, öyle değil mi?” diye sordu Alice. “Hele yaptıklarımı öğrendikten sonra. Aynı şey şu senin abin için de geçerli.”

Başımınla onayladım ve acı içinde yüzümü buruşturdum. Alice’in söyledikleri doğruydı. Benimle gelmemesi daha iyi olurdu ama ayaklarının üzerinde duramayan Hayalet’i taşımak için yardımına ihtiyacım vardı.

“Sorun ne Tom?” diye sordu. Elimi fark etmişti ve bakmak için yanıma geldi. “Onu hemen iyileştirebilirim, hemen dönerim...”

“Hayır Alice, bu çok tehlikeli!”

Ama onu durduramadan ahırdan çıkmıştı bile. On dakika sonra elinde küçük ağaç kabukları ve tanımadığım bir bitkinin yapraklarıyla geri döndü. Ufak lifler haline gelinceye kadar kabuğu dişleriyle çiğnedi.

“Elini uzat!” diye emretti.

“O da nedir?” diye sordum kuşkuyla, ama elim öyle çok acıyordu ki dediğini yaptım.

Ufalanmış kabukları yavaşça yanığın üzerine yerleştirdikten sonra elimi yapraklarla sardı. Sonra elbisesinden siyah bir iplik koparıp onu da her ikisini birbirine bağlamak için kullandı.

“Bunu bana Lizzie öğretti,” dedi. “Acını hemen alır.”

Karşı çıkmak üzereydim, ama acım anında azalmaya başlamıştı. Bu, Alice’e bir cadı tarafından öğretilen bir ilaçtı. İşe yarayan bir ilaç. Dünyanın işleyişi çok tuhaftı. Kötülükten iyilik doğabiliyordu. Ve bu sadece elimle ilgili değildi. Çünkü Alice’in Zehir’le olan anlaşması sayesinde Hayalet kurtulmuştu.

BÖLÜM 14

BABAMIN HİKÂYESİ

Gün batımından bir saat kadar önce çiftliği gördük. Babam ve Jack'in süt sağmaya başlamak üzere olacağını biliyordum, yani zamanlamamız iyiydi. Annemle yalnız olarak konuşmam gerekiyordu.

Ilkbahardan, yaşlı cadı Malkin Ana ailemi ziyaret ettiğinden bu yana, eve gelmemiştim. Alice'in cesareti sayesinde o zaman Malkin Ana'yı yok etmeyi başarmıştık, ama bu durum Jack ve eşi Ellie'yi rahatsız etmişti. Karanlık çöktüğünde evde kalmama pek sıcak bakmayacaklarını biliyordum. Hayaletlerin işleri onları korkutuyordu ve çocuklarının başına bir şey gelmesinden endişe ediyorlardı. Bu yüzden ben de Hayalet için, annemin yardımını alır almaz tekrar yola koyulmak istiyordum.

Hayalet'le Alice'i çiftliğe getirerek herkesin hayatını tehlikeye attığımın da farkındaydım. Eğer Sorgulayıcı'nın adamları bizi takip ettiyse, bir cadıyla hayalete evlerini açanlara asla acımazlardı. Ailemi gereğinden fazla tehlikeye sokmak istemediğimden Alice'le Hayalet'i çiftlik sınırlarının hemen dışında bırakmaya karar verdim. Bize en yakın

çiftliğe ait eski bir çoban kulübesi vardı. Büyükbaş hayvancılığa geçtiklerinden bu yana kulübe kullanılmıyordu. Hayalet'i içeri sokması için Alice'e yardım ettikten sonra beni orada beklemesini söyledim. Tarlayı geçip çiftliğimizin sınırını belirleyen çitlere doğru ilerledim.

Mutfak kapısını açtığımda annem her zamanki yerinde, ateşin yanındaki sallanır sandalyesinde oturuyordu. Sandalye hareketsizdi ve içeri girdiğimde öylece bana baktı. Perdeler çekiliydi ve pirinç şamdanda bir mum yanıyordu.

“Otursana evlat,” dedi yumuşak, alçak bir ses tonuyla. “Bir sandalye çek de bana her şeyi anlat.” Beni gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi.

Buna alışkındım. Ebeler güç bir doğum esnasında sorun yaşadıklarında annemi çağırırlardı ve esrarengiz bir şekilde, bu yardım isteği çiftliğimize ulaşmadan çok önce, birilerinin yardımına ihtiyacı olduğunu bilirdi. Bu tür şeyleri hissedirdi, tıpkı benim gelmekte olduğumu hissettiği gibi. Annemde özel bir şeyler vardı. Sorgulayıcı gibi birinin yok etmek isteyeceği yetenekleri vardı.

“Kötü bir şey oldu değil mi?” diye sordu Annem. “Eline ne oldu?”

“Önemli bir şey değil Anne. Sadece bir yanık. Alice iyileştirdi bile. Artık hiç acımıyor.”

Annem, Alice'in isminin geçtiğini duyar duymaz kaşlarını kaldırdı. “Anlat bana oğlum.”

Başımı aşağı yukarı sallarken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Konuşabilmek için üç kez denemem gerekti.

Ama bir kez konuşmayı başarinca her şey bir çırpıda akıverdi.

“Neredeyse Bay Gregory’yi yakıyorlardı anne. Sorgulayıcı onu Priestown’da yakaladı. Kaçtık ama peşimizdeler ve Hayalet hiç iyi değil. Yardıma ihtiyacı var. Hepimizin yardıma ihtiyacı var.”

Beni en çok huzursuz eden şeyi itiraf ederken gözyaşlarımı durduramadım. İşaret kulesinin bulunduğu tepeye gitmek istemememin asıl nedeni korkuyor olmamdı. Beni de yakalayıp yakmalarından korkmuştum.

“Priestown’da ne arıyordunuz Tanrı aşkına?” diye sordu Annem.

“Bay Gregory’nin erkek kardeşi öldü ve cenazesi orada olacaktı. Gitmemiz gerekiyordu.”

“Bana her şeyi anlatmıyorsun,” dedi annem. “Sorgulayıcı’dan nasıl kurtuldunuz?”

Annemin Alice’in yaptıklarını öğrenmesini istemiyordum. Annem bir zamanlar Alice’e yardım etmişti ve tıpkı Hayalet’in hep korktuğu gibi karanlığa döndüğünü bilmesini istemiyordum.

Ama başka seçeneğim yoktu. Ona her şeyi anlattım. Bittirdiğimde annem derin derin göğüs geçirdi. “Bu çok kötü, gerçekten çok kötü,” dedi. “Zehir’in serbest olması –ve genç bir cadının onun iradesine bağlı olması– eyaletteki herkes için çok tehlikeli, hepimiz için korkuyorum. Ama içinde bulunduğumuz durumu, olabilecek en iyi hale getirmemiz gerekiyor. Yapabileceğimiz tek şey bu. Çantamı

alayım da zavallı Bay Gregory için yapabileceğim bir şey var mı, bakalım.”

“Teşekkürler anne,” dedim ve aniden yalnızca kendi sorunlarımdan bahsettiğimi fark ettim. “Peki burada durum nasıl? Ellie’nin bebeği iyi mi?” diye sordum.

Annem gülümsedi ama gözlerindeki belli belirsiz üzüntüyü fark ettim. “Ah, bebek iyi ve Ellie’yle Jack de hiç olmadıkları kadar mutlular. Ama oğlum,” diyerek hafifçe omzuma dokundu, “sana kötü bir haberim var. Babanla ilgili. O çok hasta.”

Ayağa kalktım, duyduklarıma inanamıyordum. Yüz ifadesinden durumun çok ciddi olduğunu anlayabiliyordum.

“Otur oğlum,” diye devam etti konuşmaya, “ve üzülmeden önce beni iyice dinle. Durumu kötü ama çok daha kötü olabilir. Ağır bir soğuk algınlığı şeklinde başladı, sonra göğsüne inip zatürreye çevirdi. Onu neredeyse kaybediyorduk. Şu anda iyileşiyor umarım, ama bu kış kendine iyi bakması gerek. Korkarım artık çiftlikle fazla ilgilenemeyecek. Jack’in tek başına üstesinden gelmesi gerekecek.”

“Ben yardım edebilirim anne.”

“Hayır oğlum, senin yapman gereken bir işin var. Zehir serbest kaldığına ve ustan zayıf düştüğüne göre eyaletin sana her zamankinden çok ihtiyacı var. Bak, önce yukarı çıkıp babana burada olduğunu haber vereyim. Ve yaşadığın sorunlarla ilgili ona bir şey söylemeyeceğim. Ona herhangi bir kötü haber vererek ani bir şok yaşamasına izin vermemeliyiz. Bu aramızda kalsın.”

Mutfakta beklemeye başladım, birkaç dakika sonra anem elinde bir çantayla aşağı indi.

“Ben ustana yardım ederken sen de yukarı çıkıp babanı görebilirsin. Geldiğine çok sevindi, ama uzun süre konuşturmamalıydın. Hâlâ çok zayıf.”

Babam yatakta birkaç yastığa yaslanmış vaziyette oturuyordu. Odaya girdiğimde güçsüz bir şekilde gülümsedi. Çok zayıf ve bitkin görünüyordu ve yüzünde onu çok daha yaşlı gösteren kirli bir sakal vardı.

“Ne hoş bir sürpriz Tom. Otursana,” diyerek başıyla yatağın kenarındaki sandalyeyi işaret etti.

“Üzgünüm,” dedim. “Hasta olduğumu bilseydim seni görmek için çok daha önce gelirdim.”

Babam önemli değil dermişçesine elini kaldırdı. Sonra şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı. İyileşiyor olmalıydı; gerçekten hasta olduğu zamanki halini görmek istemezdim. Odada hastalık kokusu vardı. Dışarıdayken asla duyulmayan bir kokuydu bu. Sadece hasta odalarında var olan bir koku.

“İş nasıl gidiyor?” diye sordu, öksürüğü kesildiğinde.

“Fena değil. Yavaş yavaş alışıyorum ve çiftçiliğe tercih ederim,” diyerek tüm olanları aklımın en arka köşelerine ittirdim.

“Çiftçilik senin için fazla sıkıcı öyle değil mi?” diye sordu, hafifçe gülümseyerek. “Ben de her zaman çiftçi değildim.”

Evet dercesine başımı salladım. Babam gençliğinde denizciymiş. Gittiği yerler hakkında birçok hikâye anlatmıştı. Renkli ve heyecanlı hikâyelerdi bunlar. O günleri anımsadığında bakışları uzaklara dalar, gözleri ışıldardı. Gözlerinde bu yaşam ışıltısını yeniden görmek istiyordum.

“Evet baba,” dedim, “bana anılarından birini anlatsana. Şu kocaman balinayla ilgili olanı.”

Bir an duraksadıktan sonra kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekti. “Sanırım çok geç olmadan anlatmam gereken bir hatıram var oğlum.”

“Saçmasapan konuşma baba!” dedim. Konuşmanın gidişatı beni şaşkına çevirmişti.

“Hayır Tom, bir ilkbahar ve bir yaz daha görmeyi umuyorum, ama bu dünyada fazla zamanımın kalmadığını da biliyorum. Son zamanlarda çok fazla düşünüyorum ve sanırım sana bildiklerimi anlatmamın zamanı geldi. Seni bir süre daha görmeyi beklemiyordum, fakat işte buradasın ve kim bilir seni bir daha ne zaman görebilirim?” Bir an duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti: “Annenle ilgili; nasıl tanıştığımızla falan...”

“Bir sürü ilkbahar göreceksin baba,” dedim, ama şaşırmıştım. Babamın anlattığı onca harika anının içinde düzgün bir şekilde anlatmadığı tek bir şey vardı: Annemle nasıl tanıştığının hikâyesi. Bu konuyla ilgili konuşmak istemediğini anlayabiliydik. Ya konuyu değiştirir ya da gidip aneme sormamızı söylerdi. Bunu asla yapmadık. Çocukken anlamadığınız ama gidip de sormadığınız birçok şey olur.

Babanızla annenizin anlatmak istemeyeceğini bilirsiniz. Ama bugün farklıydı.

Yorgun bir şekilde başını iki yana salladıktan sonra sanki omuzlarında büyük bir yük varmış gibi başını öne eğdi. Tekrar başını kaldırdığında yüzündeki belli belirsiz gülümseme geri dönmüştü.

“Bunları sana anlattığım için annenin bana teşekkür edeceğini sanmıyorum, o yüzden aramızda kalsın. Kardeşlerine de anlatmayacağım ve senden de anlatmamamı istiyorum oğlum. Ama sanırım senin işinden ve yedinci oğulun yedinci oğlu olduğundan ve şey...”

Bir kez daha duraksayıp gözlerini kapadı. Ona bakıp da ne kadar yaşlı ve hasta olduğunun farkına varınca derin bir üzüntü hissettim. Gözlerini yeniden açıp konuşmaya başladı:

“Su almak için küçük bir limana yanaştık,” diyerek hikâyesini anlatmaya başlarken, fikrini değiştirmemek için hızlı hızlı anlatmak zorundaymış gibiydi. “Sarp kayalıklarıyla çevrili ıssız bir yerdi. Sadece liman başkanının eviyle beyaz taştan inşa edilmiş birkaç küçük balıkçı kulübesi vardı. Haftalardır denizdeydik ve iyi bir adam olan kaptanımız bir molayı hak ettiğimizi söyledi. Hepimize kıyıya çıkma izni verdi. Kıyıya çift vardiyalı olarak çıktık. Ben karanlık çöktükten çok sonra karaya çıkan ikinci gruptaydım.

On iki kişi kadardık. En yakın han, dağlardan birinin zirvesine neredeyse yarı yükseklikteki bir köyün en ucundaydı. Hana vardığımızda kapanmak üzereydi. Bu yüzden

hızlı içtik. İçkileri, sanki yarını görmeyecekmişiz gibi yutuyorlardık. Ardından gemiye dönüş yolunda içmek için birer kulplu sürahi dolusu şarap söyledik.

Çok içmiş olmalıydım, çünkü uyandığımda limana inen dik yolun kenarında tek başımaydım. Güneş doğmak üzereydi ama fazla endişelenmedim; çünkü öğlene kadar demir almayacaktık. Ayağa kalkıp üstümü başımı silkeledim. Tam o sırada uzaktan gelen hıçkırarak ağlama sesleri duydum.

Ne olduğuna karar verene kadar neredeyse bir dakika boyunca dinledim. Yani, kadın sesi gibiydi ama nasıl emin olabilirdim ki? O yörelere ait, gezginleri avlayan yaratıklar hakkında anlatılan birçok tuhaf hikâye vardır. Yalnızdım ve korktuğumu söylememde bir sakınca yok, ama kimin ağladığını görmeye gitmeseydim annenle asla tanışamazdım ve sen de şimdi burada olmazdın.

Yolun kenarındaki sarp kayalığa tırmanıp, bir uçurumun kenarına varana dek diğer taraftan aşağı indim. Yüksek bir uçurumdu, aşağıda dalgalar kayaları dövüyordu ve körfezde demirli gemimiz o kadar küçüktü ki avucumun içine sığabilirmiş gibi görünüyordu.

Dar bir kaya, öne fırlamış tavşan dişi gibi yukarı uzanıyordu ve genç bir kadın, bu kayaya zincirle bağlıydı. Sadece bu da değil, doğduğu günkü gibi çırlıçıplaktı.”

Babam bunları söyledikten sonra öyle utandı ki yüzü, eyaletteki topraklar gibi kırmızıya kesti.

“Sonra bana bir şeyler anlatmaya çalıştı. Korkmuş olduğu bir şeydi bu. O kayalığa zincirlenmiş olmaktan çok

daha korkunç bir şey. Fakat kendi diliyle konuşuyordu ve tek bir kelimesini dahi anlayamıyordum. Hâlâ anlayamıyordum ama sana çok iyi öğretti ve bu şekilde öğretmek için uğraştığı tek kişinin sen olduğunu biliyor muydun? O iyi bir anne ama kardeşlerinden hiçbirisi tek kelime dahi Yunanca duymadı.”

Başımı sallayarak doğruladım. Kardeşlerimden bazıları buna pek memnun değildi, özellikle de Jack... Bu da bazen benim için hayatı güçleştiriyordu.

“Hayır, bunun ne olduğunu kelimelerle anlatamazdı, ama denizde onu dehşete düşüren bir şey vardı. Ne olabileceğini kestiremiyordum, tam o sırada güneş ufukta yükseldi ve o çılgılık attı.

Gördüklerime inanamıyordum: Derisinin üzerinde küçük kabarıklıklar oluşmaya başladı ve birkaç dakika içinde her yanı yara içinde kalmıştı. Güneşten korkuyordu. Bugün bile, muhtemelen senin de fark ettiğin gibi, burada bile güneşe çıkmakta zorlanıyor, ki oradaki güneş ışığı çok daha güçlüydü ve yardım etmezsem ölürdü.”

Biraz soluklanmak için duraksayınca annemi düşündüm. Güneş ışığından sakındığını biliyordum, fakat bu üstünde durmadığım bir şeydi?

“Ne yapabilirdim ki?” diye devam etti babam. “Hızlı düşünmeliydim ve gömleğimi çıkarıp üzerine örttüm. Gömlek yeterince büyük değildi ve yanımda başka bir şey olmadığından pantolonumu da kullanmak zorunda kaldım. Sonra gölgemle onu ışığından korumak için sırtımı güneşe vererek üzerine eğildim.

Uzun bir süre, akşamüzeri güneş tepenin arkasında kaybolana dek, o şekilde kaldım. Gemi bensiz yola çıkmıştı ve sırtım da güneşten yanmıştı, ancak annen hayattaydı ve şişlikler yok olmaya başlamıştı bile. Onu zincirden kurtarmaya çalıştım, ama onu her kim bağladıysa düğümler hakkında benden bile çok şey biliyordu; üstelik ben bir denizci olduğum halde! Onu bağlarından kurtardıktan sonra fark ettiğim şey öylesine acımasızcaydı ki gördüklerime inanamıyordum. Yani, annen iyi bir kadın, bunu nasıl yapmış olabilirlerdi, üstelik de bir kadına?”

Babam sessizleşip başını eğerek ellerine baktı. O gün gördüklerini anımsadıkça ellerinin titremeye başladığını görebiliyordum. Neredeyse bir dakika kadar bekledikten sonra onu usulca yeniden konuşturmaya çalıştım.

“Ne gördün baba?” diye sordum. “Ne yapmışlardı?”

Başını kaldırdığında gözleri yaşarmıştı. “Sol elini kayaya çivilemişlerdi,” dedi. “Büyük başlı, kalın bir çiviydi ve ona daha çok acı vermeden elini nasıl kurtarabileceğimi düşünemiyordum. Ama o sadece gülümseyip elini çekerek kurtardığında çivi hâlâ kayanın içindeydi. Yere, ayaklarının dibine kan damlıyordu, ama ayağa kalkıp sanki hiçbir şey olmamış gibi bana doğru yürüdü.

Geriye doğru bir adım attım ve neredeyse uçurumdan aşağı düşecektim. Sağ eliyle omzumdan yakaladı ve öpüştük. Her yıl düzinelerce limana uğrayan bir denizci olarak bunun öncesinde birkaç kadını öpmüştüm ama genellikle çok fazla bira içip hissizleştikten, hatta neredeyse bayılacak

hale geldikten sonraydı. Daha önce ayıkken, hele de gün ışığında hiçbir kadını öpmemiştim. Bunu açıklayamam ama onun benim için doğru insan olduğunu hemen anlamıştım. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kadın oydu.”

Öksürmeye başladı ve uzun bir süre devam etti. Öksürük krizi geçtiğinde nefessiz kalmıştı ve yeniden konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Dinlenmesine izin vermiyordum, fakat başka şansım olamayacağını biliyordum. Aklım tam gaz çalışıyordu. Babamın hikâyesindeki bazı parçalar bana, Hayalet’in Meg’le ilgili yazdıklarını anımsatıyordu. O da zincirle bağlanmıştı. Serbest kalır kalmaz o da tıpkı annemin babamı öpmesi gibi Hayalet’i öpmüştü. Zincirin gümüş olup olmadığını merak ettim ama soramadım. Bir yanımda bu sorunun cevabını bilmek istemiyordu. Eğer babam bunu bilmemi isteseydi söylerdi.

“Sonra ne oldu baba? Eve nasıl döndün?”

“Annende para vardı oğlum. Yüksek duvarlarla çevrili bir bahçesi olan büyük bir evde tek başına yaşıyordu. Onu bulduğum yere bir mil kadar bile uzak değildi, ben de onu oraya götürdüm ve onunla kaldım. Eli çok çabuk iyileşti, en ufak bir iz bile kalmadı. Ona kendi dilimizi öğrettim. Ya da dürüst olmak gerekirse o, bana nasıl öğretmem gerektiğini öğretti. Nesneleri işaret edip yüksek sesle adlarını söylüyordum. Söylediklerimi tekrarladığında düzgün telaffuz ettiyse başımı aşağı yukarı sallıyordum. Her kelimeyi bir kez söylemem yetiyordu. Annen zeki biri evlat. Çok zeki. Akıllı bir kadın ve asla unutmuyor.

Her neyse, o evde haftalarca kaldım ve kız kardeşlerimin geldiği birkaç gece dışında oldukça mutluydum. İki kız kardeşi vardı ve her ikisi de uzun boylu, sert görünümlü kadınlardı. Evin arkasında ateş yakıp şafak sökene kadar annenle konuşurlardı. Bazen üçü de ateşin etrafında dans ederdi; kimi gecelerse zar oynarlardı. Ama her geldiklerinde, giderek kötüleşen tartışmalar çıkıyordu.

Benimle ilgili olduğunu biliyordum, çünkü kız kardeşleri sinirli bir şekilde pencereden bana bakarlardı ve annen de eliyle odaya geri dönmemi işaret ederdi. Hayır, benden çok hoşlanmıyorlardı ve sanırım orayı terk edip eyalete geri gelmemizin başlıca nedeni buydu.

Ücretli, sıradan bir denizci olarak yola çıkmış, bir beyefendi gibi geri dönmüştüm. Bilet ücretini annen ödedi, üstelik özel bir kamarada yolculuk yaptık. Sonra bu çiftliği satın aldı ve annemle babamın gömülü olduğu Mellor'daki küçük kilisede evlendik. Annen bizim inandıklarımıza inanmıyor, ama bunu benim için yaptı, böylece komşular dedikodu yapamayacaktı ve o yılın sonunda abin Jack doğdu. İyi bir hayat yaşadım oğlum ve hayatımın en iyi dönemi annenle tanıştıgımda başladı. Sana tüm bunları anlatıyorum, çünkü anlamanı istiyorum. Farkındasın değil mi, günün birinde ben öldüğümde, evine, ait olduğu yere geri dönecek.”

Babam bunu söylediğinde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. “Peki ya ailesi?” diye sordum. “Torunlarını bırakmayacaktır herhalde?”

Babam üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. “Başka seçeneği olduğunu sanmıyorum evlat. Bana bir keresinde orada ‘yarım kalmış bir iş’ten bahsetti. Ne olduğunu bilmiyorum ve neden o kayaya bağlanıp ölüme terk edildiğini bana asla anlatmadı. Onun kendi dünyası, kendi yaşamı var ve zamanı geldiğinde ona geri dönecek, bu yüzden onun üstüne fazla gitme. Bana bak evlat. Ne görüyorsun?”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Yaşlı ve bu dünyada geçirecek fazla zamanı kalmamış birini görüyorsun. Aynaya her baktığımda bunun doğru olduğunu görebiliyorum, bu yüzden yanıldığımı söyleme. Annene gelince, hâlâ hayatının baharında. Bir zamanlar olduğu gibi genç bir kız olmayabilir, ama hâlâ önünde uzun yıllar var. O gün yaptıklarım olmasaydı annen bana dönüp bakmazdı bile. Özgürlüğü hak ediyor, bu yüzden onu gülmseyerek serbest bırak. Bunu yapar mısın oğlum?”

Evet dercesine başımı salladıktan sonra sakinleşip uykuya dalana kadar yanında kaldım.

BÖLÜM 15

GÜMÜŞ ZİNCİR

Aşağı indiğimde annem geri dönmüştü bile. Hayalet'in nasıl olduğunu, onun için neler yaptığını sormak için sabırsızlanıyordum, ancak buna fırsatım olmadı. Mutfak penceresinden Jack'le Ellie'nin bahçeden eve doğru yürüdüklerini görmüştüm. Bebekleri, Ellie'nin kucağındaydı.

"Ustan için yapabileceğim her şeyi yaptım oğlum," diye fısıldadı annem, tam Jack kapıyı açmadan önce. "Akşam yemeğinden sonra konuşuruz."

Jack beni görünce bir an için kapı eşiğinde donakaldı, yüzünde birçok farklı ifade vardı. En sonunda gülümseyip bana doğru yürüdükten sonra kolunu omzuma koydu.

"Seni görmek güzel Tom," dedi.

"Chipenden'a doğru giderken buradan geçiyordum," dedim. "Uğrayıp nasıl olduğunuzu görmek istedim. Babamın bu kadar hasta olduğunu bilseydim daha önce gelirdim..."

"Şu anda iyileşiyor," dedi Jack. "Önemli olan bu."

"Ah, evet Tom, artık çok daha iyi," diye onayladı Ellie. "Birkaç haftaya hiçbir şeyi kalmaz."

Annemin yüzündeki üzgün ifadenin, tam tersini söylediğini görebiliyordum. Gerçek şu ki babam önümüzdeki ilkbaharı görürse çok şanslıydı. Bunu annem de, ben de biliyorduk.

Akşam yemeğinde herkes suskundu, annem bile. Herkesin bu kadar sessizleşmesinin nedeni benim orada olmam mı, yoksa babamın hastalığı mı bilemiyordum, ama yemek boyunca Jack bana başını sallamaktan ötesini yapamıyor gibiydi ve konuştuğundaysa yalnızca iğneleyici birtakım şeyler söylüyordu.

“Solgun görünüyorsun Tom,” dedi. “Karanlıkta gezindiğinden olsa gerek. Sana iyi gelmiyor olmalı.”

“Zalimlik yapma Jack!” diye çıkıştı Ellie. “Her neyse, Mary’miz hakkında ne düşünüyorsun? Geçen hafta vaftiz edildi. En son gördüğünden bu yana çok büyümüş, değil mi?”

Gülümseyerek başımla onayladım. Bebeğin bu kadar büyümüş olmasına çok şaşırmıştım. Artık buruş buruş, al yüzlü değil; oldukça toplu, güçlü kol ve bacakları ve dik-katli yüz ifadesiyle cin gibi bir bebektir. Ellie’nin dizinden aşağı inip mutfak zemininde emeklemeye hazır görünüyordu.

Pek aç değildim, ama annem tabağıma büyükçe bir por-siyon et ve patates yahnisi koyar koymaz yemeye başladım.

Yemeği henüz bitirmiştik ki annem Jack ve Ellie’ye bakarak gülümsedi. “Tom’la konuşmak istediğim bir şey

var,” dedi. “Neden ikiniz de yukarı çıkmıyorsunuz? Hem böylece bir kez olsun erken yatabilmiş olursunuz. Ve Ellie bulaşıkları boş ver. Ben hallederim.”

Tencerede hâlâ biraz yahni vardı ve Jack’in önce oraya, sonra anneme baktığını gördüm. Ama Ellie ayağı kalkınca Jack de yavaşça onu takip etti. Hoşnut olmadığını görebiliyordum.

“Sanırım önce köpekleri alıp sınır çitini şöyle bir dolaşacağım,” dedi. “Dün gece bir tilki vardı.”

Onlar odadan çıkar çıkmaz sormak için sabırsızlandığım soruyu sordum:

“O nasıl anne? Bay Gregory iyileşecek mi?”

“Onun için elimden geleni yaptım,” dedi annem. “Ama baştaki yaralar genellikle kendi kendilerini iyileştirir. Bunu yalnız zaman gösterir. Onu Chipenden’a ne kadar çabuk götürürsen o kadar iyi olur. Burada kalabilirdi, ama Jack’le Ellie’nin hassasiyetlerine saygı göstermem gerekiyor.”

Başımı sallayıp üzgün bir şekilde masaya baktım.

“Bir tabak daha yiyebilir misin Tom?” diye sordu annem.

İkinci kez sorulmasına gerek yoktu ve yemeğe başladığımda annem gülümsedi. “Yukarı çıkıp baban nasıl bir bakacağım,” dedi.

Çok geçmeden aşağı indi. “İyi,” dedi. “Yine uykuya dalmış.”

Tam karşıma oturup yemek yememi izlerken yüzü ciddilemişti. “Alice’in parmaklarındaki yaralar?.. Zehir kanını oradan mı almış?”

Başımla onayladım.

“Tüm bu olanlardan sonra ona güveniyor musun?” diye sordu aniden.

Omuz silktim. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Karanlığa kaydı, ama o olmasaydı Hayalet ve daha başka birçok masum insan ölürdü.”

Annem göğüs geçirdi. “Bu çok karışık bir iş ve yanıtların netleştiğini sanmıyorum. Keşke seninle gelip ustani Chipenden’a götürmene yardım edebilseydim, çünkü bu kolay bir yolculuk olmayacak; ama babanı bırakamam. İyi bakılmazsa hastalık nüksedebilir ve bu riski göze alamam.”

Bir parça ekmekle tabağımı sıyırdıktan sonra sandalyemden kalktım.

“Gitsem iyi olur anne. Burada ne kadar uzun kalırsam sizi de o kadar çok tehlikeye sokarım. Sorgulayıcı böyle kaçıp gitmemize asla izin vermez, mutlaka peşimize düşmüştür. Ve artık Zehir serbest kalıp Alice’in kanını emdiğine göre onun buraya gelmesini göze alamam.”

“Bu kadar acele etme,” dedi annem. “Yolda yemen için ekmekle salam keseyim.”

“Teşekkürler Anne.”

Annem ekmeği dilimlerken ona bakıp daha çok kalabilmeyi diledim. Yeniden evde olmak çok güzel olurdu, bir geceliğine dahi olsa.

“Tom, cadılarla ilgili derslerinde Bay Gregory hizmetkâr yaratık kullananlardan söz etti mi?”

Başımı evet dercesine salladım. Farklı tür cadılar güçlerini farklı yollarla elde ediyordu. Kimisi kemik büyüsü kullanırken, bazıları kan büyüsü kullanıyordu; yakın bir zamanda da bana daha tehlikeli üçüncü bir türden söz etmişti. Bunlar ‘*hizmetkâr yaratık büyüsü*’ kullananlardı. Kanlarını bir yaratığa veriyorlardı. (Bu bir kedi, bir kurbağa hatta bir yarasa bile olabilirdi.) Bunun karşılığında o yaratık, cadının gözü ve kulağı oluyor ve ne isterse yapıyordu. Bazen bu yaratıklar öylesine güçleniyordu ki, cadılar neredeyse tamamen onun kontrolü altına giriyor, kendi iradeleri ya azalıyor ya da tamamen yok oluyordu.

“İşte Alice’in şu anda yaptığını düşündüğü şey bu, Tom. *hizmetkâr yaratık büyüsü* kullanmak. O yaratıkla bir anlaşma yapmış ve istediğini elde etmek için onu kullanıyor. Ama tehlikeli bir oyun oynuyor oğlum. Eğer dikkatli olmazsa onun kontrolü altına girebilir ve bu da ona asla güvenemeyeceğin anlamına gelir. En azından Zehir hayatta olduğu sürece.”

“Bay Gregory onun güçlendiğini söyledi anne. Çok yakında kanlı canlı bir varlık haline gelip gerçek biçimini alabilecekmiş. Onu yeraltı mezarlarında gördüm. Hayalet’in görüntüsüne bürünmüştü ve beni kandırmaya çalıştı. Yani orada giderek güçlenmiş olduğu çok açık.”

“Bu doğru ama olanlar onu az da olsa geriletmiş olmalı. Zehir bu kadar uzun süredir bağlı kaldığı bir yerden çıkarken enerjisinin çoğunu kullanmış olmalı. Yani şimdilik akli karışmış ve kayıp bir haldedir, muhtemelen ete kemiğe

burünecek kadar gücü olmayan bir ruh halindedir. Ve Alice'le yapmış olduğu kan anlaşması tamamlanmadan tüm gücüne kavuşamayacaktır.”

“Alice’in gözlerinden görebilir mi?” diye sordum.

Bu düşünce dehşet vericiydi. Alice’le birlikte karanlıkta yola çıkmak üzereydim. Zehir’in başımla omuzlarımdaki ağırlığının hissini, preslenmek üzere oluşumu ve sonumun gelmesini beklediğimi anımsadım. Belki de gün ağarana kadar beklemek daha güvenliydi...

“Hayır, henüz değil oğlum. Alice, ona kanını ve özgürlüğünü verdi. Karşılığında üç kez itaat etme sözü almış olmalı, ama her defasında daha çok kan isteyecektir. Yakılmadan önce onu besledikten sonra zayıf düşmüş olmalı ve karşı koymak giderek güçleşecektir. Onu bir kez daha beslerse gözlerinden görebilir. En son besleyişinden sonraysa tamamen ona ait olacaktır ve asıl biçimine dönme gücüne sahip olur. Ve o zaman Alice’i kurtarmak için kimse bir şey yapamaz,” dedi annem.

“Yani her neredeyse Alice’i arayacaktır öyle mi?”

“Evet oğlum, ama kısa bir süre için, Alice onu çağırmadıkça onu bulma olasılığı çok düşük; özellikle de Alice hareket halindeyken. Eğer aynı yerde uzun bir süre kalırsa Zehir’in onu bulma şansı artar. Her gece daha da güçlenecektir, özellikle başka kurbanlar bulabilirse. Her tür kan işe yarar, hayvan ya da insan fark etmez. Karanlıkta tek başına dolaşan birini dehşete düşürmek çok kolay olur. İradesi kolay kırılır. Çok geçmeden Alice’i bulur ve sonra hep

onun yakınında olur. Tabi yer altında geçireceği gündüz saatleri dışında, karanlığa ait yaratıklar hava aydınlıkken nadiren yukarı çıkar. Ama artık Zehir serbest olduğuna ve güçlendiğine göre karanlık çöktüğünde eyaletteki herkes korkmalı.”

“Tüm bunlar nasıl başladı Anne? Bay Gregory’nin anlattıklarına göre Küçük İnsanlar’ın kralı Heys, oğullarını Zehir’e kurban etmek zorundaymış ve bir şekilde son oğlu onu bağlamayı başarmış.”

“Bu çok üzücü ve korkunç bir hikâye,” dedi annem. “Kralın oğullarına olanları düşünmek bile korkunç. Ama sanırım neyle karşı karşıya olduğunu anlamak için bunları bilmen gerekiyor. Zehir, Heysham’ın tepelerinde, ölülerin kemiklerinin arasında yaşıyordu. Önce en büyük oğlu oraya götürüp bir oyuncak gibi kullandı. Acı ve çaresizlikten tükenene dek zihnindeki tüm düşünce ve rüyaları tek tek aldı. Ve sonra her oğulla aynı şey tekrarlandı. Babalarının neler hissettiğini bir düşünsene! O bir kraldı, ama yine de elinden hiçbir şey gelmiyordu.”

Annem üzgün bir şekilde göğüs geçirdi. “Heys’in hiçbir oğlu bu işkenceye bir aydan fazla dayanamadı. Üçü yakınlardaki kayalıklardan atlayıp paramparça oldu. İkisi yemek yemeyi reddederek eriyip gitti. Altıncı ise denize atlayıp yüzmeye başladı, ta ki gücü tükenip de boğulana dek... Cesedi bahar akıntılarıyla birlikte kıyıya vurdu. Altısı da kayaları oyarak yapılan taş mezarlarda yatıyor. Altı oğlu da öldükten sonra üzüntüsünden ölen babaları da bir başka

mezarda yatıyor. Yani sadece en küçük oğlu Naze, yedinci oğlu, ondan uzun yaşamış.

Kral da yedinci oğuldu, yani Naze de tıpkı senin gibiydi ve bu doğal yetenek onda da vardı. Naze, ırkına göre dahi küçüktü, ama damarlarında eskilerin kanı çok güçlü akıyordu. Bir şekilde Zehir'i bağlamayı başardı, fakat bunu nasıl yaptığını kimse bilmiyor. Ustan bile... Sonra yaratık, Naze'yi oracıkta öldürdü, onu kayaların üzerine presledi. Yıllar sonra Zehir, nasıl oyuna getirildiğini hatırlatan Naze'in kemiklerini küçük parçalar haline getirip Gümüş Kapı'dan dışarı itti. Böylece en sonunda Naze'in halkı ona düzgün bir cenaze töreni yapabildi. Ondan geriye kalanlar da Heysham'da, kralın adıyla anılan taş mezarlarda.”

Bir süre sessiz kaldık. Korkunç bir hikâyeydi.

“Peki, şimdi yeniden serbest kaldığına göre onu nasıl durdurabiliriz?” diye sorarak sessizliği bozdum. “Onu nasıl öldürebiliriz?”

“Bunu ustana bırak Tom. Sadece ona Chipenden'a dönmesi ve iyileşmesi için yardım et yeter. Ne yapılması gerektiğini o düşünecektir. En kolayı onu tekrar bağlamak olacaktır, ama o zaman bile kötülük yapmaya devam edebilecektir, tıpkı son yıllarda giderek arttırdığı kötülükleri gibi. Eğer daha önce yeraltı mezarlarında ete kemiğe bürünebildiyse, bunu yeniden yapabilecek demektir ve çok geçmeden, gücü arttıkça asıl biçimine dönerek Priestown'a ve eyalete dehşet saçacaktır. Yani bağlandığında daha güvenli olsak da bu kesin bir çözüm değil. Ustanın onu nasıl

öldürebileceğini öğrenmesi gerek, hepimizin iyiliği için.”

“Peki ya iyileşmezse?”

“Umalım da iyileşsin, çünkü senin şu anki eğitiminden çok daha fazlası gerekli. Bak oğlum, Alice nereye giderse, başkalarına zarar vermek için onu kullanacaktır, yani ustanın Alice’i bir çukura kapatmaktan başka şansı olmayabilir.”

Annem endişeli görünüyordu, aniden durup elini alına götürdü ve başına bir ağrı saplanmış gibi gözlerini sıkıca yumdu.

“İyi misin anne?” diye sordum, endişeli bir şekilde.

Başını sallayıp güçsüz bir şekilde gülümsedi. “Oğlum, sen bir süre otur. Yanında götürmen için bir mektup yazmam gerekiyor.”

“Mektup mu? Kime?”

“Bitirdiğimde daha uzun konuşuruz.”

Annem masada mektubu yazarken ben de ateşin yanındaki sandalyeye oturup kolları baktım. Sürekli olarak ne yazdığını düşünüyordum. Mektubu tamamlayınca sallanan sandalyesine oturup zarfı bana uzattı. Mühürlenmişti ve üzerinde şunlar yazılıydı:

En genç oğluma, Thomas J. Ward’a

Şaşırmıştım. Bunun, Hayalet’in iyileştiğinde okuması için yazdığı bir mektup olduğunu düşünmüştüm.

“Neden bana yazıyorsun anne? Neden söylemek istediklerini şimdi söylemiyorsun?”

“Çünkü yaptığımız her ufak şey değişikliklere neden olur oğlum,” dedi annem, elini yavaşça sol kolumun üzerine koyarken. “Geleceği görmek tehlikelidir, gördüklerini paylaşmaksa bu tehlikeyi iki katına çıkarır. Ustan kendi yolunu izlemeli. Kendi yolunu bulmalı. Her birimizin özgür iradesi var. Ama bizi karanlık günler bekliyor ve olabilecek en kötü şeyi önlemek için elimden geleni yapmalıyım. Mektubu sadece çok ihtiyaç duyduğunda, gelecek çok umutsuz görüldüğünde aç. İçgüdülerine güven. Bunu, o an geldiğinde bileceksin. Yine de hepinizin iyiliği için bu anın hiç gelmemesine dua edeceğim. O zamana kadar mektubu iyi sakla.”

Denileni yaparak mektubu ceketimin cebine yerleştirdim.

“Şimdi beni takip et,” dedi Annem. “Sana vereceğim başka bir şey daha var.”

Ses tonundan ve tuhaf davranışlarından nereye doğru gittiğimizi tahmin etmiştim. Ve haklıydım. Elinde pirinç şamdaniyle beni yukarı, kilerin hemen altında kilitli duran gizli sandık odasına götürdü. Son zamanlarda oraya annemden başka kimse girmiyordu. Babam bile. Küçük bir çocukken annemle birlikte bu odaya birkaç kez girmiştim, ama çok az şey hatırlıyordum.

Cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açıp içeri girdi ve ben de onu izledim. Oda, kutu ve sandıklarla doluydu. Her ay buraya bir kez geldiğini biliyordum. Ne yaptığınıysa tahmin edemiyordum.

Annem odaya girdikten sonra pencerenin en yakınındaki büyük sandığın önüne kadar yürüyüp orada durdu. Sonra

kendimi rahatsız hissedene kadar sert bir şekilde bana baktı. O benim annemdi ve onu seviyordum, ama kesinlikle onun düşmanı olmayı istemezdim.

“Neredeyse altı aydır Bay Gregory’nin çırağısın, yani bazı şeyleri kendi başına halledebilecek kadar eğitim almış olmalısın,” dedi. “Ve artık karanlık seni fark etti, yakalayıncaya kadar peşini bırakmayacaktır. Yani tehlikeydesin oğlum ve bu tehlike giderek artacak. Ama şunu unutma. Sen de büyüyorsun. Çok hızlı büyüyorsun. Her nefes, kalbinin her atışı seni daha güçlü, daha cesur ve daha iyi kılıyor. John Gregory yıllardır karanlıkla mücadele ederek senin yolunu hazırladı. Çünkü oğlum, genç bir erkek olduğunda korkma sırası karanlığa geçecek, çünkü o zaman sen av değil, avcı olacaksın. Sana bu yüzden hayat verdim.”

Odaya girdiğinden beri bana ilk kez gülümsedi, ama bu hüznü bir gülümsemediydi. Sonra sandığın kapağını kaldırıp içinde ne olduğunu görebilmem için mumu havaya kaldırdı.

Sandığın içinde, mum ışığında parlayan, çok güzel bağlantıları olan uzun, gümüş bir zincir vardı. “Kaldır onu,” dedi annem, “ben dokunamam.”

Söylediklerini duyunca irkildim. İçimden bir his, bunun, annemi kayaya bağlayan zincir olduğunu söylüyordu. Babam bunun gümüş olduğundan bahsetmemiştii ve bu çok ciddi bir eksiklikti; çünkü gümüş zincir cadıları bağlamak için kullanılırdı. Hayaletlik mesleğinde önemli bir araçtı. Bu, annemin de bir cadı olduğu anlamına mı geliyordu?

Meg gibi bir lamia cadısı mıydı? Gümüş zincir, babamı öpüş şekli... hepsi de çok tanıdıktı.

Zinciri çıkarıp elimde dengeledim. Çok güzel ve hafifti. Hayalet'in zincirinden daha kaliteliydi ve içinde çok daha fazla gümüş alaşımı vardı.

Annem, aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi, "Babanın nasıl tanıştığımızı anlattığını biliyorum," dedi. "Ama şunu hiç unutma oğlum. Hiçbirimiz tamamen iyi ya da tamamen kötü değilizdir –hepimiz arada bir yerde dururuz– ama her yaşamda öyle bir an gelir ki, ya ışığa ya karanlığa doğru önemli bir adım atarız. Bu bazen kendi içimizde, bazen de tanıştığımız özel bir insan sayesinde yaptığımız bir seçimdir. Babanın benim için yaptıkları sayesinde ben doğru yöne adım attım ve bugün burada olmamın nedeni bu. Bu zincir artık sana ait. Onu ihtiyacın olana kadar güvenli bir yerde sakla."

Zinciri doladıktan sonra cebime, mektubun yanına koydum. Ardından annem kapağı kapattı ve onunla birlikte odadan çıkıp kapıyı kilitlemesini bekledim.

Aşağı inince sandviç paketini alıp çıkmaya hazırlandım.

"Gitmeden önce şu eline bir bakalım!"

Elimi uzattım ve annem dikkatli bir şekilde ipleri söküp yaprakları çıkardı. Yanık iyileşmeye başlamıştı bile.

"Bu kız ne yaptığını iyi biliyor," dedi. "Hakkını vermek lazım. Havalanmasını sağlarsan birkaç güne hiçbir şey kalmaz."

Annem bana sarıldı ve ona bir kez daha teşekkür ettikten sonra arka kapıyı açıp gecenin içine yürüdüm. Tanelerin ortalarında, sınır çitine doğru ilerliyordum ki bir köpek havlaması duydum ve karanlıkta bir silüetin bana yaklaştığını gördüm.

Gelen Jack'ti ve yaklaştığında, yıldızların ışığının altında yüzünün sinirden buruştuğunu görebiliyordum.

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye bağırdı. "Öyle mi? Köpeklerin onları bulması beş dakika bile sürmedi!"

Köpeklere baktım, her ikisi de Jack'in bacaklarının arasına saklanıyordu. Çalışkan köpeklerdi ve korkak değillerdi, ama beni tanıdıkları için gördüklerinde bir tepki vermelerini beklerdim. Bir şey onları çok korkutmuştu.

"Baksan iyi olur," dedi Jack. "O kız köpeklere tıslayıp tükürünce kuyruklarını şeytan büküyormuşçasına kaçmaya başladılar. Buradan uzak durmasını söylediğimde bana başkasının arazisinde olduğunu ve bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını söyleme cesaretini gösterdi."

"Bay Gregory hasta Jack. Buraya gelip annemden yardım istemekten başka çarem yoktu. Onu ve Alice'i çiftlik sınırlarına sokmadım. Neler hissettiğini biliyorum ve elimden geleni yaptım."

"Eminim yapmışsındır. Ben yetişkin bir adamım, ama annem beni bir çocuk gibi yatağa yolladı. Bunun bana neler hissettirdiğini biliyor musun? Hem de karımın gözleri önünde. Bazen, çiftliğin hiç bana ait olup olmayacağını merak ediyorum."

O an ben de sinirlenmiştim ve dileğinin, düşündüğünden çok daha çabuk gerçekleşeceğini söylemek istedim. Babam ölüp de annem kendi topraklarına döndüğünde her şey onun olacaktı. Ama dudaklarımı ısırp hiçbir şey söylemedim.

“Üzgünüm Jack, ama gitmem lazım,” diyerek Alice ve Hayalet’i bıraktığım kulübeye doğru yürümeye başladım. Bir süre yürüdükten sonra arkamı dönüp baktım. Jack eve doğru yürümeye başlamıştı bile.

Tek kelime etmeden yola koyulduk. Düşünmem gereken çok şey vardı ve sanırım Alice bunun farkındaydı. Hayalet öylece boşluğa bakıyordu, ama çok daha iyi yürümeye başlamıştı, artık bize dayanması gerekmiyordu.

Bir saat kadar sonra güneş doğdu ve sessizliği bozan ben oldum.

“Aç mısın?” diye sordum. “Annem bize kahvaltı hazırladı.”

Alice, evet anlamında başını salladı. Nehrin kıyısında çimenlik bir yere oturup yemeye başladık. Yediklerimizden Hayalet’e de uzattım, ama sertçe kolumu itti. Bir süre sonra uzaklaşıp bir teras çitine oturdu, sanki yakınımızda olmak istemiyor gibiydi. Ya da en azından Alice’in yakınında.

“Daha güçlü görünüyor. Annem ona ne yaptı ki?” diye sordum.

“Alnını ıslatıp sürekli olarak gözlerine baktı. Sonra da içmesi için bir iksir verdi. Ben uzak durdum ve annen bana bakmadı bile.”

“Çünkü ne yaptığını biliyor. Ona anlatmak zorundaydım. Anneme yalan söyleyemem.”

“Bunu hepimizin iyiliği için yaptım. Ona yaptıklarını ödettim ve tüm o insanları kurtardım. Bunu senin için de yaptım Tom. Yaşlı Gregory’ye kavuşup çalışmalarına devam edebilesin diye. İstedğin bu değil mi? Doğru şeyi yapmadım mı?”

Yanıt vermedim. Alice, Sorgulayıcı’nın masum insanları yakmasını engellemişti. Hayalet’inki de dahil olmak üzere birçok hayat kurtarmıştı. Tüm bunları yapmıştı ve bunların hepsi iyi şeylerdi. Hayır, sorun yaptıklarında değildi, nasıl yaptığındaydı. Ona yardım etmek istiyordum, ancak bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

Alice artık karanlığa aitti ve Hayalet gücüne kavuştuktan sonra onu bir çukura kapatmak isteyecekti. Bunu ikimiz de biliyorduk.

BÖLÜM 16

ALICE İÇİN BİR ÇUKUR

Sonunda, akşam güneş batarken yaylalar tam karşımızdaydı ve çok geçmeden ağaçların arasından, Hayalet'in evine doğru tırmanmaya başladık. İzlediğimiz patika Chipenden köyünden geçmiyordu.

Giriş kapısının hemen önünde durdum. Hayalet yirmi adım kadar geride, eve sanki ilk kez görmüş gibi bakıyordu.

Alice'e dönüp, "Gitsen iyi olur," dedim.

Alice başını salladı. Hayalet'in evcil öcüsüyle uğraşmamız da gerekiyordu. Evi ve çevresini koruyordu. Kapıdan içeri bir adım atar atmaz çok büyük bir tehlike altına girerdi.

"Sen nerede kalacaksın?" diye sordum.

"Benim için endişelenme. Ve Zehir'e ait olduğumu falan da düşünme. Aptal değilim. Bunun olması için onu iki kez daha çağırmalıyım, öyle değil mi? Hava henüz o kadar soğuk değil, yani birkaç gün yakınlarda bir yerde kalabilirim. Belki Lizzie'nin evinin kalıntılarında. Sonra herhalde Pendle'a giderim. Başka ne yapabilirim ki?"

Alice'in Pendle'da hâlâ ailesi vardı, ama onlar cadıydı. Aksini iddia etse de Alice artık karanlığa aitti. Kendini en rahat hissedeceği yer orasıydı.

Tek kelime etmeden dönüp karanlığa doğru ilerledi. Gözden kaybolana kadar üzgün bir şekilde onu izledim, sonra dönüp kapıyı açtım.

Hayalet beni takip ederek içeriye girdi. Mutfığa yöneldim. Şöminede ateş yanıyordu ve iki kişilik bir masa hazırlanmıştı. Öcü bizi bekliyor olmalıydı. Hafif bir akşam yemeği idi, sadece iki kap bezelye çorbasıyla kalınca ekmek dilimleri... Uzun yürüyüşümüzden sonra epey acıktığımdan hemen yemeye koyuldum.

Hayalet bir süre öylece oturup dumanı tüten çorbasına baktıktan sonra bir dilim ekmek alıp içine attı.

"Çok zor oldu evlat. Ve evde olmak güzel," dedi.

Yeniden konuşuyor olmasına öyle çok şaşırmıştım ki neredeyse sandalyemden düşecektim.

"Daha iyi misiniz?" diye sordum.

"Evet evlat, kendimi çok daha iyi hissediyorum. İyi bir uyku da çekersem hiçbir şeyim kalmaz. Annen iyi bir kadındır. Eyalette iksirleri onun gibi bilen yok."

"Hiç bir şey hatırlamayacağınızı sanıyordum," dedim. "Öyle uzak görünüyordunuz ki. Sanki uyurgezerdiniz."

"Onun gibi bir şeydi evlat. Her şeyi görebiliyor ve duyabiliyordum ama sanki gerçek değildi. Adeta bir kâbusun içindeydim. Ve konuşamıyordum. Kelimeleri bulamıyordum. Dışarıda öylece durup bu eve bakarken yeniden kendimi buldum. Gümüş Kapı'nın anahtarı hâlâ sende mi?"

Şaşırmış bir şekilde sol arka cebime uzanıp anahtarı çıkardım, Hayalet'e uzattım.

"Çok soruna yol açtı," diyerek anahtarı elinde çevirdi. "Ama durumu göz önünde bulunduracak olursak iyi iş çıkardın."

Gülümsedim, kendimi günlerdir olmadığım kadar mutlu hissediyordum, ama ustam yeniden konuştuğunda sesi çok sertti.

"Kız nerede?" diye çıkıştı.

"Herhalde çok uzakta değildir," diye itiraf ettim.

"Neyse, onunla sonra ilgileniriz."

Yemek boyunca Alice'i düşündüm. Ne yiyecekti? Tavşan yakalama konusunda çok iyiydi, yani aç kalmazdı. Sorunlardan biri böylece çözüldü. Ancak ilkbaharda, Kemikli Lizzie bir çocuğu kaçırdıktan sonra, köyden gelen erkekler evini ateşe vermişlerdi ve yıkıntılar sonbaharda pek fazla bir koruma sağlamazdı. Yine, Alice'in de söylediği gibi, hava henüz soğumamıştı. Hayır, onun için en büyük tehdit Hayalet'ti.

Yılın ılık geçen son gecesini yaşadık. Ertesi sabah havada hissedilir bir serinlik vardı. Rüzgâr giderek şiddetlenirken Hayalet'le birlikte yaylalara bakan bankta oturuyorduk. Yapraklar dökülmeye başlamıştı. Yaz artık hepten sona ermişti.

Defterimi çıkarmıştım bile, ama Hayalet derse başlamak için acele etmiyordu. Sorgulayıcıyla yaşadıklarını henüz

atlatamamıştı. Kahvaltıda çok az konuşmuş ve zamanın çoğunu boşluğa bakarak, derin düşünceler içindeymiş gibi geçirmişti.

En sonunda sessizliği bozan ben oldum. “Zehir artık özgür olduğuna göre neyin peşinde? Eyalete ne yapacak?”

“Bunun yanıtı kolay,” dedi Hayalet. “Hepsinden öte daha büyük ve daha güçlü olmak istiyor. Böylece saçacığı dehşetin sınırı olmaz. Tüm eyaletin üzerine bir kötülük bulutu gibi çökecek. Ve hiçbir canlı ondan gizlenemeyecek. Güçlerini tamamlayana kadar kan içip zihin okumaya devam edecek. Yer altında bir yerlerde gizlenmesi gerektiğinde, gün ışığında dolaşabilen insanların gözlerinden görecektir. Daha önce sadece katedraldeki rahipleri kontrol edip etkisini Priesttown’da gösterirken, artık eyalette hiçbir yer güvenli olmayacak.

“Bir sonraki hedefi Caster olabilir. Ama Zehir önce küçük bir köyü ele geçirip bir uyarı olarak, sadece yapabileceklerini göstermek için köydeki herkesi presleyerek öldürebilir! Heys’i ve ondan önceki kralları bu şekilde kontrol etmişti. İtaatsizlik, bütün bir topluluğun preslenmesi anlamına geliyordu.”

“Annem onun Alice’i arayacağını söyledi,” dedim üzgün bir şekilde.

“Bu doğru evlat! Şu senin aptal arkadaşın Alice. Gücünü yeniden kazanmak için ona ihtiyacı var. Ona kanından verdi, yani hâlâ özgür olmasına rağmen hızla tamamen onun kontrolü altına girmeye doğru ilerliyor. Bunu engelleyecek

bir şey olmazsa, Zehir'in bir parçası haline gelir ve özgür tradesinden eser kalmaz. Küçük parmağımı oynattığım kadar rahat bir şekilde onu hareket ettirebilir, kullanabilir. Zehir bunu biliyor, ondan bir kez daha beslenebilmek için elinden geleni yapacaktır. Şu an onu arıyordur.”

“Ama Alice güçlü biri,” diye itiraz ettim. “Hem, Zehir'in kadınlardan korktuğunu düşünüyordum. Sizi kurtarmaya çalışırken yeraltı mezarlarında Zehir'le karşı karşıya geldik. Beni kandırmak için sizin kılığınıza girmişti.”

“Demek söylentiler doğru; aşağıdayken fiziksel bir biçim almayı öğrenmiş.”

“Evet, ama Alice ona tükürünce kaçıp gitti. Belki bunu yapmaya devam edebilir.”

“Evet, Zehir kadınları kontrol etmekte daha çok zorlanıyor. Kadınlar onu endişelendiriyor, çünkü inatçılar ve çoğu zaman ne yapacakları önceden kestirilemiyor. Ama bir dişinin kanını emerse işler değişiyor. Artık Alice'in peşindedir ve ona huzur vermeyecektir. Rüyalarına girip sahip olabileceği şeyleri gösterecektir –sadece istemesiyle onun olabilecek şeyleri– onu bir kez daha çağırma ihtiyacı duyana dek. Kuzenimin, Zehir'in kontrolü altında olduğuna hiç şüphe yoktu. Yoksa bana asla böyle ihanet etmezdi.”

Hayalet sakalını kaşdı. “Evet, Zehir büyüyecek, büyüyecek ve eyalette her şey yozlaşana dek başkalarını kullanarak kötülük yapmasına engel olabilecek hiçbir şey olmayacak. Küçük İnsanlar'a da olan buydu, ta ki en sonunda umutsuz önlemler alınana kadar... Zehir'in tam olarak

nasıl bağlandığını öğrenmemiz lazım; hatta daha da iyisi, nasıl öldürülebileceğini... Bu yüzden Heysham'a gitmeliyiz. Orada büyük bir tepe var, mezarlık tepesi ve Heys'le oğullarının bedenleri hemen yakınındaki taş mezarlarda.

Gücümü toplar toplamaz oraya gideceğiz. Senin de bildiğin gibi çok kötü bir şekilde ölenler, bazen bu dünyayı terk etme konusunda sorun yaşayabiliyor. Biz de bu yüzden o mezarları ziyaret edeceğiz. Eğer şanslıysak oradan ayrılmayan birkaç hortlak vardır. Hatta belki Zehir'i bağlayan Naze'in hortlağı da aralarında. Bu bizim tek şansımız olabilir evlat, çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda bu işi nasıl halledebileceğimiz hakkında en ufak bir fikrim yok.”

Hayalet konuşmasını bitirince başını öne eğdi. Çok üzgün ve endişeli görünüyordu. Daha önce onu bu kadar üzgün görmemiştim.

“Oraya daha önce gittiniz mi?” diye sordum, o hortlaklarla konuşularak bu dünyadan ayrılmalarının neden sağlanmadığını merak ediyordum.

“Evet evlat, bir kez... Oraya bir çırak olarak gittim. Ustam oraya, kıyıya musallat olan baş belası bir deniz gulyabanisinin üstesinden gelmeye gitmişti. Bunu hallettikten sonra kayalıkların üstündeki tepede mezarların yanından geçtik ve orada bir şeyler olduğunu anlamıştım, çünkü sıcak yaz gününde hava aniden çok soğumuştü. Ustamın yürümeye devam ettiğini görünce neden durup bir şeyler yapmadığını sormuştum.

‘Onları rahat bırak,’ dedi bana. ‘Kimseye zararları yok. Hem, bazı hortlaklar bir görevi yerine getirmek için bu dünyadadır. Yani onları rahat bırakmak en iyisi.’ O zaman ne söylemek istediğini bilmiyordum, ama her zamanki gibi haklıydı.”

Ustamı bir çırak olarak hayal ettim. Benden çok daha büyüktü, çünkü öncesinde rahiplik eğitimi almıştı. Bu kadar ileri yaşta bir çırağı kabul eden ustasının nasıl biri olduğunu düşündüm.

“Her neyse,” dedi Hayalet, “çok yakında Heysham’a gideceğiz, ama bundan önce yapılması gereken başka bir şey var. Ne olduğunu biliyor musun?”

Titredim. Ne söyleyeceğini biliyordum.

“Kızın icabına bakmalısınız, bu yüzden nerede saklandığını bilmemiz gerekiyor. Lizzie’nin evinin kalıntısında olduğunu tahmin ediyorum. Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Hayalet.

Buna katılmadığımı söyleyecektim, ama bana öyle sert bir bakış attı ki bakışlarımı yere çevirmek zorunda kaldım. Ona yalan söyleyemezdim.

“Herhalde orada kalıyordur,” diye itiraf ettim.

“Evet evlat, orada daha fazla kalamaz. Herkes için bir tehlike oluşturuyor. Bir çukura girmek zorunda. Ve bu, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Yani kazmaya başlasan iyi olur...”

Duyduklarıma inanamayarak ona baktım.

“Bak, evlat, bu zor ama yapılması gerekiyor. Bizim görevimiz eyaleti herkes için güvenli bir yer haline getirmek ve o kız daima bir tehdit olacak.”

“Ama bu adil değil!” dedim. “O senin hayatını kurtardı! Baharda da benim hayatımı kurtarmıştı. Yaptığı her şeyin sonu iyi oldu. Niyeti hep iyiydi.”

Hayalet beni susturmak için elini kaldırdı. “Nefesini harcama!” diye emrederken yüz ifadesi çok sertti. “Yakılmaya engel olduğunu biliyorum. Birçok hayat kurtardığını da biliyorum, buna benimki de dahil. Ama o Zehir’i serbest bıraktı ve o pisliğin istediği gibi kötülük yapabilmesinden se ölmeyi tercih ederdim. Şimdi beni takip et de şu işi halledelim!”

“Ama eğer Zehir’i öldürürsek Alice serbest kalır! Bir şansı daha olur!”

Hayalet’in yüzü hiddetten kıpkırmızı kesildi ve konuştuğunda ses tonu tehditkârdı:

“Hizmetkâr yaratık büyü kullanmayan bir cadı her zaman tehlikelidir. Zamanla, olgunlaştığında, kemik ya da kan kullananlardan çok daha öldürücü bir hal alır. Ama genellikle sadece bir yarasa ya da bir kurbağadır. Küçük ve zayıf bir yaratık giderek daha da güçlenir. Ama o kızın yaptığını bir düşün! Zehir’i serbest bıraktı! Ve Zehir’in onun iradesine bağlı olduğunu düşünüyor!

O zeki, gözü kara ve cesaret etmeyeceği hiçbir şey yok. Ve evet, aynı zamanda kibirli de! Ama Zehir ölse bile her şey bitmez. Eğer kontrol edilmeden büyüyüp bir kadın haline

gelirse eyaletin şimdiye dek gördüğü en tehlikeli cadı olacaktır! Çok geç olmadan onun üstesinden gelmeliyiz. Ben ustayım; sen çıarksın. Beni takip et ve denileni yap!”

Sözlerini tamamladıktan sonra arkasını dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Tüm umutlarım yıkılmış bir şekilde onu eve kadar takip edip kürekle ölçüm çubuğunu aldım. Direk olarak doğu tarafındaki bahçeye gittik ve orada, Kemikli Lizzie’nin karanlık çukurunun elli adım kadar uzağına iki buçuk metre derinliğinde, boyu ve genişliği birer buçuk metrelik bir çukur kazmaya başladım.

Hayalet’in tatmin olacağı şekilde çukuru tamamladığımda güneş batmıştı. Tedirgin bir şekilde çukurdan çıktım, Kemikli Lizzie’nin de fazla uzakta olmayan kendi çukurunda olduğunu biliyordum.

“Bu şimdilik idare eder,” dedi Hayalet. “Yarın köye inip ölçüm yapması için duvarcıyı çağır.”

Duvarcı, çukurun çevresine taş ve betondan oluşan bir duvar hazırlayacaktı ve kaçışa imkân vermemek için içine on üç güçlü demir çubuk yerleştirilecekti. Duvarcı çalışırken evcil öcünün ona zarar vermemesi için Hayalet’in de orada bulunması gerekiyordu.

Ağır adımlarla eve dönerken ustam kısa bir süreliğine elini omzuma koydu. “Sen görevini yaptın evlat. Senden istenebilecek her şey bu ve şu ana dek annenin senin hakkında vadettiklerini çoktan aştın bile...”

Şaşkınlık içinde ona baktım. Annem ona şimdiye dek eğittiği en iyi çırak olacağımı yazan bir mektup göndermişti, ama ustam bunun söylenmesinden pek hoşlanmamıştı.

“Bu şekilde devam edersen,” diye konuşmaya devam etti, “emekli olmam gereken gün geldiğinde eyaleti emin ellere teslim edeceğime inancım tam. Umarım bu kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlar.”

Hayalet övgü konusunda her zaman gönülsüzdü, ondan bunları duymak gerçekten çok özel bir durumdu. Sanırım sadece beni neşelendirmeye çalışıyordu, ama ne çukuru ne de Alice’i aklımdan çıkaramıyordum ve korkarım övgüleri işe yaramamıştı.

O gece uyumakta zorlandım, yani bu olay gerçekleştiğinde uyanıktım.

Önce bir fırtına patladığını düşündüm. Bir gümbürtü ve ışığa benzer bir ses duyuldu ve koca ev, sanki güçlü bir rüzgâr tarafından hırpalanıyormuş gibi sallanıp titremeye başladı. Bir şey büyük bir hızla camıma çarptı ve camın çatladığını duydum. Endişelenerek yatakta doğrulup perdeleri açtım.

Geniş, kanatlı pencere, eğri büğrü sekiz kalın cama bölünmüştü ve bu yüzden dışarıyı pek iyi görünmezdi; ama o gece yarımay olduğundan ağaçların tepesini görebiliyordum ve sanki gövdeleri sinirli bir devler ordusu tarafından sallanıyormuşçasına eğilip bükülüyordu. Ve o kalın pencere camlarından üçü çatlamıştı. Bir an için olan biteni görebilmek için kanattaki ipi kullanarak pencereyi yarıya kadar açmak istedim. Ama sonra vazgeçtim. Ay ısıltı ısıldı, yani bir fırtına olma ihtimali azdı. Bir şey bize saldırıyordu. Bu, Zehir olabilir miydi? Bizi bulmuş muydu?..

Sonra, başımın hemen üzerinden yüksek bir darbe ve parçalanma sesi geldi. Sanki bir şey çatıya hızla vuruyor, güçlü yumruklar indiriyordu. Kiremitlerin yerlerinden fırlayıp batı tarafındaki çimenliğin sınırlarını belirleyen döşemenin üzerine düştüğünü duydum.

Hızla giyinip merdivenleri ikişer ikişer atlayarak aşağı indim. Arka kapı açıldı ve çimenliğe, rüzgârın en sert estiği yere çıktım. Rüzgâr öyle kuvvetliydi ki; değil adım atmak, nefes almak bile güçtü. Ama yine de kendimi zorlayıp yavaş adımlarla ilerlerken yüzüme çarpan rüzgâra karşın gözlerimi açık tutmaya çalıştım.

Ay ışığında, ağaçlarla evin arasında duran Hayalet'i görebiliyordum. Siyah pelerini şiddetli rüzgârda dalgalanıyordu. Bir darbeyi savuşturmaya hazırlanmışçasına asasını önünde havaya kaldırmıştı. Yanma varmam çok uzun sürdü.

"Bu nedir? Bu nedir?" diye bağırdım, en sonunda yanına ulaşınca.

Sorumun yanıtı hemen geldi, ama Hayalet'ten değil. Korkunç, tehditkâr bir ses duyuldu; kilometrelerce uzaktan duyulabilecek, sinirli bir çığlıkla hırıltılı bir gürleme arası bir sestti. Hayalet'in öcüsüydü bu. Bu sesi daha önce baharda, Kemikli Lizzie'nin beni batıdaki bahçede kovalamasına engel olduğunda duymuştum. Yani ağaçların arasındaki karanlığın içinde bir yerde evi ve bahçeleri tehdit eden bir şeyle çarpıştığını biliyordum.

Zehir'den başka ne olabilirdi ki?

Öylece durup korku ve soğuktan titredim. Dişlerim birbirine çarpıyor, vücudum rüzgârın şiddetiyle zonkluyordu. Ama çok geçmeden rüzgâr yavaşladı ve yavaş yavaş her şey sessiz ve sakin bir hal aldı.

“Eve dön,” dedi Hayalet. “Sabah olana dek burada yapılabilecek bir şey yok.”

Arka kapıya vardığımızda durup döşemenin üzerindeki karo parçalarına baktım.

“Bu Zehir miydi?” diye sordum.

Hayalet başını salladı. “Bizi bulması fazla uzun sürmedi, öyle değil mi?” dedi bu kez başını iki yana sallayarak. “Bunun kızın suçu olduğuna hiç şüphe yok. Önce onu bulmuş olmalı. Ya da Alice onu yeniden çağırmış.”

“Bunu bir daha yapmaz,” diyerek Alice’i savunmaya çalıştım. “Öcü bizi kurtardı mı?”

“Evet, şimdilik; bunun neye mal olduğunu sabah anlayabileceğiz. Ama bunu ikinci kez başarabileceğine iddiaya girmezdim. Burada nöbet tutacağım,” dedi Hayalet. “Odana gidip biraz uyumaya çalış. Yarın her şey olabilir, bu yüzden aklının başında olması lazım.”

BÖLÜM 17

SORGULAYICI GELİYOR

Gün doğmadan az evvel yine aşağıya indim. Geceki açık hava gitmiş, yerini bulutlara bırakmıştı. Hava son derece durgundu ve çimenlikler sonbaharın ilk kırağısıyla bembeyaz kaplanmıştı.

Hayalet arka kapının yakınında, neredeyse onu en son gördüğüm konumda duruyordu. Yorgun görünüyordu ve yüzü de gökyüzü kadar kasvetli ve griydi.

“Pekâlâ evlat,” dedi yorgun bir şekilde, “gidip hasara bir bakalım.”

Evi kastettiğini düşünmüştüm ama bahçedeki ağaçlara yöneldi. Kesinlikle zarar vardı, ama dün gece çıkan seslere göre oldukça azdı. Bazı büyük dallar kırılmış, otların üstü ince dallarla kaplanmış ve bank ters dönmüştü. Hayalet eliyle işaret edince bankı kaldırıp eski haline getirmek için ona yardım ettim.

“O kadar da kötü değil,” dedim onu neşelendirmeye çalışarak, çünkü çok üzgün ve karamsar görünüyordu.

“Yeterince kötü,” dedi sıkkın bir şekilde. “Zehir güçlenmeye devam edecekti; ama bu beklediğimden daha hızlı.

Çok daha hızlı. Bunu bu kadar kısa sürede yapabilmiş olmamalıydı. Fazla zamanımız kalmadı!”

Hayalet eve doğru yürümeye başladı. Çatıda kiremitlerin eksik olduğunu görebiliyorduk ve baca başlıklarından biri çatıdan aşağı devrilmişti.

“Tamir edecek zamanımız olana kadar beklemesi gerekecek,” dedi.

Tam o anda mutfaktan bir zil sesi geldi. Hayalet o sabah ilk kez belli belirsiz gülümsedi. Rahatlamış görünüyordu.

“Bu sabah kahvaltı yapabileceğimize emin değildim,” dedi. “Belki de düşündüğüm kadar kötü değildir...”

Mutfağa girerken ilk gözüme çarpan şey masayla şöminenin arasındaki döşemenin üzerinde kan damlaları olduğuydu. Ve mutfak çok soğuktu. Sonra bunun nedenini gördüm. Neredeyse altı aydır Hayalet’in çırağıydım, ama ilk kez bu sabah ocakta ateş yoktu. Ve masada ne yumurta ne domuz pasturması vardı, sadece birer dilim kızarmış ekmek bulunuyordu.

Hayalet beni uyarmak istermişçesine omzuma dokundu. “Hiçbir şey söyleme evlat. Sadece ye ve bunu bulabildiğimiz için şükret.”

Bana söyleneni yaptım ama son lokmamı da yuttuğumda karnım hâlâ zil çalıyordu.

Hayalet ayağa kalktı. “Bu harika bir kahvaltıydı. Ekmek mükemmel kızartılmış,” dedi boşluğa. “Ve dün gece yaptıkların için çok teşekkürler. İkimiz de minnettarız.”

Öcü çoğu zaman kendini göstermezdi, ama şimdi bir kez daha iri, kızılımsı sarı renkli bir kedi olarak ocağın yanında belirdi. Daha önce onu bu halde görmemiştim. Sol kulağı yırtılmış ve kanıyordu, ensesindeki tüylerse kan içindeydi. Ama en kötüsü de yüzüne yapılmış olanlardı. Tek gözü kör edilmişti. Sol gözünün olduğu yerde artık dikey bir yara vardı.

“Bir daha asla tam olarak eskisi gibi olamayacak,” dedi Hayalet üzgün bir ses tonuyla arka kapıdan çıktığımızda. “Zehir’in gücüne tam olarak kavuşmamış olmasına şükretmeliyiz, yoksa dün gece ölmüş olurduk. Öcü bize biraz zaman kazandırdı. Şimdi daha geç olmadan bunu değerlendirmeliyiz...”

Konuşmaya devam ederken dörtyol ağzındaki zil, çalmaya başladı. Hayalet için iş vakti. Tüm olanlardan sonra ve Zehir’in tehdidi altındayken bunu duymazdan geleceğini düşündüm, ama yanılmışım.

“Pekâlâ evlat,” dedi. “Git bak bakalım, ne istiyorlar.”

Oraya varmadan az önce zil sesi kesildi, ama ip hâlâ sallanıyordu. Bodur söğüt ağaçlarının altı her zamanki gibi karanlık görünüyordu. Bunun hayalet yardımı için bir çağrı olmadığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Orada siyah elbiseli bir kız duruyordu:

Alice...

“Büyük bir risk alıyorsun!” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bay Gregory benimle gelmediği için şanslısın.”

Alice gülümsedi. “Yaşlı Gregory bu haliyle beni yakalamaz. Eski gücünün yarısına bile sahip değil.”

“Buna o kadar emin olma!” dedim sinirlenerek. “Bana bir çukur kazdırdı. Senin için bir çukur. Ve dikkat etmezsen kendini o çukurun içinde bulursun.”

“Yaşlı Gregory’nin eski gücü yok artık. Çukuru sana kazdırmış olmasına şaşmamalı!” diye dalga geçti Alice, alaylı bir ses tonuyla.

“Hayır,” dedim, “yapılması gerekenleri kabullenebilmem için bana kazdırdı. Yani benim görevimin seni oraya sokmak olmasını.”

Alice’in sesi aniden üzgün bir hal aldı. “Bunu bana gerçekten yapar mıydın Tom?” diye sordu. “Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra? Seni bir çukurdan kurtardım. Bunu hatırlamıyor musun, hani Kemikli Lizzie senin kemiklerini isterken? Lizzie bıçağını bilerken?”

Bunu çok iyi hatırlıyordum. Alice’in yardımı olmasa o gece ölmüş olurum.

“Bak Alice, çok geç olmadan Pendle’a git,” dedim. “Buradan uzaklaşabildiğin kadar uzaklaş!”

“Zehir bu fikre katılmıyor. Bir süre daha buralarda kalmam gerektiğini düşünüyor, evet böyle düşünüyor.”

“Zehir insan değil, o bir yaratık!” dedim. Alice’in söyledikleri beni rahatsız etmişti.

“Hayır Tom, öyle değil,” dedi Alice. “Onu kokladım, kesinlikle insanla yaratık arası bir şey.”

“Zehir dün gece Hayalet’in evine saldırdı. Bizi öldürebilirdi. Onu sen mi gönderdin?”

Alice sertçe başını salladı. “Bunun benimle ilgisi yok Tom. Yemin ederim. Sadece konuştuk, bana bir şeyler anlattı.”

“Onunla bir daha konuşmayacağını sanıyordum!” dedim, söylediklerine inanamıyordum.

“Denedim Tom, gerçekten denedim. Ama gelip kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Karanlıkta geliyor, uyumaya çalıştığımda... Rüyalarım da bile benimle konuşuyor. Bana sözler veriyor.”

“Ne gibi sözler?”

“Bu o kadar basit değil Tom. Geceleri hava soğumaya başladı. Kış yaklaşıyor. Zehir büyük şöminesi olan bir evim olabileceğini söylüyor. Bir daha asla bir şeye ihtiyacım olmayacağını... Güzel giysilerim de olabilmış, böylece insanlar çukurdan yeni çıkmış bir yaratıkmışım gibi bana küçümseyen gözlerle bakmayacaklar.”

“Onu dinleme Alice. Daha çok gayret etmelisin!”

“İyi ki zaman zaman onu dinliyorum,” dedi Alice, yüzünde yarım bir gülümseme vardı, “yoksa gerçekten çok pişman olurdun. Bir şey biliyorum. Yaşlı Gregory ve senin hayatınızı kurtarabilecek bir şey.”

“Anlatsana,” diye üsteledim.

“Bunu neden yapmam gerektiğine emin değilim, ne de olsa hayatımın geri kalanını bir çukurda geçirmemi planlıyormuşsun!”

“Bu doğru değil Alice.”

“Sana yine yardım edeceğim, bir kez daha. Ama acaba aynı şeyi sen de benim için yapar mıydın, merak ediyorum?..” Duraksayıp üzgün bir şekilde gülümsedi. “Sorgulayıcı buraya, Chipenden’a geliyor. O yangında sadece elleri yanmış ve şimdi intikam almak istiyor. Yaşlı Gregory’nin buralarda bir yerde yaşadığını biliyor, silahlı adamlar ve köpeklerle geliyor. İri tazılar Tom, kocaman dişleri olan tazılar. En geç öğlen burada olur. Şimdi gidip söylediklerimi yaşlı Gregory’ye anlat. Ama teşekkür etmesini bekleme.”

“Gidip anlatırım,” diyerek tepe boyunca eve doğru koşmaya başladım. Koşarken Alice’e teşekkür etmediğimi fark ettim, ama bize yardım etmek için karanlığı kullanmış olmasına nasıl teşekkür edebilirdim ki?

Hayalet arka kapının hemen önünde bekliyordu. “Sakin ol evlat,” dedi, “önce nefesin yerine gelsin. Yüz ifadenden anladığım kadarıyla kötü haberlerin var.”

“Sorgulayıcı buraya geliyor,” dedim. “Chipenden yakınlarında yaşadığımızı öğrenmiş!”

“Peki, bunu sana kim söyledi?” diye sordu Hayalet, sakalını kaşıyarak.

“Alice... En geç öğlen burada olacaklarını söyledi. Ona Zehir söylemiş...”

Hayalet derin derin göğüs geçirdi. “O halde en kısa zamanda gitsek iyi olur. Önce köye inip kasaba kuzeye, yaylaları aşıp Caster’a gittiğimizi ve bir süre geri dönmeyeceğimizi söyle. Sonra bakkala uğra aynı, şeyi ona da söyle ve önümüzdeki hafta erzaka ihtiyacımız olmayacağını belirt.”

Köye gidip Hayalet'in söylediklerini aynen yaptım. Geri döndüğümde Hayalet yola çıkmaya hazır, kapıda beni bekliyordu bile. Çantasını bana uzattı.

“Güneye mi gidiyoruz?” diye sordum.

Hayalet başını salladı. “Hayır evlat, söylediğim gibi kuzeye gidiyoruz. Heysham’a gitmemiz lazım, eğer şanslıysak Naze’in ruhuyla konuşabiliriz.”

“Ama herkese ne yöne gittiğimizi söyledik. Neden güneye gidiyormuşuz gibi yapmadık o zaman?”

“Çünkü Sorgulayıcı’nın buraya gelmeden önce köye uğrayacağını umuyorum. O zaman evi aramak yerine güneye gider ve o yönden geri geldiğimiz için tazılar da izimizi bulur. Onları evden uzaklaştırmalıyız. Kütüphanemdeki kitapların bazılarının yeri doldurulamaz. Eğer buraya gelirse adamları evi talan eder, hatta belki de yakarlar. Hayır, kitaplarıma bir şey olması riskini göze alamam.”

“Peki ya öcü? O evi ve bahçeyi korumaz mı? Param-parça olma riskini göze almadan nasıl içeri girebilirler ki? Yoksa öcü çok mu zayıf düştü?”

Hayalet iç geçirip aşağı, botlarına doğru baktı. “Hayır, hâlâ Sorgulayıcı ve adamlarıyla başa çıkabilecek kadar güçlü; ama vicdanımda gereksiz ölümler taşımak istemiyorum. Ve içeri girenleri öldürse bile bazıları kaçabilir. O zaman da yakılmam için başka bir kanıtı gerek olmaz. Bir orduyla geri gelirler. Bunun sonu asla gelmez. Ölene dek huzur bulamam. Eyaletten kaçıp gitmem gerekir.”

“Ama bizi zaten yakalamazlar mı?”

“Hayır evlat. Eğer yaylalardan geçen rotayı izlersek yakalayamayız. O yolu atla geçemezler ve onlardan birkaç saat önce yola çıkmış olacağız. Avantajımız var. Eyaleti iyi biliyoruz, Sorgulayıcı'nın adamlarıysa buraya yabancı. Neyse, hadi yola çıkalım. Yeterince vakit kaybettik bile!”

Yaylalara doğru yola çıktığımızda Hayalet çok hızlı adımlarla yürümeye başladı. Onu elimden geldiğince takip etmeye çalışırken her zamanki gibi ağır çantasını taşıyordum.

“Adamlarından bazıları atla önden gidip bizi Caster'da beklemez mi?” diye sordum.

“Bunu yapacaklarına hiç şüphe yok evlat ve eğer Caster'a gidersek bu bir sorun oluşturabilir. Hayır, biz doğudaki kasabadan geçeceğiz. Sonra da sana söylediğim gibi güneybatıya, Heysham'a gidip taş mezarları bulacağız. Hala uğraşmamız gereken Zehir var ve vaktimiz yok. Naze'in hortlak ruhuyla konuşmak, bunu nasıl yapabileceğimizi öğrenebilmemiz için son şansımız.”

“Peki ya sonra? Nereye gideceğiz? Buraya geri dönebilecek miyiz?”

“Zaman içinde dönmememiz için bir neden göremiyorum. Eninde sonunda Sorgulayıcı'ya izimizi kaybettireceğiz. Bunu yapmanın yolları var. Ah, tabi ki bizi bir süre arayıp can sıkıcı bir insana dönüşeceğine hiç şüphem yok. Ama çok geçmeden geldiği yere dönmesi gerekecek. Yaklaşan kış ılık bir şekilde geçirebileceği yere.”

Başımı salladım, ama tatmin olmamıştım. Hayalet'in planında birçok zayıf nokta görebiliyordum. Birincisi hızlı başlanmış olabilirdi, ama hâlâ tam olarak gücünü geri kazanmamıştı. Bu nedenle yaylaları geçmek zor olacaktı, Heysham'a varmadan bizi yakalayabilirlerdi. Ya da her şeye rağmen Hayalet'in evini arayıp, özellikle de izimizi kaybettilerse inadına evi yakabilirlerdi. Ve önümüzdeki yılın da düşünülmeli gerekiyordu. Sorgulayıcı mutlaka kuzeye yeniden gelirdi. Asla vazgeçmeyen birine benziyordu. Hayatımızın nasıl yeniden normale dönebileceğini bilemiyordum. Ve aklıma başka bir şey daha geldi...

Ya beni yakalarlarsa? Sorgulayıcı insanları konuşturmak için işkence yapıyordu. Ya daha önce nerede yaşadığını öğrenmek için beni zorlarsa? Cadılarla büyücülerin evlerine ya el koyuyor ya da yakıyorlardı. Babamı, Jack ve Ellie'nin yaşayacak yerleri kalmadığını düşündüm. Peki ya annemi gördüklerinde ne yaparlardı? Gün ışığına çıkamıyordu. Sıklıkla civardaki ebelere zorlu doğumlarda yardım ediyordu ve geniş bir şifalı ot ve bitki koleksiyonu vardı. Annem gerçekten tehlikede olurdu!

Bunlardan Hayalet'e bahsetmedim, çünkü şimdiden sorularımdan bunaldığını görebiliyordum.

***

Bir saat içinde yaylalarda epey yükselmiştik. Hava sakin ve güzel bir gün olacağı benziyordu.

Buraya çıkma sebebimizi aklımdan çıkarabilseydim keyif alırdım, çünkü hava yürüyüş için çok uygundu. Çevrede

bize eşlik eden yalnızca çulluklar ve tavşanlar vardı ve kuzeybatıda, çok uzakta, gün ışığında ısıldayan denizi görebiliyorduk.

Önceleri Hayalet önden enerjik bir şekilde ilerliyordu. Ama öğlen olmasına henüz daha çok varken nefesi kesilmeye başladı. Durup bir taş yığınının üzerine oturduğumuzda çok yorgun görünüyordu. Peyniri çıkarırken ellerinin titrediğini fark ettim.

“Al evlat,” diyerek bana küçük bir parça uzattı. “Hepsini bir anda yeme.”

Söylediğini yaparak azar azar ısırmaya başladım.

“Kızın bizi takip ettiğinin farkındasın değil mi?” diye sordu Hayalet.

Şaşkınlık içinde ona bakıp başımı iki yana salladım.

“Bir mil kadar gerimizde,” diyerek güneye doğru işaret etti. “Biz durduk, o da durdu. Ne istiyor sence?”

“Sanırım doğuya, Pendle’a gitmekten başka bir seçeneği yok ama oraya da gitmek istemiyor. Ve Chipenden’i terk etmekten başka bir çaresi de yoktu. Sorgulayıcı ve adamları oraya geldiğinde güvende olmazdı.”

“Evet, belki de bunun sebebi senden hoşlanıyor olması ve nereye gidersen oraya gitmek istemesidir. Keşke Chipenden’dan ayrılmadan onunla ilgilenecek vaktim olsaydı. O bir tehdit, çünkü o her neredeyse Zehir de fazla uzakta değildir. Şimdilik yer altında saklanıyordur, ama karanlık çöktüğünde mum ışığı nasıl gece kelebeklerini çekiorsa o da Zehir’i kendine çekip etrafımızda dolaşmasına

neden olacaktır. Eğer onu yeniden beslerse, Zehir daha da güçlenip onun gözleriyle görmeye başlayacak. Bunun öncesinde başka kurbanlar bulabilir; insan ya da hayvan, fark etmez, etkisi aynı olur. Kendini kanla şişirdikten sonra daha da güçlenecek ve çok geçmeden yeniden ete kemiğe bürünebilecek. Dün gece sadece bir başlangıçtı.”

“Alice olmasaydı Chipenden’dan kaçmış olamazdık,” dedim. “Sorgulayıcı’nın tutsağı olurduk.”

Ama Hayalet beni duymazdan geliyordu. “Neyse,” dedi, “devam etsek iyi olur. Burada otururken gençleşmiyorum.”

Ama bir saat sonra yeniden mola verdik. Bu kez Hayalet daha uzun süre dinlendi. Günün geri kalanı bu şekilde sürdü, zaman geçtikçe dinlenerek geçirdiğimiz süreler, yürüyor olduklarımızdan daha uzun sürmeye başlamıştı. Gün batımına doğru hava değişmeye başladı. Havada yoğun bir yağmur kokusu vardı ve çok geçmeden çiselemeye başladı.

Karanlık çökerken taş duvar taraçalarına doğru inmeye başladık. Yayla tarafı oldukça dikti ve otlar çok kaygan olduğundan devamlı ayağımız kayıyordu. Dahası, yağmur hızlanmaya başlamıştı ve rüzgâr da batıdan giderek daha şiddetli esiyordu.

“Biraz dinlenip soluklanalım,” dedi Hayalet.

Duvarın en yakın tarafına doğru ilerleyip yağmurdan mümkün olduğunca korunabilmek için güçlkle tırmanarak doğu tarafına çömeldi.

“Benim yaşımdayken ıslaklık kemiklerine kadar işliyor,” dedi Hayalet. “Bir ömür boyu eyaletin havasına maruz kalırsan sonun böyle oluyor. Er ya da geç hepimizi ele geçiriyor. Ya kemiklerin ya da ciğerlerin acı çekiyor.”

Sefil bir şekilde duvara yaslandık. Yorgun ve bitkindim ve her ne kadar böyle bir gecede açık havada olsak da uymamak için çabalamam gerekiyordu. Çok geçmeden derin bir uykuya daldım ve rüya görmeye başladım. Bütün gece sürmüş gibi hissedilen o uzun rüyalardan biriydi. Ve sonlara doğru kâbusa dönüştü...

BÖLÜM 18

TEPEDEKİ KÂBUS

Yaptığım işten dolayı çok kâbus görmüştüm ama bu, kesinlikle en kötü kâbuslardan biriydi. Kaybolmuştum ve evimin yolunu bulmaya çalışıyordum. Bunu kolaylıkla başarabilmeliydim, çünkü dolunay her şeyi aydınlatıyordu; ama ne zaman bir köşeyi dönüp tanıdık bir yere geldiğimi düşünsem, çok geçmeden yanıldığımı fark ediyordum. En sonunda Cellat Tepesi'ne varıp aşağıdaki çiftliğimizi gördüm.

Tepeden aşağı inerken kendimi çok huzursuz hissetmeye başladım. Gece olmasına rağmen her şey fazlasıyla durgun ve sessizdi, aşağıda hareket eden hiçbir şey yoktu. Çitler oldukça kötü durumdaydı ki babamla Jack, bu kadarına asla izin vermezdi. Ahırın kapısı da menteşelerinden çıkmıştı.

Ev terk edilmiş gibiydi: bazı pencereler kırık, çatıdan kiremitler uçmuştu. Arka kapıyı açmakta zorlandım ve her zamanki gibi aniden açıldığında sanki yıllardır kullanılmamış gibi görünen bir mutfakla karşılaştım. Her yer toz

içindeydi, tavandan örümcek ağları sarkıyordu. Annemin sallanan sandalyesi odanın tam ortasıdaydı ve üzerinde katlanmış bir kâğıt duruyordu. Kağıdı alıp ay ışığında okuyabilmek için dışarı çıktım.

BABANIN, JACK'İN VE ELLIE'NİN MEZARLARI CELLAT TEPEŚİNDE... ANNENİ AHIRDA BULABİLİRSİN.

Kalbim patlayacakmış gibi çarparken bahçeye koştum. Ahırın hemen önünde durup dikkatlice dinledim. Her şey sessizdi. En ufak bir rüzgâr dahi esmiyordu. Endişeli bir şekilde karanlığa adım atarken beni neyin beklediğini kestiremiyordum. Orada bir mezar mı olacaktı? Annemin mezarı?

Tavanda bir delik vardı ve içeri sızan ay ışığında annemin başını görebiliyordum. Bana doğru bakıyordu. Vücudunun geri kalan kısmı karanlıktaydı, ama yüzünün durumundan yere eğilmiş gibi görünüyordu.

Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Ve neden bu kadar mutsuz görünüyordu? Beni gördüğüne sevinmemiş miydi?

Bir anda annem acı içinde bağırdı: "Bana bakma Tom! Bana bakma! Hemen arkana dön!" Büyük bir eziyet çekiyord gibiydi.

Başımı çevirir çevirmez annem yerden kalktı ve gövdesiyle gördüklerim dizlerimin bağının çözülmesine yetti.

Annemin boynundan aşağısı farklıydı. Uçarak ahırın çatısını delip çıkarken kanatlar, pullar ve ısıldayan keskin pençeler gördüm. Yere düşen tahta parçalarıyla kıymıklardan sakınarak yukarı bakınca dolunayın ışığında, ahırın yıkık çatısından uçarak uzaklaşan annemin siyah silüetini gördüm.

“Hayır! Hayır!” diye bağırdım. “Bu gerçek değil, bunlar gerçek olamaz!”

Haykırışılarıma zihnimin içindeki bir ses yanıt verdi. Bu, Zehir’in hırıltısıydı.

‘Ay her şeydeki gerçekliği gösterir evlat. Bunu sen de biliyorsun. Gördüklerin gerçek ya da gerçekleşecek olanlar. Gerçekten tek şey zaman.’

Birisi omzumu sarsmaya başladı ve buz gibi terlemiş vaziyette uyandım. Hayalet üzerime doğru eğilmişti.

“Uyan evlat! Uyan!” diye bağıırıyordu. “Bu sadece bir kâbus. Zehir aklına girip bizi güçsüz düşürmeye çalışıyor.”

Başımı salladım, ama Hayalet’e rüyamda neler olduğunu anlatmadım. Hakkında konuşamayacağım kadar acı vericiydi. Gökyüzüne baktım. Hâlâ yağmur yağıyor olsa da bulutlar dağılmıştı ve birkaç yıldız görülebiliyordu. Henüz karanlıktı, ama şafak sökmesine az bir zaman kalmıştı.

“Bütün gece uyuduk mu?”

“Uyumuşuz,” diye yanıtladı Hayalet, “ama ben böyle planlamamıştım.”

Sırtı tutulmuş olmalıydı; güçlkle ayağa kalktı. “Hala devam edebiliyorken ilerlememiz lazım,” dedi endişeli bir şekilde. “Onları duymuyor musun?”

Dinledim ve en sonunda, rüzgârla yağmurun sesine rağmen uzaktan gelen köpek havlamalarını duyabildim.

“Evet, fazla uzakta değiller,” dedi Hayalet. “Tek ümidimiz izimizi kaybettirmek. Bunu yapabilmek için suya ihtiyacımız var, ama içinde yürüyebileceğimiz kadar sığ olmalı. Tabi er ya da geç yeniden kuru toprağa çıkmamız gerekecek. İzimizi yeniden bulabilmeleri için köpekleri kıyı boyunca aşağı yukarı dolaştırmaları gerekecek. Ve yakında bir başka dere varsa işimiz çok daha kolay olur.”

Bir başka duvarın üzerinden atlayıp dik bayırdan aşağı inmeye başladık. Kaygan otların üzerinde cesaret edebildiğimiz kadar hızlı ilerlemeye çabalıyorduk. Hemen aşağıımızda, solgun bir silüeti andıran bir çoban kulübesi vardı. Kulübenin yanındaysa durmak bilmeyen rüzgârların kulübeye doğru eğdiği, çıplak dalları saçakları yakalamaya çalışan pençelere benzeyen yaşlı bir erik ağacı vardı. Bir süre daha kulübeye doğru yürümeye devam ettikten sonra aniden durduk.

Önümüzde, sol tarafta kalan ahşap bir ağıl vardı. Ve içinde, yirmi kadar koyundan oluşan ufak bir sürü olduğunu görmemize yetecek kadar ışık vardı. Ve hepsi de ölüydü.

“Bu hiç hoşuma gitmedi evlat.”

Gördüklerimden ben de hiç hoşlanmamıştım. Ama sonra Hayalet’in ölü koyunları kastetmediğini anladım. Ağılım arkasındaki kulübeye bakıyordu.

“Herhalde çok geç kaldık,” derken fısıldıyor gibiydi. “Ama yine de içeri girip bakmak görevimiz...”

Asasını sıkıca kavrayarak kulübeye doğru yürümeye başladı. Ağılın yanından geçerken en yakındaki ölü koyunlardan birine baktım. Beyaz yünden postu kan içinde kalmıştı. Eğer bu Zehir’in işiyse, oldukça iyi beslenmişti. Daha ne kadar güçlenmişti?

Ön kapı ardına kadar açıldı ve beklemeden içeri daldık. Hayalet öndeydi, kapıdan içeri bir adım atmıştı ki durup nefesini tuttu. Soluna bakıyordu. Oda da bir mum yanıyordu ve mumun titrek ışığında, ilk bakışta çobanın gölgesi olduğunu sandığım bir gölge gördüm. Ama bir gölge için fazla katı görünüyordu. Sırtını duvara vermiş, asasının sapını tehditkâr bir şekilde başının üstüne kaldırmıştı. Neye baktığımı anlamam uzun bir zaman aldı, ama bir şey dizlerimi titretip yüreğimin ağzıma gelecek kadar şiddetli çarpmasına neden olmuştu.

Yüzünde hiddetle dehşet arası bir ifade vardı. Dişleri görünüyordu, bazıları kırılmıştı ve ağzı kanla kaplıydı. Dik duruyordu, fakat ayakta değildi. Preslenmişti. Arka duvara preslenmişti. Taşlara yapışmıştı.

Hayalet odanın içine doğru bir adım daha attı. Ve sonra bir adım daha attı. İçerideki dehşeti görene dek hemen arkasından ilerledim. Köşede bir bebek karyolası vardı ama o da duvarda parçalanmıştı. Parçaların arasında battaniyeler ve kanla kaplı ufak bir çarşaf vardı. Çocuktan hiç iz yoktu.

Ustam arşıflara yaklaşıp dikkatlice kaldırdı. Gördükleri onu çok rahatsız etmişti ve arşıfları bırakmadan önce bakmam için bana eliyle işaret etti.

O esnada bebeğın annesini gördüm. Yerde bir kadın cesedi vardı, kısmen sallanan sandalyenin arkasında kalmıştı. İyi ki yüzünü göremiyordum. Sağ elinde bir dikiş iğnesi vardı ve şöminedeki korların yakınına yuvarlanmış bir top yn yavaşça grileşiyordu.

Mutfak kapısı açıktı ve bir an için büyük bir korku duydum. Orada bir şey olduğunu hissediyordum. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez oda sıcaklığı düştü. Zehir hltı buradaydı. Bunu tüm vcudumla hissedebiliyordum. Delilişete kapılıp neredeyse kulübeden dışarı kaacaktım, ama Hayalet olduğı yerde duruyordu ve o dururken ben nasıl kaabilirdim ki?

Tam bu sırada mum aniden sönerek bizi karanlığı gmnd. Sanki görünmez parmaklarca söndürülmüştü. Mutfak kapısının eşiğindeki karanlığın içinde tok bir ses duyuldu. Havada yankılanıp döşemeleri titreten bir sestir bu, öyle ki ayaklarımda dahi hissedebiliyordum.

“Merhaba, Yaşlı Kemik. En sonunda yine karşılaştık. Seni arıyordum. Yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordum.”

“Evet ve işte beni buldun,” dedi Hayalet, yorgun bir şekilde esasını döşemeye koyup üzerine dayanarak.

“Hep işlere burnunu sokan biriydin değil mi Yaşlı Kemik? Ama artık fazla ileri gittin. nce gözünün önünde oğlanı ldreeğim. Sonra sıra sana gelecek.”

Görünmez bir el beni kaldırıp duvara öyle hızlı fırlattı ki nefesim kesildi. Sonra baskıyı hissetmeye başladım, öyle kuvvetli bir baskıydı ki bu, göğüs kafesim parçalanacakmış gibi hissediyordum. En kötüsü de alnımdaki korkunç ağırlıktı ve çobanın dümdüz edilip duvara yapışan yüzünü anımsadım. Dehşete kapılmıştım, hareket edemiyor, hatta nefes dahi alamıyordum. Gözlerim karardı ve gördüğüm en son şey, Hayalet'in asasını kaldırıp mutfak kapısına doğru koşması oldu.

Biri, beni yavaşça sarsıyordu.

Gözlerimi açınca Hayalet'in üzerime doğru eğilmiş olduğunu gördüm. "İyi misin evlat?" diye sordu endişeli bir şekilde.

Başımı salladım. Göğüs kafesim ağrıyordu. Her nefes alışımda acı çekiyordum. Ama nefes alabiliyordum. Hâlâ hayattaydım.

"Hadi, bakalım seni ayağa kaldırabilecek miyiz?"

Hayalet'in desteğiyle ayakta durmayı başardım.

"Yürüyebiliyor musun?"

Başımı sallayarak bir adım attım. Ayaktayken dengemi sağlamakta zorlansam da yürüyebiliyordum.

"Aferin evlat."

"Beni kurtardığınız için teşekkürler," dedim.

Hayalet başını iki yana salladı. "Ben bir şey yapmadım evlat. Zehir sanki çağrılmış gibi aniden yok oldu. Onu tepeden

yukarı doğru giderken gördüm. Gökte son kalan yıldızları da örten kara bir bulut gibi görünüyordu. Burada korkunç bir şey yapılmış,” diyerek kulübeye baktı. “Ama mümkün olan en hızlı şekilde buradan uzaklaşmamız gerek. Önce kendimizi kurtarmalıyız. Sorgulayıcı’dan kaçmayı başatabiliriz, ama o kız bizi izlerken Zehir hep yakınlarda olacak ve sürekli güçlenecektir. Heysham’a gidip bu lanet şeyden sonsuza dek nasıl kurtulabileceğimizi öğrenmemiz gerek!”

Önce Hayalet sonra ben kulübeden çıkıp yamaç aşağı ilerledik. Hızla akan su sesi duyana kadar iki kişi daha duvar geçtik. Ustam artık çok daha hızlı, neredeyse Chipenden’dan ilk çıktığımızdaki kadar hızla ilerliyordu. uyku ona iyi gelmiş olmalıydı. Benimse her yerim ağrıyordu ve onun ağır çantasını taşıırken yetismekte zorlanıyordum.

Kayaların üzerinden hızla aşağıya akan bir derenin yanındaki dar ve dik bir patikaya çıktık.

“Bu dere, bir mil kadar aşağıdan bir dağ gölüne boşalıyor,” dedi Hayalet, patikadan aşağı ilerlerken. “Toprak düzleşiyor ve akıntı ikiye bölünüyor. Tam aradığımız şey.”

Onu elimden geldiğince takip ettim. Yağmur şiddetlenmiş, üzerinde yürüdüğümüz toprak yol çok tehlikeli bir hal almıştı. Tek bir yanlış adımda suyu boylayabilirdik. Alice’in yakında olup olmadığını ve bu kadar hızlı akan bir su

kütlesinin yanından yürüyüp yürüyemeyeceğini düşündüm. Alice de tehlikedeydi. Köpekler onun kokusunu alabilirdi.

Derenin ve yağmurun sesine rağmen tazıların seslerini duyabiliyordum; giderek yaklaşıyorlardı. Aniden nefesimi kesen bir ses duydum.

Bir çığlıktı bu!

Alice! Arkamı dönüp patikadan yukarı baktım, ama Hayalet kolumdan yakalayıp öne doğru çekti. “Yapabileceğimiz bir şey yok evlat!” diye bağırdı. “Hiçbir şey! Yürümeye devam et!”

Bana söyleneni yaptım, hemen arkamızda, yayla tarafından gelen sesleri duymamaya çalışıyordum. Çığlıklar, bağrışlar ve çok daha korkunç haykırışlar duyuluyordu. Sonra her şey sessizleşti ve tek duyabildiğim hızla akan suyun gürültüsüydü. Hava ağarmıştı ve güneşin ilk ışıklarıyla birlikte tam aşağımızdaki ağaçların arasından dağ gölünün solgun sularını görebiliyordum.

Alice’in başına gelmiş olabilecek şeyleri düşünmek bana acı veriyordu. Bunları hak etmiyordu.

“Yürümeye devam et evlat,” diye tekrarladı Hayalet.

Ve sonra hemen arkamızdaki patikadan gelen bir ses duyduk, giderek daha yakınlaşıyordu. Sanki bir hayvan bize doğru koşuyordu. İri bir köpek...

Bu haksızlıktı. Dağ gölüne ve onun iki akıntısına çok yaklaşmıştık. On dakika daha vaktimiz olsa tazılara izimizi kaybettirebilecektik. Ama şaşkınlık içinde Hayalet’in daha

hızlı ilerlemediğini fark ettim. Hatta yavaşlıyor gibiydi. En sonunda tamamen durup beni patikanın kenarına çekti. gücünün tükendiğini düşünüyordum. Eğer durum gerçekten böyleyse, ikimiz için de her şey bitmiş demektir.

Hayalet'e bakarken çantasından bizi kurtaracak bir şeyler çıkaracağını umuyordum. Ama bunu yapmadı. Köpek iyice hızlanmış, üzerimize doğru koşuyordu. Fakat bize yaklaştıkça bir tuhaflık olduğunu fark ettim. Bir tazi gibi güçlü bir şekilde havlamıyor, acıyla viyaklıyordu. Ve bakışları bize değil, önüne sabitlenmişti. O kadar yanımdan geçti ki elimi uzatıp ona dokunabilirdim.

"Dehşete düşmüş gibi görünüyor," dedi Hayalet. "Dikkat et! Bir tane daha geliyor!"

Bir sonraki de ilki gibi viyaklayarak yanımdan geçti. kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Ardından hızla iki tane daha geçti. Hemen peşlerindense beşinci tazi geçti. Hepsisi de bizi dikkate almadan, çamurlu patika boyunca dosdoğru dağ gölüne koşuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Çok yakında öğreneceğimize eminim," dedi Hayalet. "Yürümeye devam edelim."

Çok geçmeden yağmur durdu ve dağ gölüne ulaştık. Büyük bir göldü ve oldukça sakin sayılırdı. Ama hemen yakınımızdaki dere, dik bir taşlıktan dökülüyor, suyla buluştuğu yerde azgın, köpüklü dalgalar oluşturuyordu. Durup hızla akan suyla birlikte dağ gölüne yuvarlanan dal

parçalarına, yapraklara ve arada bir sürüklenen kütüklere baktık.

Aniden çok daha büyük bir şey, büyük bir gürültüyle suya çarptı. Hızla suyun dibine çöktükten sonra birkaç metre ötede yeniden su yüzüne çıkarak dağ gölünün batı kıyısına doğru sürüklenmeye başladı. Bir insan gövdesine benziyordu.

Hızla suyun kenarına koştum. Bu Alice olabilir miydi? Ama suya atlayamadan Hayalet elini omzuma koyup sıkıca bastırdı.

“Bu Alice değil,” dedi yavaşça. “Çok büyük bir gövde. Hem sanırım Zehir’i o çağırdı. Yoksa neden aniden çekip gitsin ki? Zehir yanındayken orada her nasıl bir çarpışma varsa bunu Alice’in kazanacağına şüphem yok. Karşı kıyıya yürüyüp yakından baksak iyi olur.”

Kıvrımlı kıyıyı takip ettik. Birkaç dakika sonra batı kıyısında, bir çınar ağacının altında duruyorduk. Sudaki her neyse uzaktaydı, ancak giderek yakınlaşıyordu. Hayalet’in haklı olduğunu, bu gövdenin Alice’in olamayacak kadar büyük olduğunu düşünmek istiyordum. Hâlâ netlikle seçilemeyecek kadar karanlıktı. Ve bu Alice’in değilse kimin gövdesiydi?

Korkmaya başlamıştım, ama havanın aydınlanıp gövdenin bize yaklaşmasını beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Yavaş yavaş bulutlar aralandı ve çok geçmeden hava, gövdenin kime ait olduğunu anlayabileceğimiz kadar aydınlandı.

Bu Sorgulayıcı'ydı.

Suda yüzen cesede baktım. Sırtüstü duruyordu ve suyun üzerinde yalnızca yüzü vardı. Ağzı ve gözleri açıktı. Solgun, ölü yüzünde dehşet ifadesi vardı. Sanki vücudun da tek damla kan kalmamış gibiydi.

"Zamanında birçok masum kişiyi bu şekilde suya attı," dedi Hayalet. "Fakirleri, yaşlıları, yalnızları... Çoğu, hayatları boyunca çalışmış ve yaşlılıklarında biraz huzur, sessizlik ve tabi ki saygıyı hak etmiş insanlardı. Ve şimdi sıra onda Hak yerini buldu."

Cadıları yüzdürmenin batıl bir saçmalık olduğunu biliyordum, ama suyun üstünde yüzüyor olduğunu da düşünmeden edemiyordum. Alice'in teyzesi gibi şoktan ölen masumlar batar; suçlular yüzerdi.

"Bunu Alice yaptı, öyle değil mi?" dedim.

Hayalet başını salladı. "Evet evlat. Bunu onun yaptığını söyleyenler olacaktır. Ama aslında Zehir'in işi. Onu artık iki kez çağırmış oldu. Üzerindeki gücü giderek artıyordu ve Alice'in gördüğü her şeyi o da görecektir."

"Yola çıkmamız gerekmiyor mu?" diye sordum endişeli bir şekilde arkama, derenin dağ gölüne döküldüğü yere bakarak. Patika oranın hemen yanındaydı. "Adamları aşağı gelmez mi?"

"Eninde sonunda gelebilirler evlat. Tabi hâlâ nefes alıp verebiliyorlarsa. Ama içimden bir ses uzun bir süre pek bir şey yapacak durumda olamayacaklarını söylüyor. Hayır, ben başka birini bekliyorum ve yanılmıyorsam geliyor..."

Hayalet'in baktığı yere bakınca patikadan inip coşkuyla akan suyu bir süre seyreden ufak tefek bir silüet gördüm. Sonra Alice'in bakışları bize döndü ve kıyı boyunca bize doğru yürümeye başladı.

"Unutma," diye uyardı Hayalet, "Zehir artık onun gözlerinden görebiliyor. Gücünü topluyor ve zayıflıklarımızı öğreniyor."

Bir yanım bağırarak hâlâ şansı varken kaçması için Alice'i uyarmak istiyordu. Artık Hayalet'in ona ne yapabileceğini kestirmek çok güçtü. Diğer yanımsa bir anda ondan korkmaya başlamıştı. Ama ne yapabilirdim ki? İçten içe, Hayalet'in onun son ümidi olduğunu biliyordum. Onu artık Zehir'den kim kurtarabilirdi ki?

Alice, Hayalet'le arasına beni sokarak suyun kıyısına yürüdü. Sorgulayıcı'nın cesedine bakıyordu. Yüzünde dehşetle zafer sevincinin karışımı olan bir ifade vardı.

"Yakından baksan iyi olur," dedi Hayalet. "Yaptıklarını yakından incele. Buna değdi mi?"

Alice başını salladı. "Başına gelenleri hak etmişti!" dedi sertçe.

"Evet, ama ne pahasına?" diye sordu Hayalet. "Giderek daha çok karanlığa ait olmaya başlıyorsun. Zehir'i bir kez daha çağırırsan sonsuza dek kaybolacaksın."

Alice yanıt vermedi ve uzun bir süre sessizce durup suya baktık.

"Pekâlâ evlat," dedi Hayalet, "yola koyulsak iyi olur. Bu cesetle başkalarının ilgilenmesi gerek, bizim yapmamız

gereken işler var. Sana gelince Alice, senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan bizimle gelirsin. Ve şimdi kulaklarını iyice açıp dinlesen iyi edersin, çünkü önereceğim şey son şansın. O yaratıktan kurtulmak için başka şansın yok.”

Alice başını kaldırıp gözlerini iyice açarak baktı.

“Tehlikede olduğunu biliyorsun değil mi? Özgür olmak istemiyor musun?” diye sordu.

Alice başını salladı.

“O halde buraya gel!” diye emretti sertçe.

Alice itaatkâr bir şekilde yanına gitti.

“Her nerede olursan ol artık Zehir fazla uzakta olmayacak, yani şimdilik bizimle gelsen iyi edersin. Serbest bir şekilde eyalette dolaşıp masum halka dehşet saçacağına hiç olmazsa nerede olduğunu bilmeyi tercih ederim. Şimdi beni iyi dinle. Şimdilik hiçbir şey duymaman ve görmemen en iyisi; böylelikle Zehir senden hiçbir şey öğrenemez. Ama bunu gerçekten isteyerek yapman lazım. Eğer en ufak bir numara yaparsan hepimiz için çok kötü olur.”

Çantasını açıp içini karıştırmaya başladı. “Bu bir göz bandı,” diyerek siyah bez parçasını Alice’in görebilmesi için yukarı kaldırdı. “Bunu takar mısın?” diye sordu.

Alice başını sallayınca Hayalet sol elini ona uzattı. “Bunları görüyor musun?” diye sordu. “Bunlar kulakların için balmumu tıkaçlar.”

Tıkaçların her birinde, sonradan balmumunu kolaylıkla çıkarabilmek için gümüş birer sap vardı.

Alice tıkaçlara kuşkuyla baktıktan sonra uysal bir şekilde başını yana eğip Hayalet'in ilk tıkaçı takmasını bekledi. İkinci tıkaç da takıldıktan sonra Hayalet göz bağını sıkıca bağladı.

Kuzeydoğuya doğru yola çıktık. Hayalet Alice'i kolundan tutarak yönlendiriyordu. Yolda kimseyle karşılaşmamayı umuyordum. Ne düşünürlerdi ki? Çok dikkat çekerdik ve hiç hoş karşılanmazdı.

BÖLÜM 19

TAŞ MEZARLAR

Hava aydınlanmıştı, yani artık Zehir tehlikesi yoktu. Karanlığa ait diğer çoğu yaratık gibi yer altında gizleniyor olmalıydı. Ve Alice'in gözleri bağlanıp kulakları da tıkanınca artık onun aracılığıyla görüp işitemezdi. Nerede olduğumuzu bilmesine imkân yoktu.

Önümüzde bir günlük zorlu bir yürüyüş daha olduğunu biliyor, gece olmadan Heysham'a varıp varamayacağımızı düşünüyordum. Ama Hayalet bizi bir patikadan geçirip büyük bir çiftliğin kapısının önünde durduğumuzda çok şaşırdım. İçerideki köpekler ölüleri bile mezarlarından çıkarabilecek şekilde havlarken yaşlı bir adam, bir değnekten destek alarak topallaya topallaya bize doğru geldi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Üzgünüm," dedi çatlak bir sesle. "Gerçekten üzgünüm, ama değişen bir şey yok. Bende olsa size verirdim."

Anlaşıldığı kadarıyla Hayalet beş yıl önce bu çiftliğe musallat olan bir öcünün icabına bakmış, ancak parasını hâlâ alamamıştı. Ustam ödemeyi şimdi istiyordu, ama istediği para değildi.

Yarım saat sonra eyalette gördüğüm en büyük atlardan birinin çektiği bir at arabasındaydık; arabayı kullanansa çiftçinin oğluydu. İlk başta, yola çıkmadan önce, gözü bağlı olan Alice'e şaşkın bir şekilde bakmıştı.

"Aval aval kıza bakmayı bırak da kendi işine bak!" diye Hayalet tarafından azarlanınca gözlerini hemen kaçırmıştı. Bizi götürdüğüne memnun görünüyordu, birkaç saatliğine de olsa gündelik işlerinden uzaklaşmak onu mutlu etmişti. Çok geçmeden arka sokakları izleyerek Caster'ın doğusundan geçiyorduk. Hayalet, Alice'i at arabasının içine yatırdıktan sonra yoldan geçenler tarafından görülmesi için üzerini samanla örttü.

Atın ağır yükler çekmeye alışkın olduğuna hiç şüphe yoktu ve arkada sadece üçümüz olduğundan epey hızlı bir şekilde ilerliyordu. Uzakta, Caster şehrini ve kalesini görebiliyorduk. Orada uzun süren duruşmaların sonrasında birçok cadı öldürülmüştü, ama Caster'da cadıları yakmıyor, asıyorlardı. Yani, babamın denizci tabirlerinden birini kullanacak olursam, 'tam yol' ilerledik ve çok geçmeden Lune Nehri'nin üzerindeki bir köprüden geçip yönümüzü güneybatıya, Heysham'a doğru değiştirdik.

Çiftçinin oğluna, köyün hemen dışındaki yolun sonunda beklemesini söyledik.

"Şafakta döneriz," dedi Hayalet. "Merak etme. Harcadığın zamana degecek."

Dar bir patikadan tepeye tırmanırken sağımızda eski bir kiliseyle bir mezarlık vardı. Orada, tepenin kuytu tarafında

her şey sessiz ve sakindi; yüksek, ulu ağaçlar mezar taşlarını örtüyordu. Ama bir kapıdan geçip de tepenin zirvesine ulaştığımızda sert bir rüzgârla ve deniz kokusuyla karşılaştık. Hemen önümüzde küçük bir taş şapelin kalıntıları vardı. Yalnızca üç duvarı hâlâ sağlamdı. Oldukça yüksek teydik ve aşağıda, akıntının ve yakındaki dağlık burundaki kayalıkları döven dalgaların neredeyse tamamen kapladığı kumluk sahili ve körfezi görebiliyordum.

“Batıdaki sahillerin çoğu dümdüz,” dedi Hayalet, “ve eyaletteki tepelerin en yükseği de bu. Eyalete gelen ilk insanların buraya geldiğini söylerler. Batıdan, çok uzaktaki topraklardan gelmişler ve gemileri aşağıdaki kayalıklarda karaya oturmuş. Onların soylarından gelenler şu şapeli inşa ettiler.”

İşaret ettiği yere baktım ve kalıntıların arkasında, taş mezarları gördüm. “Eyaletin hiçbir yerinde bunlara benzer bir şey yok,” dedi Hayalet.

Dik bir yamaçtaki büyük kayalıkların içine yan yana oyulmuş, her biri insan bedeni şeklinde ve bu oyuklara giren taş kapakları olan altı mezar vardı. Farklı boy ve şekillerdeydiler ama hepsi küçüktü, sanki çocuklar için yapılmışlardı. Bunlar Küçük İnsanlar’dan altısı için hazırlanmış mezarlardı. Kral Heys’in altı oğlu için.

Hayalet en yakındaki mezarın yanına eğildi. Hepsinin baş kısmında, kare şeklinde bir oyuk vardı ve parmağıyla bu oyuyu takip etti. Ardından sol el parmaklarını uzattı. Sadece karışı oyuyu dolduruyordu.

“Bunlar ne için kullanılıyordu acaba?” diye mırıldandı kendi kendine.

“Bu Küçük İnsanlar’ın büyüklüğü ne kadardı?” diye sordum. Mezarların hepsi farklı boydaydı ve yakından baktığımda ilk başta düşündüğüm kadar küçük olmadıklarını görüyordum.

Hayalet sorumu yanıtlamak yerine çantasını açıp katlı bir metre çıkardı. Metreyi açıp mezarı ölçtü.

“Bu yaklaşık bir buçuk metre kadar,” dedi, “ve orta kısmının genişliği yaklaşık otuz beş santimetre. Yıllar geçtikçe nesiller de büyümeye başladı, çünkü denizden gelenlerle aralarında evlilikler oldu. Yani tam olarak yok olmadılar aslında. Kanları hâlâ damarlarımızda dolaşıyor.”

Hayalet dönüp Alice’in göz bağını açtı. Sonra kulak tıplarını çıkarıp her şeyi çantasına geri koydu. Alice gözlerini kırıp çevresine baktı. Mutlu görünmüyordu.

“Burayı sevmedim,” diye yakındı. “Normal olmayan bir şeyler var. Kötü bir his bu.”

“Öyle mi?” dedi Hayalet. “Bugün söylediğin en ilginç şey bu. Tuhaf, çünkü bence burası çok hoş bir yer. Canlandırıcı deniz havası gibisi yoktur!”

Bana pek de canlandırıcı gelmiyordu. Rüzgâr durmuştu ve denizden kıyıya doğru sis çoğalırken hava da soğumaya başlıyordu. Bir saat içinde hava kararacaktı. Alice’in ne demek istediğini biliyordum. Burası gün batımından sonra uzak durulması gereken bir yerdi. Bir şeyler hissediyordum

ve bunun pek dost canlısı bir şey olduğunu düşünmüyordum.

“Buralarda gizlenen bir şey var,” dedim Hayalet’e.

“Şuraya oturup bize alışması için ona zaman tanıyalım,” dedi Hayalet. “Onu korkutup kaçırmak istemeyiz...”

“Bu Naze’in ruhu mu?” diye sordum.

“Umarım öyledir evlat! Gerçekten öyle olmasını umuyorum. Ama çok yakında öğreneceğiz. Sabırlı ol.”

Hava yavaş yavaş kararırken az ilerideki çimenlerin üzerine oturduk. Giderek daha çok endişelenmeye başlıyordum.

“Peki ya hava kararınca?” diye sordum Hayalet’e. “Zehir ortaya çıkmayacak mı? Alice’in göz bağıni çözdüğünüz için nerede olduğumuzu artık biliyordur!”

“Burada yeterince güvende olduğumuzu düşünüyorum evlat,” dedi Hayalet. “Burası herhalde bütün eyalette uzak durması gereken tek yerdir. Burada bir şey yapıldı ve eğer yanılmıyorsam Zehir buraya bir mil kadar dahi yaklaşmayacaktır. Nerede olduğumuzu biliyor olabilir, ama bu konuda yapabileceği fazla bir şey yok. Haklı mıyım küçük kız?”

Alice titreyerek başını salladı. “Benimle konuşmaya çalışıyor. Ama sesi çok zayıf ve uzaktan geliyor. Zihnime dahi giremiyor.”

“Ben de bunu umuyordum,” dedi Hayalet. “Demek ki buraya boşuna gelmemişiz.”

“Buradan hemen uzaklaşmamı istiyor. Ona gitmemi istiyor...”

“Peki, *senin* istediğin bu mu?”

Alice başını iki yana sallayıp titredi.

“Bunu duyduğuma sevindim küçük kız, çünkü daha önce söylediğim gibi bir sonraki sefere sana kimse yardım edemez. Şimdi nerede?”

“Yerin çok altında. Karanlık, nemli bir mağarada. Birkaç kemik bulmuş. Ama çok aç ve bunlar ona yetmiyor.”

“Doğru! Şimdi işe başlamanın zamanı geldi,” dedi Hayalet. “Siz ikiniz şu duvardaki oyuklara yerleşin.” Şapelin yıkıntılarını işaret ediyordu. “Ben burada mezarların başında nöbet tutarken uyumaya çalışın.”

Tartışmadık ve şapelin yıkıntılarının yanındaki çimenlere uzandık. Yıkılan duvarın boşluğundan Hayalet’i ve mezarları görebiliyorduk. Oturmuş olacağını düşünüyordum ama hâlâ, esasına dayanmış bir şekilde ayakta duruyordu.

Çok yorulmuştum ve uykuya dalmam uzun sürmedi. Ama aniden uyandım. Alice beni omuzlarımdan tutmuş sallıyordu.

“Ne oldu, sorun ne?” diye sordum.

“Orada vaktini boşa harcıyor,” dedi Alice, mezarların yanına çömelmiş öylece duran Hayalet’i işaret ederek. “Yakınlarda bir şey var ama arkada, çalılığın oralarda.”

“Emin misin?”

Alice başını salladı. “Ama ona gidip sen söyle. Benim söylememden pek hoşlanmayacaktır.”

Hayalet’in yanına yürüyüp “Bay Gregory!” diye seslendim. Hareket etmedi ve bir an için o şekilde uykuya dalmış

olabileceğini düşündüm. Ama yavaşça ayağa kalkıp ayaklarını hiç oynatmadan bana doğru döndü.

Bulutlar dağılmıştı, ama yıldızların ışığı Hayalet'in yüzünü görmeme yetmiyordu. Yüzü şapkasının içinde karanlık bir gölge gibiydi.

"Alice arkada, çalılığın yakınlarında bir şey olduğunu söylüyor," dedim.

"Öyle mi?" diye mırıldandı Hayalet. "O halde baksak iyi olur."

Çalılığa doğru yürüdük. Yaklaştıkça havanın soğumaya başladığını hissedebiliyordum; Alice haklıydı galiba. Yakınımızda gizli gizli dolaşan bir ruh olmalıydı.

Hayalet aşağıya doğru işaret ettikten sonra aniden dizlerinin üzerine çöküp otları yolmaya başladı. Ben de ona yardım ettim. İki taş mezar daha ortaya çıkardık. Biri bir buçuk metre uzunluğundaydı, diğeri ise bunun yarısı kadardı. İçlerindeki en küçük mezar buydu.

"Burada her kim gömülüyse damarlarlarında atalarının saf kanı dolaşıyormuş," dedi Hayalet. "Bu da güç anlamına gelir. Aradığımız bu. Bu Naze'in ruhu olmalı! Biraz geriye doğru yürü evlat. Mezardan uzak dur."

"Kalıp dinleyemez miyim?" diye sordum.

Hayalet başını iki yana salladı.

"Bana güvenmiyor musunuz?"

"Kendine güveniyor musun?" diye yanıtladı. "Önce kendine bunu sor! Birincisi, burada sadece birimiz olursak kendini görünür kılma olasılığı daha yüksek. Zaten bunları

duymaman daha iyi olur. Zehir düşünceleri okuyabiliyor, unuttun mu? Senin düşüncelerini okumasını engelleyebilecek kadar güçlü müsün? Planımız olduğunu, zayıf noktasını bildiğimizi anlamasına izin veremeyiz. Rüyalarına girip ipuçları ve planlar bulmak için beynini altüst etmeye başladığında hiçbir şey bulamamasını sağlayabileceğine güveniyor musun?”

Emin değildim.

“Sen cesur bir çocuksun, şimdiye dek çırağım olanların hepsinden daha cesursun. Ama hâlâ bir çıraksın ve bunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Yani şimdi uzaklaşsan iyi olur!” diyerek eliyle işaret etti.

Bana söyleneni yapıp şapelin yıkıntılarına geri döndüm. Alice uyuyordu, ben de birkaç dakikalığına yanına oturdum ama bir türlü yerleşemiyordum. Rahat değildim, çünkü Naze’in ruhunun neler söyleyeceğini gerçekten bilmek istiyordum. Hayalet’in uyarısına gelince, Zehir’in aklımda gezinmesi beni çok endişelendirmiyordu. Burada güvendedik ve eğer Hayalet öğrenmek istediklerini öğrenirse yarın akşama kadar Zehir’in işi bitmiş olurdu.

Yıkıntılardan ayrılıp duvar boyunca sessizce ilerleyerek Hayalet’e yaklaştım. Ustama karşı yaptığım ilk itaatsizlik değildi bu, ama tehlike ilk kez bu kadar büyüktü. Oturup sırtımı duvara yaslayarak beklemeye başladım. Bekleyişim uzun sürmedi. Bu kadar uzakta olmama rağmen üşümeye ve titremeye başladım. Ölülerden biri yaklaşıyordu, ama bu Naze’in hortlağı mıydı acaba?

En küçük mezarın üzerinde soluk bir ışık belirdi. Tanı bir insan biçiminde değildi, boyu Hayalet'in dizlerine kadar, ışıktan bir sütuna benziyordu. Hayalet'in aniden onu sorgulamaya başladığını duydum. Hava çok durgundu ve her ne kadar Hayalet alçak sesle konuşmaya çalışıyor olsa da her söylediğini duyabiliyordum.

"Konuş!" dedi Hayalet. "Konuşmanı emrediyorum!"

"*Rahat bırak beni! Bırak da dinleneyim!*" diye yanıtladı hortlak.

Her ne kadar Naze henüz daha çok gençken ölmüş olsa da hortlağın sesi yaşlı bir adaminkine benziyordu. Sesi kulak tırmalayıcı bir hırıltı gibiydi ve çok yorgunmuş gibi çıkıyordu. Ama bu, onun Naze'in hortlağı olmadığı anlamına gelmiyordu. Hayalet bana hortlakların hayattayken konuştukları gibi konuşmadıklarını söylemişti. Direk olarak zihninizle konuşuyorlardı ve böylelikle çok uzun yıllar önce yaşamış ya da farklı bir dilde konuşuyor olanları anlayabiliyordunuz.

"Adım John Gregory ve yedinci oğulun yedinci oğluyum," dedi Hayalet, sesini yükselterek. "Buraya, yıllar önce yapılmış olması gereken bir şeyi yapmak için geldim; Zehir'in kötülüklerine bir son verip sana huzur vermeye geldik. Ama bilmem gereken şeyler var. Önce bana ismini söyle!"

Uzun bir sessizlik oldu ve hortlağın yanıt vermeyeceğini düşündüm, ama sonunda yanıtladı.

"*Ben Naze'im, Heys'in yedinci oğlu. Ne bilmek istiyorsun?*"

“Bu işi sonsuza dek bitirmenin vakti geldi,” dedi Hayalet. “Zehir artık serbest ve çok yakında tüm gücüne kavuşup bütün eyaleti tehdit etmeye başlayacak. Yok edilmeli. Bu yüzden senden bilgi almaya geldim. Onu yeraltı mezarlarına nasıl bağladın? Nasıl öldürülebilir? Bana bunların yanıtını verebilir misin?”

“Güçlü müsün?” diye hırıldadı Naze. “Zihnini kapayıp Zehir’in düşüncelerini okumasına engel olabilir misin?”

“Evet, bunu yapabilirim,” dedi Hayalet.

“O zaman bir umut olabilir. Sana ne yaptığımı Zehir’i nasıl bağladığımı anlatacağım. Önce, onunla bir antlaşma yapıp içmesi için kanımı verdim. Sonrasında üç kez daha kanımı içebilirdi ve bunun karşılığında emirlerime itaat etmeliydi. Priestown’daki yeraltı mezarlarının derinlerinde atalarımızın, medeniyetimizi kuranların küllerini içeren bir kap var. İşte Zehir’i oraya çağırıp içmesi için kanımı verdim. Karşılığında da ondan zorlu şeyler isteyebileceğimi kanıtladım.

İlk olarak ondan bir daha asla höyüğe dönmeyip babamla kardeşlerimin gömülü olduğu bu yerden uzak durmasını istedim, çünkü onların huzur içinde yatmasını istiyordum. Zehir ümitsizce inledi, çünkü höyük en sevdiği yerd, gündüzleri oraya inip ölülerin kemiklerine sarılarak içlerinde son kalan anıları emiyordu. Ama antlaşma antlaşmaydı ve uymaktan başka seçeneği yoktu. İkinci kez çağırdığımda bilgi araması için onu dünyanın bir ucuna gönderdim ve bir ay bir gün süreyle uzakta kaldı, böylece ben de ihtiyacım olan zamanı kazandım.

İşte bu süre boyunca halkımı çalıştırdım ve Gümüş Kapı'yı inşa ettik. Ama döndüğünde bile Zehir'in bundan haberi yoktu, çünkü zihnim, düşüncelerimi saklı tutabilecek kadar güçlüydü.

Kanımı son kez verdikten sonra Zehir'e ne istediğimi söyledim, yüksek bir sesle ödemesi gereken bedeli anlattım.

'Buraya bağlandın!' diye emrettim. 'Yeraltı mezarlarının derinliklerinde çıkış yolun olmadan kalacaksın. Ama bir yaratık ne kadar kötü olursa olsun, tamamen umutsuz kalmasını istemediğim için Gümüş Kapı'yı inşa ettik. Senin varlığında kapıyı açacak kadar aptallık edecek biri olursa özgürlüğüne kavuşabilirsin. Ama eğer buraya tekrar dönersen, sonsuza dek bağlanırsın!'

İşte böylece yufka yürekliliğim yüzünden onu olabileceği kadar güçlü bir şekilde bağlamadım. Hayatım boyunca insanlar için merhamet doluydum. Kimileri bunun bir zayıflık olduğunu düşünüyordu ve bu kez haklıydılar. Çünkü az da olsa bir kaçış umudu vermeden Zehir'i bile sonsuza dek hapsedemedim."

"Elinden geleni yapmışsın," dedi Hayalet. "Ve şimdi ben bu işi bitireceğim. Onu oraya geri götürebilsek sonsuza dek bağlanacak! Bu bir başlangıç. Ama nasıl öldürülebilir? Bana bunu söyleyebilir misin? Bu yaratık artık o kadar kötü ki bağlamak yeterli değil. Onu yok etmeliyim."

"Önce ete kemiğe bürünmüş olmalı. İkincisi yeraltı mezarlarının derinliklerinde olmalı. Üçüncüsü, kalbi gümüşle delinmeli. Sadece bu üç koşul bir araya gelirse ölecektir. Ama

bunu deneyen kişi büyük bir risk alır. Zehir ölmek üzereyken öyle büyük bir enerji yayar ki onu öldüren her kimse mutlaka o da ölür."

Hayalet derin derin iç geçirdi. "Bu bilgiler için sana teşekkür ediyorum," dedi hortlağa. "Zor olacak ama yapılmalı, bedeli ne olursa olsun. Artık senin görevin tamamlandı. Huzur bulabilirsin. Öte tarafa geçebilirsin."

Naze yanıt olarak öyle gürültülü bir şekilde homurdandı ki tüylerim diken diken oldu. Acı dolu bir homurtuydu bu.

"Benim için asla huzur olmayacak," dedi yorgun bir şekilde. "Zehir ölene dek huzurum olmayacak..."

Ve sonrasında ışık sütunu yavaş yavaş yok oldu. Hiç vakit kaybetmeden duvar kenarından ilerleyerek yıkıntılara geri döndüm. Çok geçmeden Hayalet içeri girip otların üzerine yatarak gözlerini kapadı.

"Ciddi anlamda düşünmem gerekiyor," diye fısıldadı.

Hiçbir şey söylemedim. Aniden, Naze'in hortlağıyla konuşmalarını dinlediğim için suçluluk hissettim. Artık çok şey biliyordum. Ona gerçekleri söylersem beni gönderip Zehir'le tek başına hesaplaşmasından korkuyordum.

"Sabah olur olmaz anlatırım," diye fısıldadı. "Ama şimdi biraz uyu. Güneş doğana kadar buradan ayrılmak güvenli değil!"

Şaşırtıcı bir şekilde oldukça iyi uyudum. Şafak sökmeden önce tuhaf, kulak tırmalayıcı bir sesle uyandım. Hayalet, esasının ucundaki sustalı bıçağı bileliyordu. Çok

özenli çalışıyor, ara ara bıçağı parmağıyla yokluyordu. En sonunda tatmin oldu ve bıçak bir klik sesiyle asanın içindeki yerine geçti. Güçlükle ayağı kalktım. Hayalet eğilip çantasını yeniden açıp i ini karıştırırken bir süre bacaklarımı gev ettim.

“Artık tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyorum,” dedi. “Zehir’i alt edebiliriz. Bu yapılabilir, ama bu şimdiye dek girdiğim en zor görev olacak. Eğer ba aramazsam, hepimiz için çok kötü olur.”

“Ne yapılması gerekiyor?” diye sordum. Bildiğim için kendimi kötü hissediyordum. Yanıt vermedi ve yanımdan geçerek dizlerine sarılmış durumda yerde oturan Alice’e yöneldi.

G z bağıny ve balmumu kulak tıka larından ilkinin taktı. “ imdi, ikincisini takmadan önce beni iyice dinlememi istiyorum, çünkü bu çok önemli,” dedi. “Bu ak am tıkaçı çıkardığımda, seninle hemen konu acağım ve söylediklerimi anında, hiçbir şey sormadan yapman gerekiyor. Anladın mı?”

Alice ba ını salladıktan sonra Hayalet ikinci tıkaçı taktı. Alice yeniden göremez ve duymaz olmuştu. Zehir ne yaptığımızı ya da nereye gidiyor olduğumuzu bilemeyecekti. Tabi bir şekilde aklımı okumayı ba armazsa. Yaptığım şeyden ötürü kendimi çok rahatsız hissediyordum. Çok şey biliyordum.

“ imdi,” dedi Hayalet, bana dönerek, “ho lanmayacağın bir şey söyleyeceğim. Priesttown’a geri gitmemiz lazım. Yeraltı mezarlarına.”

Sonra dönüp Alice'i kolundan yakalayarak çiftçinin oğlunun hâlâ bizi bekliyor olduğu at arabasına yöneldi.

"Bu atın gidebileceği en hızlı şekilde Priestown'a gitmemiz gerekiyor," dedi Hayalet.

"Bunu bilmiyorum," dedi çiftçinin oğlu. "Yaşlı babam beni öğleden önce bekliyor. Yapılacak işler var."

Hayalet bir gümüş para uzattı. "İşte, al bunu. Bizi hava kararmadan oraya yetiştirirsen bir tane daha vereceğim. Babanın buna fazla aldırış edeceğini sanmam. Para saymaktan hoşlanır o."

Hayalet, Alice'i ayaklarımızın dibine yatırıp gelip geçenlerin görmemesi için üzerini yeniden samanla örttükten sonra yola koyulduk. Önce Caster'ın etrafından dolaştık, ama sonra yaylalara geri dönmek yerine direk olarak Priestown'a giden yola çıktık.

"Gündüz geri dönmek tehlikeli olmaz mı?" diye sordum, endişeli bir şekilde. Yol oldukça kalabalıktı, sürekli olarak başka at arabaları ve yürüyen insanların yanından geçiyorduk. "Ya Sorgulayıcı'nın adamları bizi görürse?"

"Böyle bir risk olmadığını söyleyemem," dedi Hayalet. "Ama bizim peşimizde olanlar muhtemelen cesedi yayla tarafına getirmekle meşguldür. Onu cenaze töreni için Priestown'a getireceklerine hiç şüphe yok, ama bu yarına kadar olmayacaktır; o zamana kadar her şey bitmiş ve biz de yola koyulmuş olacağız. Tabi, bir de düşünmemiz gereken fırtına var. Akli başında olan herkes kapalı bir yerde, yağmurdan korunuyor olacaktır."

Gökyüzüne baktım. Güneyde bulutlar toplanmaya başlamıştı, ama o kadar da kötü görünmüyordu. Bunu belirttiğimde Hayalet gülümsedi.

“Hâlâ öğrenmen gereken çok şey var evlat,” dedi. “Bu şimdiye dek gördüğün en şiddetli fırtınalardan biri olacak.”

“Yağan onca yağmurdan sonra birkaç gün de olsa havanın güzel olacağını düşünmüştüm,” diyerek karşı çıktım.

“Olması gerektiğine hiç şüphe yok evlat. Ama bu hiç de doğal bir durum değil. Eğer yanılmıyorsam bu fırtınayı Zehir çağırdı, tıpkı evime zarar vermek için o rüzgârı çağırdığı gibi. Bu, yalnızca ne kadar güçlendiğinin bir başka işareti. Alice’i istediği gibi kullanamadığından duyduğu hiddet ve hayal kırıklığını göstermek için fırtınayı kullanacak. Bu bizim için iyi. Fırtınaya odaklanırken bizi fazla rahatsız etmez. Ve bu sayede kasabaya sorun yaşamadan girmemiz kolaylaşacak.”

“Zehir’i öldürmek için neden yeraltı mezarlarına gitmemiz gerekiyor?” diye sordum. Zaten biliyor olduğum şeyleri anlatmasını umuyordum. Bu şekilde numara yapmaya devam etmek zorunda kalmazdım.

“Eğer onu yok etmeyi başaramazsam diye evlat. En azından eğer orada olursak, Gümüş Kapı kilitlendiğinde Zehir yeniden kapatılmış olur. Bu kez sonsuza dek. Naze’in hortlağının bana söylediği bu. O zaman, onu yok etmeyi başaramasam bile en azından her şeyi eskiden olduğu haline geri döndürmüş olurum. Yeterince soru sordun.

Yapacaklarıma kendimi hazırlayabilmek için biraz huzura ihtiyacım var...”

Priestown sınırına ulaşana dek bir daha konuşmadık. Artık hava iyice kararmıştı, tam üstümüzde gök gürlerken çakan şimşekler gökyüzünü adeta ikiye bölüyordu. Yağmur hızlanmıştı ve içimize kadar işlediğinden ıpslak ve oldukça rahatsızdım. Alice için üzülüyordum, çünkü üzerinde yatıyor olduğu at arabasının zemini iki parmak kadar suyla dolmuştu. Görmeyip duymamak ve bu yolculuk bitğinde nereye varacağını bilmemek çok güç olmalıydı.

Benim yolculuğum düşündüğümünden çok daha erken bitti. Priestown sınırındaki son dört yol ağzına vardığımızda Hayalet çiftçinin oğluna arabayı durdurması için seslendi.

“Burada inmen gerekiyor,” diyerek sertçe bana baktı.

Şaşkınlık içinde ona baktım. Burnunun ucundan damlayan yağmur sakalına sızıyordu, ama gözünü bile kırpmadan sertçe bana bakmaya devam ediyordu.

“Chipenden’a geri dönmeni istiyorum,” diyerek kuzeydoğuya kıvrılan yolu işaret etti. “Mutfağa gidip şu benim öcüye bir daha geri gelemeyebileceğimi söyle. Eğer gerçekten dönemezsem sen hazır olana dek eve göz kulak olmasını söyle. Çıraklığını tamamlayıp işleri devralmaya hazır olana kadar evi güvende tutsun.

Daha sonra kuzeye, Caster’a gidip Bill Arkwright’ı ara, yerel hayalettir o. Biraz ağırkanlıdır ama dürüsttür ve önümüzdeki dört yıl boyunca seni eğitecek. Sonunda

Chipenden'a dönüp çok daha fazla çalışmalısın. Orada olup seni eğitemeyeceğimden, bunu telafi etmek için başını o kitaplara gömüp hiç kaldırmamalısın!”

“Neden? Sorun ne? Neden geri gelmeyeceksiniz?” diye sordum. Yanıtını bildiğim bir başka soruydu bu da.

Hayalet üzgün bir şekilde başını salladı. “Çünkü Zehir’le mutlak başa çıkmanın sadece bir yolu var ve bunun sonunda muhtemelen öleceğim. Yanılmıyorsam kız da ölecek. Bu çok zor evlat, ama yapılması gerekiyor. Belki bir gün, bundan yıllar sonra, sen de buna benzer bir görevle karşı karşıya geleceksin. Benim ustam da buna benzer bir görev sırasında öldü ve şimdi sıra bende. Tarih kendini tekrarlayabilir ve bunu yaptığında hayatımızı ortaya koymaya hazırlıklı olmalıyız. Bu sadece işin bir parçası, yani buna alışsan iyi olur.”

Hayalet’in lanet hakkında düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bu sebepten dolayı ölmeyi bekliyor muydu? Eğer Hayalet yer altında ölürse, Alice’i Zehir’den koruyacak kimse kalmazdı.

“Peki ya Alice?” diye itiraz ettim. “Neler olacağını Alice’e anlatmadınız! Onu kandırdınız!”

“Bunun yapılması gerekliydi. Zaten artık kurtarılamayacak kadar derinde olmalı. Bu en iyisi. En azından ruhu özgür olacak. O iğrenç yaratığa bağlı yaşamaktan çok daha iyidir.”

“Lütfen,” diye yalvardım. “Sizinle gelmeme izin verin. Yardım etmeme izin verin.”

“Yapabileceğin en büyük yardım söylediklerimi yapmak olur!” dedi ve kolumu tutarak beni sabırsız ve sert bir biçimde at arabasından aşağıya itti. Dengesizce dizlerimin üzerine düştüm. Ayğa kalktığımda at arabası hareket etmişti bile ve Hayalet arkasına bakmıyordu.

BÖLÜM 20

ANNEMİN MEKTUBU

Takip etmeye başlamadan önce at arabasının gözden kaybolmasını bekledim. Nefes alıp verişim hıçkırıklara dönüştüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum, ama beni bekleyen şeyleri düşünmeye dayanamıyordum. Hayalet ölümü kabullenmiş görünüyordu ve zavallı Alice başına geleceklerin farkında bile değildi.

Şiddetli bir yağmur yağıyordu ve kara bulutlar her yeri neredeyse gece yarısı karanlığına bürümüştü. Bu nedenle görülme riskim fazla değildi. Ama Hayalet'in duyuları güçlüydü ve eğer fazla yakından takip edersem hemen anlardı. Bu yüzden dönüşümlü olarak önce koşuyor, sonra yürüyordum. Aramızdaki mesafeyi sabit tutmaya çalışırken zaman zaman at arabasını görebiliyordum. Priestown'ın sokakları terk edilmiş gibiydi ve yağmura rağmen, at arabasını uzakta gördüğümde at nallarının tak-taka-tak sesleriyle tekerleklerin taş kaldırımların üzerinde döndüğünü duyabiliyordum.

Çok geçmeden kireçtaşı çan kulesi, çatıların üzerinde belirince Hayalet'in gittiği yön ve ulaşmaya çalıştığı yer

kesinleştii. Beklediğim gibi, kilerinden yeraltı mezarlarına girilebilen perili eve gidiyordu.

O sırada çok tuhaf bir şey hissettim. Karanlığa ait bir şeyin yaklaştığını haber veren, bildiğimiz hissizleşme değildi bu. Hayır, bu daha çok aniden başımın içine küçük bir buz parçasının saplanmasıya benziyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve ihtiyacım olan tek uyarı bu oldu. Ne olduğunu tahmin ederek zihnimi boşaltmaya çabalar-ken Zehir konuştu.

“En sonunda buldum seni işte!”

İçgüdüsel olarak durup gözlerimi kapadım. Benim göz-lerimden göremeyecek olduğunun farkına varınca bile gözlerimi açmadım. Hayalet, Zehir’in dünyayı bizim gör-düğümüz gibi görmediğini söylemişti. Tıpkı kurbanına in-cekik bir iple bağlı olan örümcek gibi, beni bulabilse bile nerede olduğumu kestiremeyeceğini anlatmıştı. Bu ger-çeğin değişmeyeceğine emin olmalıydım. Gördüğüm her şey düşüncelerime sızacak ve çok geçmeden Zehir onları okuyabilecekti. Priestown’da olduğuma dair ipuçları bula-bilirdi.

“Neredesin evlat? Kendin söyleyen daha iyi olur. Er ya da geç söyleyeceksin. İster kolay yoldan, istersen zor... Sen seç...”

Buz parçası giderek büyüyordu ve beynim uyuşmaya başlıyordu. Aklıma yine abim James ve çiftlik geldi. O kış beni nasıl kovalayıp kulaklarımı karla doldurduğunu dü-şündüm.

“Eve dönüyorum,” diye yalan söyledim. “Dinlenmek için eve dönüyorum.”

Konuşurken çiftliğin bahçesine girdiğimi ve ufukta-ki tepede, karanlığın içinde görünen Cellat Tepesi’ni düşündüm. Köpekler havlamaya başlamıştı ve ben, yağmur yüzüme çarparken çamur birikintilerinin içinden geçerek arka kapıya yaklaşıyordum.

“Yaşlı Kemik nerede? Söylesene. Kızla birlikte nereye gidiyor?”

“Chipenden’a,” dedim. “Alice’i bir çukura kapatacak. Bunu yapmaması için onu ikna etmeye çalıştım, ama beni dinlemiyor. Cadılara hep bunu yapar.”

Arka kapıyı açıp mutfığa girdiğimi düşündüm. Perdeler çekiliydi ve masanın üzerinde, pirinç şamdandaki mum yanıyordu. Annem sallanan sandalyesinde oturuyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp gülümsedi.

Aniden Zehir gitti ve soğukluk hissi azalmaya başladı. Aklımı okumasını durduramamıştım, ama onu kandırmıştım. Başarmıştım! Hemen sonra hissettiğim coşku azaldı. Yeniden gelir miydi? Ya da daha kötüsü, ailemden birine gider miydi?

Gözlerimi açıp perili eve doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladım. Birkaç dakika sonra at arabasının sesini yeniden duyunca dönüşümlü olarak yürüyüp koşmaya devam ettim.

En sonunda at arabası durdu, ama anında yeniden hareketlenip gürültülü bir şekilde bana doğru gelmeye başladı.

Çiftçinin oğlu öne eğilmiş, dizginleri şaklatarak iri atını ıslak kaldırım taşlarının üzerinde dörtlüğe koşturuyordu. Eve dönmek için acele ediyordu ve onu suçladığımı söyleyemedim.

Alice ve Hayalet'in eve girmesi için beş dakika kadar bekledikten sonra sokak boyunca koşup bahçe kapısını açtım. Beklediğim gibi Hayalet arka kapıyı kilitlemişti, ama Andrew'nun anahtarı hâlâ bendeydi ve çok geçmeden mutfağa girmiştik bile. Cebimden mumdan arta kalanı çıkarıp yaktıktan sonra yeraltı mezarlarına inmem fazla vaktimi almadı.

İleride bir yerde, ne olduğunu tahmin ettiğim bir çığlık duydum. Hayalet Alice'i nehrin üzerinden geçiriyordu. Göz bağı ve kulak tıkaçlarına rağmen hızla akan suyu hissetmiş olmalıydı.

Çok geçmeden nehrin üzerindeki taşlardan geçip Gümüş Kapı'ya tam zamanında ulaştım. Alice ve Hayalet öte tarafa geçmişlerdi ve Hayalet dizlerinin üzerine çökmüş, kapıyı kilitlemek üzereydi.

Ona doğru koştuğumu görünce sinirli bir şekilde bana baktı. "Tahmin etmeliydim!" diye bağırırken sesi oldukça hiddetliydi. "Annen sana itaat etmeyi öğretmedi mi?"

Şimdi olanları düşündüğümde Hayalet'in haklı olduğunu, sadece beni korumaya çalıştığını görebiliyorum, ama öne atılıp kapıyı tuttuğum gibi çekmeye başladım. Hayalet bir süre karşı koyduktan sonra kapıyı bırakıp asasını aldığı gibi yanıma geldi.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Mantıklı düşünemiyordum. Onlarla giderek ne elde etmeyi umduğum hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Ama tam o sırada laneti yeniden anımsadım.

“Yardım etmek istiyorum,” dedim. “Andrew bana lanetten bahsetti. Karanlıkta, yanınızda tek bir dostunuz olmadan öleceğinizi. Alice dostunuz değil, ama ben öyleyim. Eğer ben yanınızda olursam lanet gerçekleşemez...”

Bana vuracakmış gibi asasını başının üzerine kaldırdı. Gitgide büyüyormuş gibi görünüyordu. Daha önce onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Sonra, şaşkınlık verici bir şekilde asasını indirdi, bana doğru bir adım atıp yüzüme bir tokat attı. Geriye doğru sendelerken bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum.

Sert bir tokat değildi, ama gözlerim doldu ve yaşlar yanaklarımdan akmaya başladı. Babam bana asla bu şekilde tokat atmamıştı. Hayalet’in bunu yaptığına inanamıyordum ve içim acıyordu. Duyabileceğim herhangi bir fiziksel acıdan çok daha büyük bir acıydı bu.

Bir süre sertçe bana bakıp onun için büyük bir hayal kırıklığıymışım gibi başını salladı. Sonra kapıdan geçip arkasından kilitledi.

“Dediğimi yap!” diye emretti. “Bu dünyaya bir amaç için geldin. Değiştiremeyeceğin bir şey uğruna bunu harcamama. Bunu benim için yapmayacaksan bile annen için yap. Chipenden’a geri dön. Sonra Caster’a gidip söylediklerimi yap. O da bunu isterdi. Annenin seninle gurur duymasını sağla.”

Hayalet konuşmasını bitirdikten sonra arkasını dönüp Alice'i sol kolundan tutarak tünel boyunca ilerlemeye başladı. Köşeyi dönüp gözden kaybolana dek arkalarından baktım.

***

Orada yarım saat kadar hiçbir şey düşünmeden öylece durup kilitli kapıya bakmış olmalıyım.

En sonunda, hiçbir ümidim kalmayınca, dönüp gerisin geri yürümeye başladım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Herhalde Hayalet'in söylediklerini yapacaktım. Önce Chipenden'a geri dönecek, sonra da Caster'a gidecektim. Başka ne seçeneğim vardı ki? Ama Hayalet'in beni tokatlamış olduğu gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum. Bu muhtemelen birbirimizi son görüşümüz olacaktı. Öfke ve hayal kırıklığı içinde ayrılmıştık.

Nehri geçip taş kaldırımı patikayı izleyerek kilere ulaştım. Kilerde küf kokan eski kilimin üzerine oturup nasıl bir karar vermem gerektiğini düşündüm. Bir anda beni yeraltı mezarlarına, Gümüş Kapı'nın ötesine ulaştıracak bir başka girişin daha olduğunu anımsadım. Tutukluların bazılarının kaçmak için kullandığı şarap mahzenine açılan kapak! Görünmeden oraya ulaşabilir miydim? Eğer herkes katedraldeyse bu mümkün olabilirdi.

Ama yeraltı mezarlarına inebilsem dahi yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bir hiç uğruna Hayalet'e bir kez daha itaat etmemeye değer miydi? Görevim Caster'a gidip çıraklığımı devam etmekken hayatımı

bir kenara mı atacaktım? Hayalet haklı mıydı? Annem de bunun yapılabilecek en doğru şey olduğunu düşünür müydü? Tüm bu düşünceler aklımın içinde dönüp duruyordu, hiçbir yanıta ulaşamıyordum.

Emin olmak çok zordu, ama Hayalet bana daima içgüdülerime güvenmem gerektiğini söylerdi ve içgüdülerim bir şeyler yapıp yardım etmeye çalışmam gerektiğini söylüyordu. Bunları düşünürken bir anda annemin mektubunu ve söylediklerini anımsadım:

“Bu mektubu sadece çok ihtiyacın olduğunda aç. İçgüdülerine güven.”

Şu an gerçekten de çok ihtiyacım olduğu doğrudu ve heyecan içinde zarfı ceketimin cebinden çıkardım. Bir süre zarfa baktıktan sonra yırtıp içindeki mektubu çıkardım. Mektubu muma yaklaştırıp okumaya başladım.

Sevgili Tom,

Önünde büyük bir tehlike var. Böyle bir tehlikeyle bu kadar çabuk karşılaşabileceğini beklemiyordum ve şimdi elinden gelen tek şey karşı karşıya olduğun şeyi anlatıp vermen gereken kararın sonuçlarına işaret etmek.

Göremediğin çok şey var ama tek bir şeyden eminim. Ustan gömü odasına, yeraltı mezarlarının en derin noktasından inecek ve orada Zehir’le ölümüne bir

mücadeleye girecek. Zorunluluktan dolayı, onu oraya çekmek için Alice'i kullanacak. Başka seçeneği yok. Ama senin seçeneğin var. Gömü odasına inip yardım etmeye çalışabilirsin. Ama Zehir'le mücadele eden üç kişiden sadece ikisi yeraltı mezarlarından sağ çıkacak.

Eğer şimdi geri dönersen, o ikisi kesinlikle ölecek. Ve bozu bozuna ölecekler.

Kimi zaman bu yaşamda başkalarının iyiliği için kendimizi feda etmemiz gerekebilir. Seni rahatlatabilmek isterdim ama bunu yapamam. Güçlü ol ve mantığın ne diyorsa onu yap. Seçimin her ne olursa olsun seninle daima gurur duyacağım.

Annen

Hayalet'in beni çırak olarak aldıktan hemen sonra söylediklerini anımsadım. Bunu öyle bir inançla söylemişti ki ezberime kazındı:

"Hepsinden öte, biz kehanetlere inanmayız. Geleceğin önceden yazılı olduğuna inanmayız."

Hayalet'in bu söylediklerine inanmak istiyordum, çünkü eğer annem haklıysa içimizden biri –Hayalet, Alice ya da ben– aşağıdaki karanlığın içinde ölecektik. Ama her şeyden öte elimde tuttuğum bu mektup, kehanetin mümkün olduğunu gösteriyordu. Yoksa annem, Hayalet'le Alice'in

gözü odasında Zehir'le karşılaşmak üzere olduklarını nereden bilebilirdi ki? Ve nasıl olmuştu da bu mektubu tam doğru zamanda okumuştum?

İçgüdü mü? İçgüdü bunu açıklamaya yeter miydi? Titredim ve Hayalet'le çalışmaya başladığımdan beri hiç korkmadığım kadar korktuğumu hissettim. Her şeyin önceden kararlaştırılmış olduğunu, elimden hiçbir şey gelmediğini ve hiçbir seçeneğim olmadığını hissediyordum. Alice ve Hayalet'i bırakıp gitmem, ölümleriyle sonuçlanacakken nasıl bir seçme şansım olabilirdi ki?

Ve yeraltı mezarlarına yeniden inmem için bir başka neden daha vardı: Lanet. Hayalet beni bu yüzden mi tokatlamıştı? İçten içe lanete inandığı ve korktuğu için mi sinirlenmişti? Bu da yardım etmem için başka bir sebepti. Annem bir keresinde benim öğretmenim ve en nihayetinde arkadaşım olacağını söylemişti. Arkadaş olup olmadığımı zı kestirmek çok güçtü, ama Hayalet'e Alice'ten çok daha yakındım ve onun bana ihtiyacı vardı!

Bahçeden çıkıp sokağa girdiğimde hâlâ yağmur yağıyordu, fakat en azından gökyüzü sakindi. Daha çok sayıda şimşegin geleceğini ve babamın 'fırtınanın gözü' olarak adlandırdığı yerde olduğumuzu hissediyordum. Tam o sırada, göreceli sessizlikte, katedralin çanını duydum. Andrew'nun evindeyken intihar etmiş olan rahip için çaldığını duyduğum o dokunaklı sestten farklıydı. Cemaati akşam duasına çağıran canlı, umut dolu bir çan sesiydi bu.

Ara sokaktaki bir duvara yaslanarak yağmurun azalmasını bekledim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, çünkü zaten sıırıslıklam olmuşum. En sonunda çan sesi kesildiğinde bunun, herkesin katedralde olduğuna dair bir belirti olduğunu umarak oraya doğru yürümeye başladım.

Köşeyi dönüp kapıya doğru yürüdüm. Hava iyice kararıyor, gökte kara bulutlar toplanmaya devam ediyordu. Sonra aniden bir şimşek çaktı ve katedralin önündeki alanın bomboş olduğunu gördüm. Binanın dış kısmındaki büyük payandaları ve uzun, sivri pencereleri görebiliyordum. Mum ışığı vitrayları aydınlatıyordu ve kapının solunda kalan pencereye zırh kuşanmış, elinde bir kılıçla üzerinde kırmızı bir haç olan bir kalkan taşıyan Aziz George resmedilmişti. Kapının hemen sağındaysa bir balıkçı kayığının önünde duran Aziz Peter resmedilmişti. Ve tam ortada, giriş kapısının üzerinde Zehir'in kötücül oyması, bana doğru bakan taşın başı vardı.

İsmi taşıdığım aziz orada yoktu: Kuşkucu Thomas. İnançsız Thomas. Bu ismi seçenin annem mi yoksa babam mı olduğunu bilmiyordum, ama bu iyi bir seçimdi. Kilise'nin inandıklarına inanmıyordum; günün birinde bir kilise bahçesine değil, bahçenin dışına gömülecektim. Bir kez hayalet olduktan sonra kemiklerim asla kutsal topraklarda yatamazdı. Ama bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Hayalet'in sıklıkla dediği gibi, rahipler hiçbir şey bilmiyordu.

Katedralin içinden müzik sesleri geliyordu. Bu, Peder Cairns'i günah çıkarma odasında ziyaret ettiğimde prova yaparken gördüğüm koro olmalıydı. Bir an, inançları olduğu için onları kıskandım. Hep birlikte inanabilecekleri bir şeyleri olduğu için şanslıydılar. Katedralin içinde onca insanla birlikte olmak, nemli, soğuk yeraltı mezarlarına tek başına inmekten çok daha kolaydı.

Taş döşeli kaldırımlardan geçip kilisenin kuzey duvarına paralel uzanan mıcır patikaya saptım. Tam köşeyi dönmek üzereyken yüreğim ağzıma geldi. Kapağın tam karşısında sırtını duvara vermiş oturan biri vardı, yağmurdan korunmaya çalışıyor olmalıydı. Hemen yanında büyük, ahşap bir sopa vardı. Kilise bekçilerinden biriydi.

Neredeyse yüksek sesle sızlanacaktım. Halbuki bunu bekliyor olmalıydım. Tüm tutsaklar kaçtıktan sonra güvenliklerinden endişe etmeye başlamış olmalıydılar... Ve tabii ki şarapla bira dolu mahzenlerinin güvenliğinden de...

Umutsuzluğa kapılmışımdı ve neredeyse vazgeçip arkamı dönmek üzereyken bir ses duyup emin olana kadar dinlemedim. Yanılmamıştım. Bu horlama sesiydi. Bekçi uyuyordu! Bu fırtınada nasıl uyuyor olabilirdi ki?

Şansıma inanamıyordum. Botlarımın mıcırlara bastıkça ses çıkarmamasına dikkat ederek kapağa doğru yavaş, çok yavaş bir şekilde ilerledim. Bekçi her an uyanabilir ve kapağa koşmam gerekebilirdi.

Yaklaşınca kendimi çok daha iyi hissettim. Hemen yakınında iki tane boş şarap şişesi vardı. Muhtemelen sarhoştu ve uzun bir süre uyanmazdı. Yine de işimi şansa bırakmazdım. Eğilip dikkatlice Andrew'nun anahtarını kilide soktum. Çok geçmeden kapağı açıp hemen altındaki fiçilerin üzerine inmiştim bile. Kapağı yavaşça yerine oturttum.

Hep yanımda taşıdığım çıra kutumla bir parça mum hâlâ yanımdaydı. Mumu yakmam uzun sürmedi. Artık görebiliyordum, ancak gömü odasını nasıl bulabileceğimi hâlâ bilmiyordum.

BÖLÜM 21

BİR ADAK

Fıçı ve şarap raflarının arasından geçerek yeraltı mezarlarına açılan kapıya geldim. Tahminime göre gece karanlığının çökmesine on beş dakikadan az kalmış olmalıydı, yani fazla vaktim yoktu. Güneş batır batmaz ustamın Alice'i son kez Zehir'i çağırmak için kullanacağını biliyordum.

Hayalet, Zehir'i kalbinden bıçaklamaya çalışacak, ama bunun için yalnızca tek bir şansı olacaktı. Eğer başarırsa, ortaya çıkan enerji muhtemelen onu öldürecekti. Kendi hayatını feda etmeye hazır olması onun adına büyük bir cesaretti, ama eğer başaramazsa bunun cezasını Alice de çekecekti. Oyuna getirildiğini ve Gümüş Kapı'nın ardında sonsuza dek kapana kısıldığını anladığında Zehir çılgına dönerdi. Eğer çok çabuk yok edilmezse Alice ve ustamın bunu canlarıyla ödeyeceklerine hiç kuşku yoktu.

Basamakların başladığı yerde duraksadım. Ne yöne gitmeliydim? Sorum anında yanıtlandı; aklıma babamın deyişlerinden biri geldi:

“Hep en iyi ayağını önce at!”

En iyi ayağım sol ayağımdı, bu yüzden Gümüş Kapı ve kapının ötesindeki yeraltı nehrine çıkan hemen önümdeki tünel yerine, soldakine girdim. Oldukça dar, tek kişinin sığabileceği bir tüneldi ve çok dik bir şekilde döne döne alçaldığından sanki bir spiralden aşağı iniyormuş gibi hissediyordum. Aşağılara indikçe hava soğuduğundan ölüle-
rin toplanmaya başladığını anlamıştım. Göz ucuyla sürekli olarak bir şeyler görüyordum: Küçük İnsanlar’ın hortlakla-
rı, tünel duvarlarına girip çıkan küçük ışık demetleri... Ve arkamdan, –sayıca önümdekilerden çok daha fazla olduğu-
nu sanıyorum– beni takip ettiklerini hissediyordum; sanki hepimiz gömü odasına doğru ilerliyorduk.

Nihayet tam karşıda titretek bir mum ışığı gördüm ve gömü odasına çıktım. Beklediğimden daha küçüktü, çapı yirmi adım kadar olan daire biçiminde bir odaydı. Yukarı-
da, kayaya gömülü yüksek bir raf vardı ve bu rafın üzerin-
de çok eski zamanlardan kalma ölülerin kalıntılarını içeren taş kaplar duruyordu. Tavanın tam ortasında, bacaya ben-
zeyen dairesel bir açıklık vardı; mum ışığının erişemediği kara bir delik. Bu delikten zincirlerle bir de kanca sarkı-
yordu.

Taş tavandan su damlıyordu ve duvarlar yeşil, çamu-
rumsu bir maddeyle kaplıydı. Çok ağır bir de koku vardı: çürümüşlük kokusuyla durgun ve pis su kokusunun bir karışımıydı bu.

Duvar boyunca uzanan taş bir bank vardı; Hayalet her iki eliyle asasına yaslanmış bu bankın üzerinde oturuyordu. Hemen sağındaysa göz bağı ve tıkaçlarıyla Alice oturuyordu.

Onlara yaklaşırken Hayalet bana baktı; ama artık sinirli değil, yalnızca üzgün görünüyordu.

Yanlarına yürüyüp Hayalet'in önünde durunca, "Benim düşündüğümünden daha da aptalmışsın," dedi sessizce. "Hâlâ şansın varken geri dön. Birkaç dakika sonra çok geç olacak."

Başımı salladım. "Lütfen, kalmama izin verin. Yardım etmek istiyorum."

Hayalet derin derin iç geçirdi. "İşleri daha da kötüleştirebilirsin," dedi. "Eğer Zehir herhangi bir kuşku duyarsa buradan uzak duracaktır. Kız nerede olduğunu bilmiyor ve ben de ona karşı zihnimi kapayabilirim. Sen de bunu yapabilir misin? Ya zihnini okursa?"

"Zehir az önce zihnimi okumaya çalıştı. Nerede olduğunuzu bilmek istiyordu. Tabi benim nerede olduğumu da. Ama ona karşı koydum ve başaramadım," dedim.

"Onu nasıl durdurdun?" diye sordu, sert bir ses tonuyla.

"Ona yalan söyledim. Eve dönüyor olduğumu, sizinse Chipenden'a gidiyor olduğunuzu söyledim."

"Peki sana inandı mı?"

"İnanmış gibiydi," dedim, aniden buna eskisi kadar emin olamadım.

“Çok yakında onu çağırdığımızda bunu da anlayacağız. O halde biraz tünelde geriye git,” dedi çok daha yumuşak bir sesle. “Oradan izleyebilirsin. Eğer işler kötü giderse belki kaçma şansın bile olabilir. Hadi evlat! Oyalanma, vakit gelmek üzere!”

Söyleneni yaparak tünelde geriye doğru gittim. Artık güneşin batmış ve alacakaranlığın çökmeye başlamış olduğunu biliyordum. Zehir artık saklandığı yerden çıkacaktı. Ruh halindeyken rahatça uçabilir ve kayaların içinden geçebilirdi. Çağrılır çağrılmaz kanatlarını kıvrımış bir kartaldan daha hızlı bir şekilde Alice’in yanına gelerek bir taş gibi kurbanının üzerine çökecekti. Eğer Hayalet’in planı işe yararsa Alice’in onu nerede beklediğini fark edemeyecekti. Bir kez oraya geldiğindeyse artık çok geç olacaktı. Ama kandırılıp tuzağa düştüğünü fark ederek hiddetlendiğinde biz de burada olacaktık.

Hayalet’in ayağa kalkıp Alice’in önüne geçtiğini izledim. Başını eğip bir süre hiç kıpırdamadan durdu. Rahip olsaydı dua ediyor olduğunu düşünebilirdim. En sonunda Alice’e uzanıp sol kulağındaki tıkacı çıkardı.

“Zehir’i çağır!” diye öyle yüksek sesle bağırdı ki, sesi taş odada ve tünel boyunca yankılandı. “Şimdi! Bekleme!”

Alice konuşmadı. Hareket dahi etmedi. Buna gerek yoktu çünkü onu zihniyle çağırıyordu, burada olmasını istemesi yetiyordu.

Gelişikle ilgili hiçbir uyarı olmadı. Bir an sadece sessizlik vardı, hemen sonraysa aşırı bir soğukluk ve Zehir

odada beliriverdi. Boynundan yukarısı, katedralin ana giriş kapısının üzerindeki taş heykelin tıpatıp benzeriydi: sivri dişler, uzun bir dil, iri köpek kulakları ve şeytani boynuzlar. Boynundan aşağıysa büyük bir boşluğa benzeyen, şekilsiz kara bir buluttu.

Asıl biçimine geri dönecek kadar güçlenmişti! Artık Hayalet'in ona karşı ne şansı olabilirdi ki?

Zehir bir anlığına hareketsiz dururken gözlerini fırlırlı döndürerek her yere bakıyordu. Koyu yeşil gözleri dikey çizgilere benziyordu. Bu şekilleriyle bir keçininkileri andırıyordu.

Sonra, nerede olduğunu anlayınca, acı ve dehşetle öyle bir inledi ki sesi tünel boyunca yankılanırken botlarımın tabanlarını titretip kemiklerime kadar tırmandığını hissedebiliyordum.

"Yine tutsağım, yine! Yakalandım!" diye sert, tıslamaya benzer bir sesle bağırırken sesi gömü odasında yankılanıp buz parçası gibi, vücuduma saplanıyordu.

"Evet," dedi Hayalet. "Şimdi buradasın ve burada kalacaksın, sonsuza dek bu lanetli yerde tutsak olacaksın!"

"Yaptığının tadını çıkar! Son nefesini al Yaşlı Kemik. Kandırdın beni, ama ne için? Ölümün karanlığından başka ne geçecek eline? Bir hiç olacaksın sen, ama ben hâlâ yukarıdakilerle oynuyor olacağım. Yine istediklerimi yapacaklar. Taze kan gönderecekler bana! Yani bir hiç içindi hepsi!"

Zehir'in başı büyürken yüzü de giderek daha korkunç bir hal alıyor; çenesi kıvrılarak, kancalaşan burnuna doğru

uzuyordu. Kara bulut aşıya doğru fokurdayarak ete dönüşüyordu. Boynu belirginleşmişti ve geniş, kaslı omuz başları belirmeye başlamıştı. Ama deri yerine sert, yeşil pullarla kaplıydı.

Hayalet'in neyi beklediğini biliyordum. Yaratığın göğsü belirginleştiği an kalbine doğru saldırıya geçecekti. Fokurdayan bulutun daha da alçalarak yaratığın beline kadar indiğini görebiliyordum.

Ama yanılmıştım! Hayalet bıçağını kullanmadı. Aniden sol elinde gümüş zincir belirdi ve kolunu kaldırarak zinciri Zehir'e doğru fırlatmaya hazırlandı.

Bunu daha önce yaptığını görmüştüm. Zinciri Kemikli Lizzie'ye fırlattığını ve zincirin havada mükemmel bir spiral çizerek üstüne düşüp kollarını hareketsiz kılışını izlemiştim. Yere düşmüş ve zincir bedeniyle ağzını sıkarken hırıltılar çıkarmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Eminim aynı şey burada da olurdu ve yerde çaresizce yatma sırası Zehir'indi. Ama tam Hayalet zinciri atmaya hazırlanırken Alice öne atılıp göz bağını çıkardı.

Yapmak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama, bir şekilde Hayalet ile Zehir'in arasına girerek hedefi şaşırttı. Zincir, Zehir'in kafasına düşeceği yerde omzuna düştü. Bunu hisseder hissetmez yaratık acı içinde bağırdı ve zincir yere düştü.

Henüz her şey bitmemişti. Hayalet asasını kaptığı gibi yukarı kaldırarak Zehir'e saplamaya hazırlanırken bir ses duyuldu ve asanın ucunda, mum ışığında parlayan gümüş

alaşımli bir bıçak belirdi. Bu, onu Heysham'da bileylerken izlediğim bıçaktı. Bunu daha önce bir kez, yaşlı cadı Malkin Ana'nın oğlu Zimba'yla karşı karşıyayken kullandığını görmüştüm.

Hayalet, Zehir'in kalbini nişan alarak esasını sert ve hızlı bir şekilde sapladı. Zehir eğilerek kurtulmaya çalıştıysa da bu hamleden tam olarak kurtulamayacak kadar geç kalmıştı. Bıçak sol omzunu delerken acı içinde haykırdı. Alice yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle gerilerken Hayalet esasını geri çekip acımasız ve kararlı bir yüz ifadesiyle ikinci hamleye hazırlandı.

Ama aniden her iki mum da sönerek gömü odasıyla tüneli karanlığa gömdü. Cılgınca çıra kutumu kullanarak kendi mumumu yakınca Hayalet'in gömü odasında tek başına kalmış olduğunu gördüm. Zehir kaybolmuştu! Alice de...

"Alice nerede?" diye bağırarak Hayalet'e doğru koşarken o yalnızca üzgün bir şekilde başını sallıyordu.

"Hareket etme!" diye bağırdı. "Henüz bitmedi!"

Yukarı, zincirlerin tavandaki karanlık delikte gözden kaybolduğu yere bakıyordu. Bir düğüm vardı ve hemen yanındaysa ikinci bir zincir asılıydı. Bu zincirin ucunda, neredeyse yere değen büyük bir kanca vardı. Bu tıpkı öcü taşlarını doğru yere taşımak için bağlayıcıların kullandığı makara takımına benziyordu.

Hayalet bir şey duymaya çalışıyor gibiydi. "Yukarıda bir yerde," diye fısıldadı.

“Bu bir baca mı?” diye sordum.

“Evet evlat. Onun gibi bir şey. En azından bir zamanlar o amaçla kullanılıyordu. Zehir bağlanıp Küçük İnsanlar öldükten çok sonraları bile bazı zayıf ve aptal adamlar işte tam burada Zehir’e kurbanlar vermeye devam etti. Baca, dumanı Zehir’in yukarıdaki inine taşıyordu ve zinciri de yakılan adağı yukarı göndermek için kullanıyorlardı. Bunca zahmete katlanan bazıları da presleniyordu!”

Bir şeyler olmaya başlıyordu. Bacadan bir hava akımının geldiğini hissettim ve hava aniden soğudu. Yukarı bakınca dumana benzer bir şeyin yavaşça aşağıya yayılarak gömü odasının üst kısımlarını doldurmaya başladığını gördüm. Sanki şimdiye dek burada yakılan tüm adaklar geri dönüyordu!

Ama bu her neyse, dumandan çok daha yoğundu; suya, başımızın üzerinde dönen kara bir girdaba benziyordu. Birkaç saniye içinde durgunlaştığındaysa kapkara bir aynanın cilalı yüzeyini andırıyordu. Üzerinde yansımalarımızı dahi görebiliyordum: Ben Hayalet’in yanında duruyordum, Hayalet’s’e esasını kaldırmış yukarı doğru saplamaya hazır bekliyordu.

Sonrasında olanlarsa düzgün görülemeyecek kadar hızlı gelişti. Dumandan aynanın yüzeyi bize doğru kabardı ve içinden bir şey öyle hızlı ve sertçe patladı ki Hayalet geriye doğru düştü. Çok sert bir düştü bu ve asası elinden fırlayıp ani bir çatırtıyla iki parçaya bölündü.

Önce sersemlemiş bir şekilde, hiçbir şey düşünmeden, öylece durdum. En sonunda tüm vücudum titrerken iyi olup olmadığını görmek için Hayalet'in yanma gittim.

Sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı ve burnundan ağzına doğru kan sızıyordu. Derin derin soluk alıp veriyordu. Onu sarsarak uyandırmaya çalıştım. Tepki göstermedi. Kırık asaya doğru yürüyüp yerden daha küçük, üzerinde bıçağı olan parçayı aldım. Uzunluğu neredeyse ön kolum kadar olan parçayı kemerime takım. Zincirin yanında durup yukarı baktım.

Birinin Alice'e bu yarattığı sonsuza dek yok etmesi için yardım etmesi gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek kişi bendim. Onu Zehir'e bırakamazdım. Öncelikle zihnimi boşaltmaya çalıştım. Bunu başarabilirsem Zehir düşüncelerimi okuyamazdı. Hayalet muhtemelen günlerdir bunun üzerinde çalışıyordu, ama benim de elimden gelenin en iyisini yapmam gerekliydi.

Mumu dişlerimin arasına aldıktan sonra her iki elimle zinciri dikkatlice tutarak olabildiğince sabit durmaya çalıştım. Sonra ayaklarımı kancanın üzerine yerleştirerek zinciri dizlerimin arasına sıkıştırdım. İple tırmanma konusunda oldukça iyiydim, zincir de pek farklı olmamalıydı.

Hızla tırmanmaya başladım. Ellerimin arasında zincirin soğukluğunu ve keskinliğini hissedebiliyordum. Kalın duvarın tabakasının tam altına ulaştığımda derin bir nefes alıp başımı o karanlığın içine soktum. Hiçbir şey göremiyor ve nefes almıyor olmama rağmen, burnumdan giren duman

ağızıma ulaşarak boğazımın arkasında, yanık sosisleri hatırlatan acı, keskin bir tat bırakıyordu.

Bir anda başım dumanın arasından çıktı ve omzumla göğsüm de çıkana kadar kendimi yukarı çekmeye devam ettim. Neredeyse aşağıdakinden farksız, daire biçiminde bir odadaydım, tavandaki baca deliği yerine zeminde bir delik vardı ve odanın alt yarısı dumanla kaplıydı.

Karşı duvarda, karanlığa uzanan bir tünel ve üzerinde, dizlerine kadar dumanla çevrili olduğu halde Alice'in oturduğu taş bir bank vardı. Sol elini Zehir'e doğru uzatmıştı. Bu iğrenç yaratık dumanın içinde onun üzerine eğilmişti ve sırtının kamburluğu bana iri, yeşil bir kurbağayı anımsatıyordu. Alice'in elini o geniş ağızına soktuğunu gördüm. Tırnaklarının altından kanını emerken Alice'in çığlık atmaya başladığını duydum. Bu, Alice onu serbest bıraktığından beri Zehir'in onun kanıyla üçüncü beslenişiydi. Bitirdiğinde Alice ona ait olacaktı!

Üşüyordum, bir buz kalıbı gibiydim ve zihnim bomboştu. Hiçbir şey düşünmüyordum. Kendimi biraz daha yukarı çekip zincirden üst odanın taş zeminine indim. Zehir, benim varlığımı fark edemeyecek kadar kendini kaptırmıştı. Bu bakımdan Horshaw deşicisinden bir farkı yoktu; beslenirken başka hiçbir şey önemli değildi.

Ona yaklaşırken kemerimden Hayalet'in asasının kırık parçasını çıkardım. Ucundaki bıçak, Zehir'in pullu, yeşil sırtına doğru gelecek şekilde asayı başımın üstüne kaldırdım. Tek yapmam gereken sertçe indirip kalbine saplamaktı. Ete

kemiğe bürünmüştü ve bu onun sonu olurdu. Onu öldürebilirdim. Tam kolumu kasıp hızla indirmek üzereyken korktuğumu hissettim.

Bana neler olacağını biliyordum. Öyle güçlü bir enerji açığa çıkacaktı ki ben de ölecektim. Tıpkı parmakları bir öcü tarafından ısırıldıktan hemen sonra ölen zavallı Billy Bradley gibi bir hortlak olacaktım. O da bir zamanlar Hayalet'in çırağı olarak mutluydu, ama şimdi Layton'daki kilisenin bahçesine gömülüydü. Bunun düşüncesi bile dayanılmazdı.

Dehşete kapılmıştım –ölüm beni dehşete düşürmüştü– ve yeniden titremeye başladım. Titreme dizlerimden başlayıp bütün vücuduma ve en son da bıçağı tutan ellerime ulaştı.

Zehir de korkumu hissetmiş olmalıydı, çünkü aniden başını çevirdi. Alice'in parmakları hâlâ ağzındaydı ve kıvrık çenesinden kan damlıyordu. Ama sonra, tam her şey için çok geç olmak üzereyken korkum buharlaşıverdi. Aniden neden burada, Zehir'le karşı karşıya olduğumu fark ettim. Annemin mektubunda yazarları anımsadım...

"Kimi zaman bu yaşamda başkalarının iyiliği için kendimizi feda etmemiz gerekebilir."

Zehir'le karşılaşan üç kişiden sadece ikisinin hayatta kalacağına dair beni uyarmıştı. Nedense ölecek olanın ya Hayalet ya da Alice olacağını düşünmüştüm, ama şimdi ölecek olanın ben olduğumun farkına varmıştım! Asla çıraqlığımı tamamlayamayacak, asla bir hayalet olamayacaktım. Ama

kendimi feda ederek her ikisini de kurtarabilirdim. Çok sakindim. Yapılması gerekeni kabullenmiştim.

Zehir'in son anda, ne yapacağımı anladığına eminim ama beni oracıkta preslemek yerine tuhaf, gizemli bir şekilde gülümseyen Alice'e döndü.

Bütün gücümle bıçağı kalbine doğru sapladım. Bıçağın ona saplandığını hissetmedim, ama gözümün önünde titreyen bir karanlığın yükseldiğini gördüm; baştan ayağa titriyor, kaslarımı kontrol edemiyordum. Mum ağzımdan düştü ve aşağıya yuvarlandığını hissettim. Kalbini ıskalamıştım.

Bir an için öldüğümü düşündüm. Her yer karanlıktı. Şimdilik Zehir ortadan kaybolmuştu. Yerde el yordamıyla mumu bulup yeniden yaktım. Dikkatlice dinlerken Alice'e sessiz olmasını işaret ettim ve tünelden gelen bir ses duydum. İri bir köpeğin tabanlarından çıkan sese benziyordu.

Asanın ucunda bıçak olan parçasını belime taktım. Sonra annemin gümüş zincirini ceketimin cebinden çıkarıp sol elimle bileğimin çevresine dolayarak fırlatmaya hazır hale getirdim. Sağ elime mumu aldıktan sonra vakit kaybetmeden Zehir'in peşine düştüm.

"Hayır Tom, hayır! Bırak onu!" diye bağıırıyordu Alice arkamdan. "Her şey bitti! Chipenden'a geri dönebilirsin!"

Bana doğru koştu, ama onu sertçe geriye ittirdim. Sendeledi ve neredeyse yere düşüyordu. Yeniden bana doğru yürüdüğünde gümüş zinciri görebileceği şekilde sol elimi kaldırdım.

“Yaklaşma! Sen artık Zehir’e aitsin. Uzak dur, yoksa seni de bağlarım!”

Zehir sonuncu kez beslenmişti ve artık Alice’in söylediği hiçbir şeye güvenilemezdi. Serbest kalabilmesi için Zehir’in ölmesi gerekiyordu.

Arkamı dönüp hızla uzaklaştım. Önümde Zehir’i, arkamdaysa beni takip eden Alice’in her adımıyla sivri burunlu ayakkabılarının çıkardığı klik-klik sesini duyabiliyordum. Aniden koşan bir köpeğin sesine benzeyen o ses kesildi.

Zehir ortadan kaybolup yeraltı mezarlarının başka bir bölümüne mi gitmişti? Daha dikkatli bir şekilde ilerlemeye devam etmeden önce durup dinledim. İşte o zaman ileride bir şey gördüm. Tünel zemininde bir şey vardı. Yanma yaklaştığımda midem kalktı. Neredeyse kusacaktım.

Birader Peter sırtüstü yatıyordu. Preslenmişti. Başı bozulmamıştı; ardına kadar açılmış, yukarı bakan gözleri ölüm anında hissettiği dehşeti yansıtıyordu. Ama boynundan aşağısı dümdüz edilmişti.

Bu görüntü beni dehşete düşürdü. Çıraklığımın ilk aylarında birçok korkunç şey görmüş ve ölüme pek çok kez, anımsamak istemeyeceğim kadar çok yaklaşmışım. Ama ilk kez önem verdiğim birinin ölüsünü görüyordum. Hem de çok korkunç bir ölümdü!

Gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönmüştüm ve Zehir karanlığın içinden çıkıp üstüme koşmak için o anı seçti. Bir an için durup bana baktı, gözlerindeki yeşil çizgiler

karanlıkta parlıyordu. Ağır, kaslı bedeni siyah tüylerle kaplıydı ve iyice açılmış ağzındaki keskin sarı dişlerini görebiliyordum. Açık ağzından öne doğru sarkmış dilinden bir şey akıyordu. Salya değil, kandı bu!

Zehir aniden bana doğru sıçrayarak saldırıya geçti. Zincirimi hazırlarken arkamda Alice'in bağırdığını duydum. Tam o sırada Zehir'in saldırı açısını değiştirdiğini fark ettim. Hedef ben değildim! Alice'ti!

Şaşkına dönmüştüm. Zehir için tehdit bendim, Alice değil. Neden benim yerime onu seçmişti?

İçgüdüsel olarak hedefimi değiştirdim. On denemenin dokuzunda Hayalet'in bahçesindeki kazığı vurabiliyordum, ama bu farklıydı. Zehir çok hızlı hareket ediyordu ve atlamaya başlamıştı bile. Zinciri açıp yaratığa doğru fırlattım. Zincirin bir ağ gibi açılarak döne döne düşüşünü izledim. Tüm o alıştırımlar işe yaramıştı ve Zehir'in üstüne düşerek gövdesini sıkıca sardı. Zehir uluyup kaçmaya çalışarak yerde yuvarlanmaya başladı.

Teorik olarak kurtulamazdı, ayrıca ne yok olabilir ne de şekil değiştirebilirdi. Ama işimi şansa bırakamazdım. Hızlı bir şekilde kalbini delmeli, işini bitirmeliydim. Öne koşarken belimdeki bıçağı çekip göğsüne saplamaya hazırlandım. Bıçağı hazırlarken göz göze geldik. Bakışları nefret doluydu. Ama bakışlarında korku da vardı: ölüm dehşeti; yüzleştiği hiçliğin dehşeti... Ve aklımın içinde konuşarak canını bağışlamam için çılgınca yalvarmaya başladı.

“Merhamet! Merhamet!” diye bağırdı. “Hiçbir şey yok, bizim için! Sadece karanlık. Bunu mu istiyorsun evlat? Sen de ölürsün!”

“Hayır Tom, hayır! Bunu yapma” diye bağırdı Alice, sesi Zehir’inkine eklenmişti. Ama ikisini de dinlemedim. Ödemem gereken bedel ne olursa olsun bu yaratığın ölmesi gerekliydi. Zincirin halkalarının arasında debeleniyordu ve iki kez bıçakladıktan sonra kalbini bulabildim.

Üçüncü kez aşağı doğru hamle yaptığımda Zehir yok oldu, ama bir çığlık duydum. Bu sesi Zehir’in mi, yoksa Alice’in mi çıkardığını asla bilemeyeceğim. Belki de üçümüz birden!..

Göğsümde büyük bir darbe hissettim, hemen ardından-
sa tuhaf bir düşme hissine kapıldım. Her şey sessizleşti ve karanlığa doğru yuvarlandığımı hissettim.

Sonraki hatırladığım şey, büyük bir su kütesinin yanında, ayakta duruyor olduğumdu.

Büyüklüğüne rağmen denizden çok göle benziyordu, çünkü kıyıya doğru esen hafif bir rüzgâr olmasına rağmen su kıpırtısızdı ve gökyüzünün eşsiz maviliğini yansıtıyordu.

Kumları altın rengine olan sahilden küçük tekneler denize indiriliyordu ve onların da ötesinde, kıyıya oldukça yakın bir ada vardı. Ağaçlar ve çayırarla yemyeşildi ve hayatım boyunca gördüğüm en harika şey olduğunu düşünüyordum. Ağaçların arasındaki tepelerden birinin üzerinde,

Caster'ın çevresindeki alçak yaylalardan geçerken gördüğümüz kaleye benzeyen bir bina vardı. Ama donuk gri taşlar yerine sanki gökkuşağının yaydığı ışık demetlerinden inşa edilmiş gibi parlıyordu ve ona bakarken, harikulade bir güneşe bakıyormuş gibi alnım ısınıyordu.

Nefes almıyordum ama sakin ve mutluydum. Eğer ölüysem, ölü olmanın hoş bir şey olduğunu düşündüğümü anımsıyorum ve sadece o kaleye gitmem gerektiğini... En yakındaki tekneye koştum, mutlaka içlerinden birine binmeliydim. Yaklaştıkça, insanlar tekneleri suya indirmeyi bırakıp yüzlerini bana çevirdiler. Tam o an bunların kim olduğunu anladım. Küçüklerdi, çok küçüklerdi ve siyah saçlarıyla kahverengi gözleri vardı. Bunlar Küçük İnsanlar'dı! Segantii'ler...

Beni gülümseyerek içtenlikle karşıladılar, bana doğru koşup beni tekneye doğru çekmeye başladılar. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu, bu kadar iyi karşılandığımı ve kabul edildiğimi anımsamıyorum. Yalnızlığım sona ermişti. Ama tam güverteye çıkmak üzereyken sol kolumda soğuk bir el hissettim.

Arkamı döndüm. Kimse yoktu, ama kolumdaki baskı, acıtıncaya kadar arttı. Tenime tırnakların battığını hissedebiliyordum. Kolumu kurtarıp tekneye binmeye çabaladım ve Küçük İnsanlar da bana yardım etmeye çalışıyordu, ama kolumdaki baskı artık dayanılmaz bir hal almıştı. Bağırıp derin bir nefes alarak acıyla titredim ve bütün vücudum ürperdikten sonra içten içe yanıyormuşum gibi ısınmaya başladı.

Karanlığın içinde sırtüstü yatıyordum. Çok şiddetli bir yağmur vardı ve yağmur damlalarının göz kapaklarıma ve alnıma çarptığını ve hatta açık olan ağzıma dolduğunu hissedebiliyordum. Gözlerimi açamayacak kadar bitkindim, uzaktan Hayalet'in sesini duydum.

"Bırak onu!" dedi. "Biraz huzur ver. Şu an onun için yapabileceğimiz tek şey bu!"

Gözlerimi açınca Alice'in üzerime doğru eğilmiş olduğunu gördüm. Hemen arkasında katedralin karanlık duvarını görebiliyordum. Sol kolumu sıkıca tutarken tırnakları tenime batıyordu. Öne eğilip kulağıma fısıldadı.

"O kadar kolay gidemezsin Tom. Geri döndün. Ait olduğun yere!"

Derin bir nefes aldım ve Hayalet öne geldi, bakışlarındaki şaşkınlık görülebiliyordu. "Öldüğünü sandım. Seni yeraltı mezarlarından dışarı taşıırken nefes almadığına yemin edebilirim!"

"Zehir?" diye sordum. "Öldü mü?"

"Evet evlat. Onun işini bitirdin ve neredeyse kendini de öldürüyordun. Yürüyebilir misin? Buradan gitmemiz lazım."

Hayalet'in arkasında, yanında boş şarap şişeleri duran nöbetçiyi görebiliyordum. Hâlâ uyanmamıştı, ama her an uyanabilirdi.

Hayalet'in yardımıyla ayağa kalkabildim ve üçümüz katedralden uzaklaşıp ıssız caddelerde ilerlemeye başladık.

Başta bitkindim ve titriyordum, ama taraçalı evlerden uzaklaşıp kırılık araziye ulaştığımızda kendimi daha güçlü

hissetmeye başladım. Bir süre sonra arkamı dönüp aşağı-mızda kalan Prieststown'a baktım. Bulutlar kalkmıştı ve tepede ay vardı. Katedralin çan kulesi ışıldıyordu.

"Şimdiden, daha güzel görünüyor," dedim, manzaraya bakmak için durarak.

Hayalet de yanımda durup baktığım yöne doğru baktı. "Uzaktan çoğu şey daha güzel görünür," dedi. "Hatta bu çoğu insan için de geçerlidir."

Şaka yapıyor gibi görünüyordu ve ben de gülümsedim.

"Evet," diyerek iç geçirdi, "artık çok daha iyi bir yer olmalı. Ama tabi buraya geri dönmek için acele etmeyeceğiz."

Bir saat kadar yürüdükten sonra sığınabileceğimiz terk edilmiş bir ahır bulduk. Çok rüzgâr alıyordu, ama en azından kuruydu ve az da olsa peynirimiz vardı. Alice hemen uykuya daldı, ben uzun bir süre oturup olanları düşündüm. Hayalet yorgun görünmüyordu, dizlerine sarılmış, sessizce oturuyordu. En sonunda konuştu:

"Zehir'i nasıl öldüreceğini nereden bildin?" diye sordu.

"Sizi gördüm," diye yanıtladım. "Kalbine nişan aldığınızı gördüm..."

Ama bir anda yalan söylediğim için utanç duyarak başımı eğdim. "Hayır, üzgünüm," dedim. "Bu doğru değil. Naze'in hortlağıyla konuşurken gizlice sizi dinledim. Tüm konuşuklarınızı duydum."

"Evet, üzgün olmalısın evlat. Büyük bir risk aldın. Eğer Zehir düşüncelerini okumayı başarabilseydi ..."

“Gerçekten çok üzgünüm.”

“Ve bana gümüş zincirin olduğunu da söylemedin,” dedi.

“Annem vermişti,” diye yanıtladım.

“İyi ki de vermiş. Her neyse, zincir çantamda ve şimdilik güvende. Ta ki bir daha ihtiyacın olana kadar...” diye ekledi, kaygı verici bir şekilde.

Uzun bir sessizlik daha oldu, sanki Hayalet bir şeyler düşünüyor gibiydi.

“Seni yeraltı mezarlarından taşırken soğuktun ve ölmüş gibi görünüyordun,” dedi en sonunda. “Ölümü öyle çok kez gördüm ki yanılmadığımı biliyorum. Sonra o kız senin kolunu tuttu ve geri geldin. Ne düşüneceğimi biliyorum.”

“Küçük İnsanlar’ın yanındaydım,” dedim.

Hayalet başını salladı. “Evet,” dedi, “Zehir öldüğüne göre artık huzura kavuşmuş olmalılar. Buna Naze de dahil. Peki ya sen evlat? Neye benziyordu? Korktun mu?”

Başımı salladım. “Annemin mektubunu okuduğumda daha çok korkmuştum,” dedim. “Neler olacağını biliyordu. Başka bir seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. Sanki her şey önceden kararlaştırılmıştı. Ama eğer her şey önceden kararlaştırılmışsa, yaşamının ne anlamı kalır ki?”

Hayalet kaşlarını çatıp elini uzattı. “Bana o mektubu ver,” diye emretti.

Mektubu cebimden çıkarıp ona uzattım. Uzun bir süre okuduktan sonra bana geri uzattı. Bir süre hiçbir şey söylemedi.

“Annen kurnaz ve akıllı bir kadın,” dedi en sonunda. “Bu da orada yazanların çoğunu açıklıyor. Ne yapacağımı tamı tamına anlamış. Bunu yapabilecek kadar bilgisi var. Bu kehanet değil. Hayat kehanetlere inanmadan da yeterince kötü. Merdivenlerden inmeyi sen seçtin. Ama başka bir seçeneğin daha vardı. Bırakıp gidebilirdin ve o zaman her şey farklı olurdu.”

“Ama bir kez seçimimi yaptıktan sonra, o haklı çıktı. Zehir’le üçümüz karşı karşıya geldik ve sadece iki kişi hayatta kaldı. Ben ölmüştüm. Beni dışarı taşıdınız. Bunu nasıl açıklayabiliriz?”

Hayalet yanıt vermedi ve aramızdaki sessizlik giderek daha da derinleşti. Bir süre sonra yatıp rüyasız bir uykuya daldım. Lanetten bahsetmedim. Bu konuda konuşmak istemeyeceğini biliyordum.

BÖLÜM 22

ANLAŞMA ANLAŞMADIR

Neredeyse gece yarısıydı ve ay, ağaçların arasından yükseliyordu. Hayalet, evine en dolaysız yoldan yaklaşmak yerine doğudan gelmeyi tercih etti. Doğu tarafındaki bahçeyi ve bahçede Alice'i bekleyen çukuru anımsadım. Benim kazdığım çukuru...

Artık onu bu çukura kapatmayı düşünemezdi, değil mi? Olanları yoluna koymak için tüm bu yaptıklarından sonra? Göz bağı takıp kulaklarını balmumuyla tıkamasına izin vermişti. Ve karanlıkta saatlerce sessiz bir şekilde oturup bir kez olsun şikâyet etmemişti.

Ama sonra az ilerideki nehri görünce içime yeni bir umut doğdu. Dardı ama oldukça hızlı akıyordu ve ay ışığında parlayan suyun tam ortasında bir atlama taşı vardı.

Alice'i testten geçirecekti.

"Pekâlâ kızım," dedi sert bir ifadeyle. "Sen önden git. Hadi!"

Alice'e bakınca tüm umutlarımın yıkıldığını hissettim. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu ve onu Gümüş Kapı'nın

yakınındaki nehrin üzerinden taşıyarak geçirmek zorunda kalışımı anımsadım. Artık Zehir ölmüştü ve Alice'in üzerindeki gücü yok olmuştu, ama verdiği zarar giderilemeyecek kadar büyük müydü? Alice karanlığa çok mu fazla yaklaşmıştı? Bir daha özgür kalamayacak mıydı? Akan bir suyun üzerinden asla geçemez miydi? Yoksa gerçek anlamda kötü kalpli bir cadı mı olmuştu?

Alice suyun kenarında duraksayıp titremeye başladı. İki kez ayağını kaldırıp akıntının ortasındaki taşla doğru uzatmaya çalıştı. İkisinde de ayağını geri çekti. Alnında ter birikmeye başlamıştı, gözlerine ve burnuna doğru sızıyordu.

"Hadi Alice, yapabilirsin!" diye bağırarak onu cesaretlendirmeye çalıştım. Hayalet bana kötü kötü bakıyordu.

Alice korkunç bir gayretle taşla basıp sol ayağını neredeyse aniden kıvrarak karşı kıyıya atladı. Karşıya geçer geçmez aceleyle oturup yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Hayalet diliyle bir ses çıkararak karşıya geçti, hızla tepeliyi turmanıp bahçenin kenarındaki ağaçlara doğru ilerledi. Arkada kalıp Alice'in ayağa kalkmasını bekledikten sonra birlikte Hayalet'in kollarını kavuşturmuş bizi beklediği yere yürüdük.

Yanına vardığımızda Hayalet aniden öne doğru bir adım atıp Alice'i yakaladı. Bacaklarını tutarak onu sırtına aldı. Alice acı acı bağırp debelenmeye başladı, ama Hayalet tek kelime etmeden onu daha sıkı tutarak arkasını dönüp bahçeye doğru yürüdü.

Çaresizce onu izledim. Direk olarak doğu tarafındaki bahçenin derinlerine, cadı mezarlarının ve boş çukurun olduğu yere doğru ilerledi. Bu haksızlıktı! Alice testi geçmişti ama!

“Yardım et Tom! Lütfen yardım et!” diye bağırdı Alice.

“Bir şans daha veremez miyiz?” diye yalvardım. “Sadece bir şans daha? Nehri geçti. O bir cadı değil.”

“Her nasılsa bu kez başardı,” diye homurdandı Hayalet, omzunun üzerinden. “Ama içinde dışarı çıkmayı bekleyen bir kötülük var.”

“Bunu nasıl söylersiniz? Tüm bu yaptıklarından sonra...”

“Bu en güvenli yol. Herkes için en iyisi!”

O an babamın ‘birkaç acı gerçek’ dediği şeyin vakti gelmişti. Benden nefret etmesi pahasına, hatta artık çırağı olmamı istemeyebilecek olmasına rağmen ona Meg hakkında bildiklerimi anlatmalıydım. Belki geçmişinden bir parçayı anımsamak fikrini değiştirebilirdi. Alice’in çukura girmesi fikri dayanılmazdı ve bu çukuru benim kazmış olmam her şeyi yüz kat daha kötü yapıyordu.

Hayalet çukurun ucunda durdu. Alice’i karanlığa doğru indirirken bağırdım:

“Meg’i çukura kapatmadınız, değil mi? Hem o bir cadıydı! Bunu yapmadınız, çünkü onu çok önemsiyordunuz! O yüzden lütfen bunu Alice’e de yapmayın! Bu adil değil!”

Hayalet’in yüzündeki şaşkınlık hiddete dönüştü ve öylece durup çukurun kenarında yalpaladı; bir an için Alice’i

mi aşağıya atacağını, yoksa kendisinin mi içine düşeceğini bilemedim. Bana çok uzun gibi gelen bir süre boyunca orada durduktan sonra, neyse ki hiddeti başka bir şeye dönüştü ve sırtında Alice olduğu halde arkasını dönüp yürümeye başladı.

Yeni kazılmış olan boş çukurla Kemikli Lizzie'nin tutsak olduğu çukuru geçtikten sonra iki ölü cadının gömülü olduğu mezarlardan uzaklaşarak eve uzanan beyaz taşlı patikaya çıktı.

Son zamanlardaki hastalığına, tüm yaşadıklarına ve sırtında Alice olmasına rağmen Hayalet öyle hızlı yürüyordu ki yetişmek için çabalamam gerekiyordu. Sol arka cebinden anahtarı çıkarıp evin arka kapısını açtı ve ben daha basamaklara bile varamadan içeri girdi.

Direk olarak mutfaka girip içinde titreyen alevlerin bacaya doğru kıvılcımlar fırlattığı şöminenin önünde durdu. Mutfak sıcaktı, mumlar yanıyordu ve masa iki kişilik olarak hazırlanmıştı.

Hayalet yavaşça Alice'i sırtından indirip yere bıraktı. Sivri burun ayakkabıları dösemeye değer değmez ateş söndü, mum titreyip neredeyse sönüyordu ve hava anında soğudu.

Hemen ardından çanak çömlekleri sarsan yeri titreten öfkeli bir hırıltı duyuldu. Bu Hayalet'in evcil öcüsüydü. Alice, yanında Hayalet varken dahi bahçeye girmiş olsa parçalara ayrılırdı. Ama Hayalet onu taşıyor olduğundan, ayakları yere değene kadar öcü onun varlığını hissetmemişti. Ve şimdi de hiç memnun olmamıştı.

Hayalet sol elini Alice'in başının üzerine koydu. Sonra sol ayağıyla üç kez sertçe döşemelere vurdu.

Her şey sessizleşti ve Hayalet yüksek sesle bağırdı:

"Beni dinle! Söyleyeceklerimi iyi dinle!"

Yanıt gelmedi, ama şöminedeki ateş tekrar yanar gibi oldu ve hava da artık o kadar soğuk değildi.

"Bu çocuk evimdeyken saçının tek bir teline bile zarar gelmeyecek!" diye emretti Hayalet. "Ama her hareketini izle ve emirlerime uyduğundan emin ol."

Sözlerini bitirdikten sonra döşemelere üç kez daha vurdu. Yanıt olarak şöminedeki ateş yeniden alevlendi ve mutlak bir anda ısınıverdi.

"Ve şimdi üç kişilik akşam yemeği hazırla!" diye emretti Hayalet. Sonra eliyle işaret etti ve mutfaktan çıkıp onu üst kata kadar takip ettik. Kilitli kütüphane kapısının önünde durdu.

"Burada kaldığın sürece bunun hakkını vereceksin," diye gürledi Hayalet. "Burada eşi olmayan kitaplar var. İçeri asla giremeyeceksin ama sana her seferinde bir kitap vereceğim ve onu çoğaltabilirsin. Anlaşıldı mı?"

Alice başını salladı.

"İkinci görevin, çırağıma Kemikli Lizzie'nin sana öğrettiği her şeyi öğretmek olacak. Her şeyi diyorum. Öğrettiklerini yazacak. Elbette ki çoğu saçmalıktan ibaret olacaktır, ama bu fark etmez çünkü öyle bile olsa bilgimizi çoğaltacaktır. Bunları yapmaya hazır mısın?"

Alice yine başını salladı, yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

“Tamam, o halde anlaştık,” dedi Hayalet. “Tom’un odasının üstündeki odada, yani evin en tepesindeki odada kalacaksın. Ve şimdi söyleyeceklerim üzerinde iyice düşün. Mutfaktaki öcü senin ne olduğunu ve az kalsın neye dönüşmek üzere olduğunu biliyor. Bu yüzden tek bir yanlış adım dahi atma, çünkü her yaptığını izliyor olacaktır. Ve en çok isteyeceği şey de...”

Hayalet derin derin iç geçirdi. “Bunu düşünmek bile istemiyorum,” dedi. “Bu yüzden ona bu şansı verme. Dediklerimi yapacak mısın kız? Güvenilir misin?”

Alice başını salladı ve yüzünde kocaman bir gülücük oluştu.

***

Hayalet akşam yemeğinde alışılmadık bir şekilde çok sessizdi. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi bu. Hiç kimse çok konuşmadı, ama Alice’in gözleri her yerdeydi ve sürekli olarak cayır cayır yanarak odayı ısıtan içi kütük dolu şömineye bakıyordu.

Hayalet en sonunda tabağını ittirip göğüs geçirdi. “Pekâlâ kızım,” dedi, “hadi yatağa. Benim şu delikanlıyla konuşmam gereken birkaç şey var.”

Alice gidince Hayalet sandalyesini arkaya ittirip kalkarak ateşe doğru yürüdü. Eğilip ellerini ısıttıktan sonra bana döndü. “Pekâlâ evlat,” diye gürledi, “anlat bakalım! Meg’i nereden öğrendin?”

“Günlüklerinizden birinde okudum,” dedim süklüm püklüm bir şekilde başımı eğerek.

“Ben de böyle düşünmüştüm. Seni bu konuda uyarmamış mıydım? Bana yine itaat etmedin! Kütüphanemde henüz okumaman gereken şeyler var,” dedi Hayalet sertçe. “Henüz hazır olmadığın şeyler. Okumaya hazır olduğun şeylere ben karar veririm. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim,” dedim. Aylardan beri ilk kez ona bu şekilde hitap ediyordum. “Ama Meg’i zaten öğrenirdim. Peder Cairns bana ondan bahsetti ve Emily Burns’ü de anlattı, onu kardeşinizden ayırmanızı ve bunun ailenizi ikiye böldüğünü...”

“Senden çok bir şey saklayamam, değil mi evlat?”

Omuz silkerken bunu daha fazla saklamadığım için rahatlamışım.

“Evet,” dedi masaya geri yürürken, “oldukça uzun bir hayatım oldu ve yaptığım her şeyden gurur duymuyorum, ama her hikâyenin birden fazla yüzü vardır. Hiçbirimiz mükemmel değiliz evlat ve günün birinde öğrenmen gereken her şeyi öğreneceksin, işte o zaman benim hakkımda kararını verebilirsin. Şimdi geçmişi eşelemenin bir anlamı yok, ama Meg’e gelince, Anglezarke’a gittiğimizde onunla tanışacaksın. Bu düşündüğünden daha çabuk olacak; çünkü havaya bağlı olarak, bir ay kadar sonra kışlık evime gitmek üzere yola çıkmamız gerekecek. Peder Cairns başka neler söyledi peki?”

“Ruhunuzu şeytana sattığınızı söyledi...”

Hayalet gülümsedi. “Rahipler ne bilir ki? Hayır evlat, ruhum hâlâ bana ait. Onu elimde tutmak için uzun, çok

uzun yıllar boyunca savaştım ve her şeye karşı hâlâ bana ait. Şeytana gelince, ben her zaman kötülüğün içimizde olmasının daha muhtemel olduğunu düşündüm, yakılmayı bekleyen bir çıra gibi. Ama yakın zamanda tüm bu karşılaştıklarımızın arkasında bir şey olup olmadığını düşünmeye başladım, karanlığın derinliklerinde saklanan bir şey. Karanlık güçlendikçe güçlenen bir şey. Rahiplerin şeytan olarak adlandırabileceği bir şey...”

Hayalet sertçe bana baktı, yeşil gözlerindeki bakışlar beni delip geçiyor gibiydi. “Ya şeytan diye bir şey gerçekten varsa evlat? Bu konuda ne yapabiliriz?”

Yanıtlamadan önce bir süre düşündüm. “Çok büyük bir çukur kazmamız gerekirdi,” dedim. “Şimdiye dek hiçbir hayaletin kazmadığı kadar büyük bir çukur. Sonra da çuvaldar dolusu tuz ve demire bir de çok büyük bir kayaya ihtiyacımız olurdu.”

Hayalet gülümsedi. “Haklısın evlat, eyaletteki duvarcılar, bağlayıcılarla ekip arkadaşlarının yarısına iş çıkardı! Her neyse, hadi yatağına git artık. Yarın sabah derslere geri döneceğiz bu yüzden iyi bir uyku çekmen lazım.”

Odanın kapısını açarken basamaklardaki gölgelerin arasından Alice belirdi.

“Burayı gerçekten sevdim Tom,” dedi gülümseyerek. “Çok güzel, büyük ve sıcak bir ev. Yaklaşan kış geçirmek için iyi bir yer.”

Gülümsedim. Çok yakında Anglezarke'a gitmek üzere yola çıkacağımızı söyleyebilirdim ama mutluydu ve bu mutluluğunu ilk geceden bozmak istemedim.

"Günün birinde bu ev bizim olacak Tom. Bunu hissetmiyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Gelecekte neler olacağını kimse bilemez," derken annemin mektubunu düşünmemeye çalıştım.

"Bunu sana Yaşlı Gregory söyledi, değil mi? Ama onun da bilmediği çok şey var. Sen ondan çok daha iyi bir hayalet olacaksın. Bundan kesin bir şey yok!"

Alice arkasını dönüp sallana sallana yukarı çıktı. Aniden tekrar dönüp bana baktı.

"Kanımı içmek için Zehir'in gözü dönmüştü," dedi. "Bu yüzden anlaşmayı daha kanımı içmeden yaptım. Sadece her şeyi tekrar yoluna koymak istiyordum, bu yüzden seninle Yaşlı Gregory'nin serbestçe gidebilmesini istedim. Zehir de kabul etti. Anlaşma anlaşmadır, bu yüzden de Yaşlı Gregory'yi öldüremedi ve sana zarar veremedi. Zehir'i sen öldürdün ama bunu ben mümkün kıldım. Bana saldırmasının sebebi buydu. Sana dokunamazdı. Ama bunları Yaşlı Gregory'ye anlatma. O anlamayacaktır."

Alice arkasını dönüp beni öylece basamakların üstünde bırakıp gittiğinde zihnimde her şey açıklığa kavuşmaya başladı. Bir şekilde kendini feda etmişti. Tıpkı Naze'i öldürdüğü gibi onu da öldürecekti. Ama beni ve Hayalet'i

kurtarmıştı. Hayatımızı kurtarmıştı. Ve ben bunu asla unutmayacaktım.

Duyduklarımdan şaşkına dönmüş vaziyette odama dönüp kapımı kapadım. Uykuya dalmam çok uzun sürdü.

Tüm bunları yine aklımda kaldığı gibi yazıyorum, çok az yerde defterime başvurdum.

Alice çok iyi ve Hayalet de çalışmalarından oldukça memnun. Çok hızlı yazıyor ama yazısı yine de çok düzgün ve okunaklı. Ayrıca söz verdiği gibi kendisine Kemikli Lizzie'nin öğrettiği şeyleri anlatıyor, ben de bunları yazıyorum.

Tabi her ne kadar Alice bunu henüz bilmiyor olsa da bizimle uzun süre kalamayacak. Hayalet benim dikkatimi dağıtacağını ve çalışmalarımı odaklanamayacağımı söyledi. Evinde sivri burun ayakkabı giyen bir kızın yaşamasından memnun değil, özellikle de karanlığa bu kadar yaklaşan bir kız olduğu için.

Ekim ayı bitmek üzere ve çok yakında Hayalet'in Anglezarke'deki kışlık evine doğru yola çıkacağız. Yakınlarda Hayalet'in güvendiği kişilerin işlettiği bir çiftlik var. Alice'in onlarla kalmasına izin vereceklerini düşünüyor. Tabi Alice'e henüz hiçbir şey söylememem için söz verdirtti. Her neyse, ondan ayrılmak beni çok üzecek.

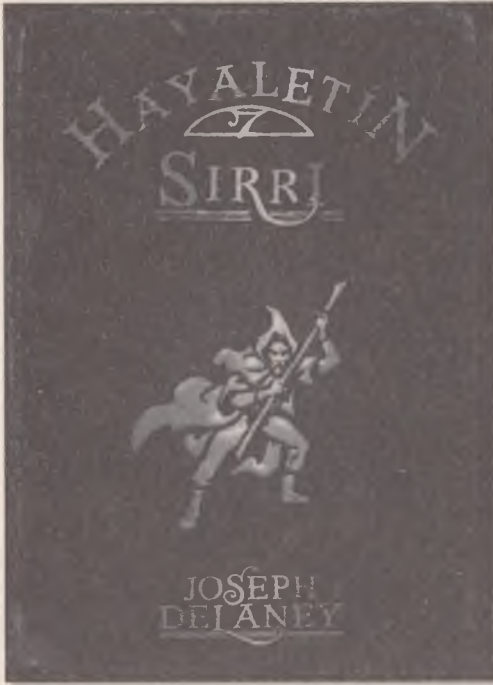
Ve elbette Meg'le, şu lamia cadısıyla tanışacağım. Belki Hayalet'in hayatındaki diğer kadınla da tanışırım.

Blackrod'a çok yakın ve Emily Burns hâlâ orada yaşıyor olmalı. Hayalet'in geçmişinde hâlâ bilmediğim çok şey olduğunu hissediyorum.

Burada, Chipenden'da kalmayı yeğlerim, ama şimdilik Hayalet o, ben de yalnızca bir çırağım. Ve artık yaptığı her şey için çok geçerli bir nedeni olduğunu biliyorum.

Thomas J. Ward

Annem, “Uzun, zor, hatta korkunç bir kış olacak oğlum,” dedi. “Tüm işaretler orada... Ve yazı geçirmek için Anglezarke’den daha kötü bir yer olamaz. Baban senin için endişelenirdi, evet, şimdi ben de endişeleniyorum. Bu yüzden sözlerimi kısa kesmeyeceğim. Karanlığın gitgide güçleneceğine hiç kuşku yok ve o bataklıkta belirli bir uğursuzluk olduğu da kesin... Bu yüzden ustana yakın dur. O senin sahip olduğun tek gerçek dost. Birbirinize yardım etmelisiniz.”

Havanın gitgide soğuduğu ve karanlığın çöktüğü bir anda Hayalet istenmeyen bir ziyaretçi ile karşılaşır. Tom ise bu yabancıнын varlığının, ustasını neden bu kadar endişelendirdiğine bir anlam verememektedir.

Hayaletin geçmişi onu yakalıyor olabilir mi? Ustasının tüm dünyadan saklamaya çalıştığı sırlar sonunda ortaya çıkınca Tom’un başı ne tür bir belada olacak?

Joseph Delaney eşiyle birlikte Lancashire'da yaşamaktadır. İki çocuğu ve dört torunu vardır.

Hayaletin Lancti bir kez daha eyalette geçiyor, bu defa Priesttown kasabasının tam da göbeğinde. Eyalet tabi ki Joseph Delaney'in yaşadığı Lancashire'da yer alıyor. Preston'da hiç katedral ya da yeraltı mezarlığı bulunmuyor, ama kasabayla ilgili bütün anlatımlar gerçek yerlerde geçen çocukluk anılarından oluşuyor. Bu yerlerin hepsi de bir zamanlar yaşadığı av evine beş dakikalık yürüme mesafesinde.